

John August și Jane Hamsher

Născuți asasini

Bazat pe o povestire de Quentin Tarantino

Cu o introducere de Oliver Stone

Acolo unde a fost posibil, situațiile și dialogul au fost reconstituite cu ajutorul înregistrărilor sau al interviurilor cu participanții, cu martorii și cu supraviețuitorii, în alte cazuri a fost necesar un anume grad de ficțiune pentru a umple golurile din poveste. Autorul are credința că aceste situații vor fi evidente, din context, cititorului.

Sunt nenumărați cei cărora autorul trebuie să le mulțumească, dar o remarcă specială se cuvine a fi făcută pentru Hardt/Empire Books, datorită permisiunii lor de a reproduce o parte din romanul neterminat al lui Jack Scagnetti; de asemenea, mulțumirile autorului pentru familia Katherinei Ginniss, care mi-a permis cu generozitate accesul la însemnările ei personale. Fără cooperarea acestora, aspecte însemnate ale acestei narațiuni nu ar fi putut fi relatate.

DIN PUNCTUL DE VEDERE AL OMULUI LEGII, FRUMUSEȚEA DEȘERTULUI CONSTĂ ÎN FAPTUL CĂ NU AI O MULȚIME DE AUTOSTRĂZI CARE SĂ SE ÎNTREȚIAIE ÎN TOATE DIRECȚIILE. ÎNCHIZI CELE PATRU DRUMURI EXISTENTE ȘI AI ÎNCOLȚIT INFRACTORII PE O RAZĂ DE O SUTĂ DE MILE.

Plasa se strânge tot mai mult...

La douăzeci de mile de Gallup, un biciclist mort pe autostradă. Lovit de o mașină. Spandexul strălucitor l-a făcut o țintă ușoară. Mai mult, a fost o lovitură foarte dibace. Nu murise de mai mult de o oră, înseamnă că plasa e mai strânsă decât credeam. Un cerc care înconjoară orașul, cu mine în centru.

Nu mai am nicio îndoială. Mickey Knox, diseară o să dai ochii cu Jack Scagnetti, ticălosule!

Introducere de Oliver Stone

Atunci când ne-am hotărât să facem filmul Născuți asasini, spre sfârșitul lui 1992, lucrurile păreau suprarrealiste. La vremea la care acesta era terminat, în 1994, ele erau reale, în acel sezon nefast i-am avut pe Bobbit, Menendez, Tonya, O.J., Butafucco și alte câteva duzini de celebrități perverse care ne-au atras atenția de-a lungul și de-a latul întregii țări. În fiecare săptămână, America era invadată pe calea mediilor de informare cu noul tip de melodramă siropoasă care aduce

celebritate, bani și, mai presus de orice, continuitatea acestei isterii. Când Tonya Harding a ajuns de cinci sau de șase ori pe prima pagină a lui New York Times, pentru ceea ce a fost de fapt un act banal de vandalism, ar fi trebuit ca subconștientul să ne avertizeze că intrăm în Epoca Absurdului, care termină Secolul American. Octavio Paz scria recent: „Strămoșii aveau viziuni. Noi avem televiziune. Dar civilizația spectacolului este crudă. Spectatorii nu au memorie; din cauza asta le lipsesc și remușcările, și adevărata conștiință... Ei uită repede și abia clipește când privesc la scenele cu moarte și distrugere ale războiului din Golful Persic, sau la formele Madonnei, sau la Michael Jackson... Ei sunt în așteptarea Marii Plictiseli, care este Apocalipsa și Judecata de Apoi pentru societatea spectacolului...

Suntem condamnați la această nouă viziune a iadului; și cei care apar pe ecran, și noi, care privim. Există vreo scăpare? Nu știu. Dar trebuie căutată”.

Poate mâine – poate diseară, chiar – Mickey și Mallory Knox vor apărea în realitate; nu am nicio îndoială, își vor avea și ei clipa lor de glorie sub soare, iar peste două numere ale lui TVG – uide. vor lăsa locul următorului animal de pradă, în cadrul războiului celebrității, care, ca și sondajele prezidențiale care urmăresc evoluția zilnică a bătăturilor președintelui, au devenit un fel de „concursuri de popularitate” pe care cu toții trebuie să le suportăm încă de pe băncile școlii. Din câte îmi amintesc, deserturile nici nu au ajuns vreodată la stadiul de a merita să fie bârfite, iar pentru psihicul american este mai important să fii bârfit decât să fii cunoscut ca elev de 10. În cultura noastră, bancherul este ascuns și nepopular; nu este cazul lui Billy the Kid. Numai grecii au creat mari victime în dramaturgia lor – Electra, Medeea, Antigona, Oedip. Nu este cazul nostru. Noi suntem aceia care îi fac pe alții să sufere, care le-o fac altora. Ne vin în minte imediat Vietnam, sporturile, procesele civile. În buna tradiție epică americană, violența este salvatoare, sau cel puțin era la Fennimore Cooper, la Jack London, sau la Hemingway. Legea supraviețuirii, selecția naturală au fost pervertite de către făcătorii de filme PG1, care sapă în munții de aur ai „filmelor de familie” – de o violență satanică – și care predică ipocrit în avertismentul de început că violența nu e bună. Acesta este adevărul, sau așa e lumea noastră, în care sub fiecare fir pașnic de iarbă găngăniile puternice devorează alte gănganii în cicluri orgiastice ale creației și distrugerii?

Eddy Vedder scria: „În vechime, sinuciderea era destul... Ca să sfârșești cu suferința personală. Acum a apărut nevoia de a vedea pe alții suferind... Cât mai nevinovați...

Cât mai neajutorați. Am creat un monstru... O hoardă de monștri”.

Iar această realitate virtuală care apare și se dezvoltă nu va putea fi oprită de nicio lege de la Washington și de niciun cenzor TV sau de film. Iar ilustrarea violenței va deveni tot mai realistă cu toate aceste jocuri, cu ochelari pentru vizionare virtuală, cu butoanele interactive, cu „știrile” tot mai dese, cu show-urile despre ce se întâmplă în fiecare nanosecundă. Pe măsură ce filmele și televiziunea își banalizează violența (fără efecte spectaculoase, fără sânge, fără șocul vederii morții), emisiunile de știri vor câștiga războiul popularității prin știrile continue despre crime. Așa cum a existat un C-Span1, sau Canalul Proceselor, apariția unui Canal al Execuțiilor este inevitabilă, cu gazări, injecții letale, cu poveștile gen „ultima noapte” sau „ultima masă”. Iar crimele vor fi minuțios reproduse printr-o nouă știință cinematografică.

Este, bineînțeles, de notat observația lui Robin Andersen Departamentul de Comunicații al Universității Fordham, conform căruia, în timp ce la TV „poliștii reali au 62 de procente reușită, în realitate statisticile FBI arată că doar 18% din delikte se rezolvă cu adevărat. Apar ca reacție mașinații, cu mesajul clar: pentru a apăra de minoritățile periculoase cetățenii care respectă legea, poliștii trebuie să se poarte brutal cu suspectii, și chiar capătă asemenea împuterniciri. Atunci când poliția ia cu asalt o casă, îi culcă la podea pe toți cei prezenți și îi saltă pe «suspecți», simțim un fior de satisfacție în momentul confruntării. Noi preferăm o putere sancționată de stat.”)

Dar nu asta am urmărit în Născuți asasini, nu ilustrarea naturalistă a violenței. Am făcut asta în Platoon, Născut pe Patru Iulie și JFK. Și am văzut-o făcută cu măiestrie în filme ca în Cold Blood, Henry: Portrait of a Serial Killer, Reservoir Dogs și multe altele. Accept ca pe o

Note:

1 Canalul de fapt-divers (n.t.).

Dovadă neîndoielnică realitatea violenței din jurul nostru (deși statisticile arată că deliktele violente au stagnat; statisticile Departamentului de Justiție, pe care le cred mai precise decât cifrele

FBI, arată că delictele însoțite de violență sunt de 32, 6 ‰ în 1973 și 32, 1 ‰ în 1994). Dar acceptând să lucrez la Clockwork Orange, în care Sam eckinpaugh ilustrează spiritul vremii în materie de crimă reflectată în artă, ceea ce am urmărit a fost să satirizez (adică să reflectez prin exagerare, deformând faptele prin umor negru, pentru efect) ideea dureroasă conform căreia crima a ieșit de sub control, că este atât de narcotizantă, încât ne-a desensibilizat, că în America din 1990 a lui Beavis și Butthead din acest film subiectul frizează comicul, așa cum fac și mijloacele de informare în masă care acoperă cu gelozie subiectul.

Societatea noastră debordează nu numai în ce privește crima ca atare, dar și în relatarea ei. Dar este debordată și de nebunia de a vinde tot mai mult armament lumii, de nebunia construirii unor închisori uriașe, în care să găzduiască „subclasa criminală”, de o feroare anticrimă, care a creat sentințe bizare, de tipul „iei trei pe cocoașă și ești liber”, de legi antidrog care de la stat la stat sunt deosebit de ipocrite și de stranii. Polițiști, gardieni, închisori, reporteri – toți aceștia, sunt încredințați, simt că au devenit parte a unei bizare plase a pedepsei pline de cruzime și de sorginte totalitară. Este inevitabilă în aceste condiții apariția unor criminali izolați, ca Mickey și Mallory, antieroi până în măduva oaselor, ieșirea lor la suprafața unui sistem opresiv nedeclarat și captarea simpatiei și atenției americanilor care caută o față umană – fie că este vorba de Bobbit, Buttafucco sau Anita Hill plângându-se de nedreptățile vieții moderne. Kafka nu a avut dreptate. Individul nu mai este strivit și nici anonim câtă vreme poate privi la TV – nu are importanță ce, spectacol sau crimă. Când ești în închisoare pentru toată viața, un moment la lumina zilei este un moment la lumina zilei.

Da, Mickey și Mallory sunt impertinenți și inocenți, sunt ieșiți direct din caricatura de amestec swiftian-vol-tairian a coșmarului nostru celui mai urât. Violența este prezentată ca înmănată între generații, de la mamă la fiică, de la tată la fiu și așa mai departe. Și până la sfârșitul vremurilor. Violența nu are sfârșit. Dar violența din secolul douăzeci are particularitatea obscenă de a fi mascată, anonimă, ducând la genocid. Tot încercând să arătăm cum s-au iscat un Hitler, un Stalin, Vietnamul, Armenia etc., am semănat, prin numeroase inserții în film, ideea că toți suntem prinși în mlaștina acestui secol și că încercăm, dacă ne uităm la spusele de mai sus ale lui Paz, „să ieșim afară”.

Nu am căutat să insist asupra violenței lor sau să o glorific, deși voi fi acuzat de aceasta. Cred că tăieturile sunt alerte, filmul este nervos, cum și trebuie; nu am intenționat să întoarcem nimănui stomacul pe dos, cum poate au făcut-o scena cu fierăstrăul din Scarface sau aceea cu mușcarea de limbă din Midnight Expres; nu, eu cred că șocul este ideologic – ideea că o situație ca aceasta poate să existe oripilează anumite persoane, din ambele zone ale spectrului politic. Dar satira, ca să mergă, ar trebui să fie despre acest șoc.

Întotdeauna o idee alternativă sau subversivă tulbură ideile vremii. Nu a depășit Kubrick, cu Clockwork Orange, frontierele recunoscute ale violenței? Nu au șocat și nu au oripilat Buñuel și D aii cu doar un glob ocular și o lamă de ras? Sau Einstein cu un cărucior de copil și un monoclu? Este, cred eu, o chestiune de stil. Toate subiectele de sub soare se pot vedea în fel și chip. Grecii au ajuns primii la ele – și ei cu găleți de sânge și cu ochi scoși. Cred că nu ar trebui să facem, din punct de vedere artistic, o diferențiere între subiecte. Un glob ocular și o lamă de ras sunt la fel de importante cu agresivitatea controlată de stat din Clockwork Orange. Un om care moare de SIDA, revoluția bolșevică sau un „născut asasin”, toate acestea sunt niște realități aflate sub soarele nostru. Să proscrii un subiect pentru că nu e „corect politic” înseamnă să începi – și chiar am început – să îți subminezi libertățile fundamentale proprii.

Cred, totuși, că la sfârșit vine iubirea. Și cred, cu cuvintele unuia dintre personaje, că „iubirea bate demonii”. Fără să deconspir finalul, este o ironie a sorții că tocmai Mickey și Mallory sunt cei care scapă de Marea Plictiseală. Dar vă las să vă faceți o părere proprie.

În vremuri întunecate, ochiul începe să vadă.

— Theodore Roethke

Capitolul 1 unând ca un zeu supărat, un Dodge Challenger 383 Magnum RT, roșu, cu dungi negre înguste, a oprit chiar lângă ușa barului Kankakee Sonic.

Era uruitul acela de motor care face mamele să își cheme copii de pe terenul de joacă.

Sunetul furtunii care se vestește la orizont.

Un sunet care a amuțit îndată ce Mickey a oprit motorul.

Mai vechii locului, ca și fetele de-a zecea care ies regulat la agățat la Sonic, înainte de a se retrage în umbra și intimitatea rezervorului, se opriră să arunce o privire iscoditoare celor doi

nou-veniți. Lucru vădit, nu erau de prin partea locului.

Din mașină a coborât Mallory Wilson, optsprezece ani; fără un cuvânt, ignorând privirile tuturor femeilor, bărbaților și fluierăturile de la Sonic din seara aceea de vineri, s-a îndreptat către restaurant, între brasieră și blugii înalți se vedeau treizeci de centimetri de piele albă goală, atât de întinsă și de netedă, încât părea sculptată dintr-o singură bucată de fildeș. Iar în centrul acestei frumuseți, buricul, o ridicătură pe care orice adolescent dotat cu hormoni din parcare ar fi vrut să o apese, fie și numai ca să vadă ce o să urmeze.

Nu încăpea nicio îndoială: fata emana pericol și sex.

Când Mallory a intrat, nu le-a mai rămas de privit decât Mickey Knox; cu ochelarii lui de sârmă stil John Lennon și blugii lui tăiați părea un fel de Timothy Leary pus pe steroizi. Se mișca cu insolența sigură de sine a unuia care văzuse prea multe filme cu Lee Marvin. Tipul de individ născut vinovat. Și nici că îi păsa.

Aceștia erau cei mai imperturbabili tipi care ajunseseră vreodată la Kankakee.

Pe timpul scurtului, dar remarcatului drum al lui Mickey sporovăiala obișnuită a tinerilor în jurul a douăzeci de ani s-a potolit. Asta până când a vorbit, total neașteptat, bobocul Randall Krevnitz:

— E cea mai mișto mașină pe care am văzut-o vreodată.

Mickey Knox și-a continuat drumul. Spre groaza și surpriza tuturor, Randall a vorbit din nou, de data asta cu voce mai tare.

— Moșule, e mașina ta?

Mickey Knox și-a oprit mersul. Și-a scos ochelarii.

— Mă întrebi dacă am furat mașina? Asta mă întrebi? Vorbea cu cadența înceată a unui mafiot dintr-un film, apăsând pe fiecare silabă, pe măsură ce le bolborosea. Află că nu. Am dat bani buni pe mașina asta.

— E frumoasă, moșule. Trei sute treișeci de cai-putere?

— Nu, nu e de serie, a răspuns Mickey, căruia subiectul mașină părea să îi placă. Are spatele jos, Mopar, axă cu came trei-sferturi, colector de eșapament cu cârlige și aprindere Mallory în două trepte. Eu singur am făcut toată treaba. Am reglat-o și acum scoate vreo 390.

— Pentru o mașină ca asta așa face moarte de om.

— Ai face, zici?

— Cum dracu' să nu!

Mickey Knox a zâmbit. Era chiar mai neliniștitor când zâmbea.

— Dacă stau să mă gândesc, și eu.

Poliția a reconstituit mai târziu notele de plată și a aflat că Mickey Knox comandase două cheeseburger, un hamburger, o Coca și o Diet Coke, în total 5, 86 dolari. A scos o hârtie de cincizeci.

Bud Wilkins „Micu”, șeful de tură în seara aceea, avea sub tejghea un televizor la care privea emisiunile lui favorite, în timp ce în spate Jimmy prepara comenzile. Acum șapte ani, când adusese televizorul chior al mamei lui, patronul nu îl lăsase să se uite în timpul lucrului. Câteva luni mai târziu, totuși, patronul s-a mai muiat, pentru că televizorul era singurul lucru din lume pe care bietul om îl mai avea. Bud Wilkins „Micu” nu era un om scund, ceea ce a dus firește la speculații pe tema cum și-a căpătat porecla. Faptul că nu a fost niciodată însurat nu a făcut decât să alimenteze zvonurile.

Mickey Knox a așteptat în picioare, în liniște, în timp ce i se pregătea comanda, privind un rând de crenvurști lucind de grăsime cum se roteau sub o lampă cu infraroșii.

Dacă Micu’ Wilkins s-ar fi uitat pe canalul de știri Action 7, ar fi văzut un reportaj în direct de la corespondenta Ally Bree, căreia camera nemiloasă îi arăta cearcănele din jurul ochilor, în timp ce explica ce se întâmpla în spatele ei. Se aflau acolo trei mașini de poliție, una de la laboratorul de criminalistică și una a procuraturii, ceva mai departe. Polițiști în uniformă tocmai întindeau o a doua bandă galbenă în jurul unei case de pe Aleea Hickamore, la numărul 113, o linie care lega un stâlp îndoit al unui vechi pichet de pază de un stejar uscat pe care era crestat „M&M”.

Dacă Micu’ Wilkins s-ar fi uitat pe News 9, ar fi auzit-o pe Ruth Mambers, vecina de apartament a decedaților, care tocmai explica de ce se hotărâse în seara aceea să dea ochi cu Ed Wilson și cu soția acestuia, apropo de fiica acestora, Mallory, de fostul ei iubit și de chiștoacele de Marlboro pe care le găsea în curtea ei în fiecare dimineață. Pentru că la sonerie nu venea nimeni, se hotărâse să se uite pe fereastra bucătăriei și a descoperit baia de sânge dinăuntru.

Dacă Micu’ Wilkins s-ar fi uitat pe Newsătar 4, ar fi văzut o poză pe întreg ecranul a lui Mickey Knox, luată din Anuarul liceului Lansing, în timp ce reporterul descria cum Ed Wilson fusese înecat într-un acvariu de 10 galoane¹. Ar fi aflat că poliția din cinci state îi căuta pe Mickey Knox și pe Mallory Wilson. Ar fi știut că viața îi este într-un pericol imediat.

Dar Micu' Wilkins se uita pe Fox.

— Ai putea să nu i-o tragi lu' Kelly Bundy? I-a întrebat el pe Mickey, în timp ce îi dădea restul. Uită-te numa cum își mișcă curu'. E bună. Și când te gândești că de asta are parte bătrănu' Al. Da' se atinge de ea doar din când în când.

Mickey și-a umplut pe jumătate cu ketchup un pahar din polistiren de la pompa de inox a barului de condimente. A presărat un strat de sare pe ketchup, apoi a continuat să pompeze.

Micu' și-a continuat ideea.

— Gândește-te! De ce nu vrea Al niciodată să i-o tragă lu' nevastă-sa? Știi de ce? Pentru că i-o pune lu' fie-sa. Să mor eu, așa e. Și știi de ce nu arată niciodată camera lu' Kelly? Pentru că e S & M², de aia. Bice, lanțuri, toate alea. O duce acolo, o leagă și se pune pe ea. Gândește-te. Ești Al Bundy, ești în rahat până în gât, nu ai nimic pentru care să trăiești. De ce să nu guști puțin din ce chiar tu ai făcut? E fie-sa, el a făcut-o în primul rând.

— E ca și cum ți-ai suge-o singur, a răspuns Mickey.

— Că-ca-tegoric. Aș fi cel mai fericit om din Illinois dacă aș putea face asta.

— Poți, zise Mickey, amestecând sarea cu ketchupul cu un pai. Crede-mă, poți.

Toaleta femeilor de la Kankakee Sonic era dotată cu un arsenal întreg de produse cosmetice pe care americanul epocii post-Nancy Sinatra nu a prea apucat să le vadă. Între aceste arme de seducție, partea leului o avea un recipient de 48 de uncii1 de Aqua Net, 2, 39 dolari la Wal Mart, care domina toate celelalte opțiuni de coafat permanent. Nu numai prin volumul conferit părului, ci și prin rezistența la vânt, crucială pentru mașinile decapotabile, și pentru dormitul în camioane deschise, Aqua Net oferea o rigiditate a firului cu care nicio spumă și niciun gel nu puteau rivaliza.

Calitățile acestea au adus și răspunderi; de aceea femeile de la Kankakee Sonic declaraseră partea din față a toaletei ca zonă cu „fumatul interzis”. Conform unei legende din Kankakee, o boboacă își arsesse părul până la rădăcină, când o emanație de Aqua Net se aprinsese de la o țigară aflată pe acolo. Părul fetei nu a mai crescut niciodată, iar ea a fost nevoită să se facă lesbiană în Missouri. Probabil că povestea este apocrifă, dar printre femeile de la Sonic era ca un contract social: fumezi în spate, înainte să îți faci părul.

De aceea, atunci când Mallory și-a aprins un Marlboro lângă chiuvete, a comis încălcarea unui tabu social, egală cu o crimă sau cu o răzvrătire a unui boboc. Fiind singura senioară din încăpere, Tina Hopkins trebuia să impună respectarea legii.

Note:

1 Cu aproximație, 37, 85 litri (n.t.).

2 Complexul S & M, sadic + masochist (n.t.).

— Arunc-o dracului, i-a spus lui Mallory, fără urmă de tremur în glas.

Involuntar, celelalte fete se traseră un pas înapoi, lăsând loc pentru cazul că se scoteau ghearele.

— Pardon? Întrebă Mallory. Ce ai zis?

Tina nu a mai repetat. În loc de asta, a înaintat calmă, a smuls țigara Marlboro dintre buzele lui Mallory și a stins-o într-un jet de apă care curgea într-o chiuvetă. Filtrul țigării, cu urme de ruj roșu-portocaliu, s-a mai învârtit puțin la scurgere, înainte să fie înghițit.

În toaletă a coborât liniștea. Tina și Mallory au avut un lung schimb de priviri, doi șerpi care se rotesc unul în jurul altuia în nisip. Tina trebuia să își mențină autoritatea în fața fetei nou-venite, cu mijlocul ei prea subțire și cu cizmele ei ațățătoare. După incident, poziția ei între femeile de la Sonic avea să se întărească, după ce avea să se ducă vorba despre cum a ținut piept Tina Hopkins ticăloasei care venise să le fure prietenii.

Mallory a terminat prima duelul, trecând pe lângă Tina spre cabine. O victorie clară pentru Sonic, încrezătoare în victorie, Tina a spus ceva despre o „păsărică obraznică”, în vreme ce Mallory închidea ușa.

În timp ce făcea pipi, Mallory auzea murmurele și șoaptele scurte pe seama ei; toate vorbeau despre ea. O comparau. Era un râs gâlgâit, care provoca hohote și șștt-uri. Fără să fi terminat, Mallory și-a scos rujul roșu-portocaliu și a scris „M&M” pe spatele ușii cabinei, înconjurând cele scrise cu o inimioară înaltă și îngustă.

Înainte să deschidă ușa și să dea ochi cu inamicul așezat în linie de bătaie între ea și ușă, a așteptat să se scurgă toată apa. S-a îndreptat spre Tina, s-a oprit chiar lângă ușă și a spus cu dulceață în glas:

— Pot să te întreb ceva?

Tina nu a spus nimic, doar a zâmbit puțin. – Îți pare rău de ce ai

făcut?

Cu spatele arcuit și cu părul înfioat, Tina era cu o palmă bună mai înaltă decât Mallory.

— Ești o curvuliță prăpădită, spuse ea.

Mallory se dădu înapoi un pas. În ochi îi apărură un fel de tristețe, în timp ce pumnii i se strângeau.

— Vezi tu, nu îmi place. Chiar nu îmi place când se ia cineva de mine. Și știi de ce? Pentru că o fată nu poate să treacă prin viață dacă o încasează și nu o plătește.

Cu o singură mișcare, care putea fi doar instinctivă, Mallory a apucat-o pe Tina de la baza părului ei țeapăn, a dezechilibrat-o și instantaneu i-a tras un pumn chiar sub stern. Nemaiputând să răsuflă, Tina nu era capabilă să riposteze, iar Mallory a început să o dea cu capul de uscătorul de perete. După ce a crăpat oglinda în două locuri, capul Tinei a început să lovească marginea chiuvetei de porțelan. Mai târziu, procuratura a estimat că moartea a survenit la a patra lovitură dintr-un total de unsprezece date în chiuvetă, perete și podea. Deși nu se știe cum, îi fusese ruptă și încheietura mâinii.

Cea mai apropiată de ușa era boboaca Kerry Jacobsen. Ea a apucat să deschidă pe jumătate ușa, în timp ce celelalte fete priveau, înaintea ca Mallory să o trimită în peretele murdar, trântind ușa.

Din contactul cu ușa și-a rupt două coaste.

— Unde credeai că te duci? i-a strigat Mallory, cu un timbru vădit tot mai pițigăiat pe măsură ce ridica vocea. Prinsă între ușa și perete, Kerry nu putea să lupte, în timp ce Mallory striga spre sală:

— Mickey! Iubitule, vino aici!

Auzind-o pe Mallory strigând, Mickey a lăsat cele două Coca și paharul cu ketchup, răsturnându-l în fugă pe acesta din urmă. A lăsat pe podea o dâră roșie groasă, pe care proaspăt numitul procuror adjunct a luat-o drept sânge.

Când Mickey a ajuns la toaletă, Mallory tocmai își înfîgea tocul a ceea ce avea să devină emblema ei, cizma de piele mată, ieftină, cu talpă groasă, în obrazul fără viață al Tinei, un gest de triumf care nu lăsa nicio îndoială asupra învingătorului din acea altercație. Restul celor de față se strânsese în peretele din spate ca niște căței speriați de furtună. Două dintre majorete se ascunseseră în cabine. Mickey, cu pistolul de 0.3571 în mână, a privit-o pe Mallory surprins.

— Unde îți e 0.22-ul? întrebă el.

— L-am uitat în mașină, spuse Mallory.

— L-ai ce?

— Okay, okay, am rasolit-o, zise ea. Venisem doar pentru un pipi.

— Mal, spuse Mickey cu un glas ceva mai părintesc, dacă pot să te ajut cu ceva...

— Poți, poți! spuse Mallory. Ai de gând să rezolvi problema sau trebuie să mă duc la mașină, cât stai tu aici și bați câmpii?

Mickey ridică siguranța pistolului de 0.357.

— Spune-mi numai care e, iubito.

Mallory pufăi puțin, cu o izbucnire de bucurie răutăcioasă:

— Toate.

Paralizate ca niște căprioare în lumina reflectoarelor, cele două șefe au căzut primele, urmate de ajutoare. Kerry Jacobsen a făcut o manevră care l-a surprins pe Mickey nepregătit. Mallory a trebuit să o smulgă din spatele lui și să o lovească de două ori ca să meargă la colț, unde era o țintă ușoară. Ca să nu stea degeaba, Mallory a pulverizat Aqua Net pe două fete, care s-au încovoiat ca și cum ar fi fost acid. Suferința lor nu a durat mult.

Cabinele de toaletă sunt proiectate pentru intimitate, nu pentru protecție, așa că o lovitură a fost de-ajuns pentru a zbura ușa. Cele două majorete dinăuntru, Mary

Note:

1 Calibrul 9 mm (n.t.).

2 Calibrul 5.6 mm (n.t.).

Proctor și Judy Kane, stăteau tremurând, urcate pe scaunul toaletei. Mickey a apăsât pe trăgaci și cele două au fost străpunse de același glonț, care s-a lovit de peretele opus al cabinei.

Judy Kane, cea mai blondă dintre ele, a fost mai norocoasă; corpul lui Mary a împiedicat glonțul să îi răvășească zonele de penetrare. Chirurgii de la Kankakee General Hospital, aflat aproape, au fost în măsură să o repare, după șaisprezece ore de operație.

Avea să fie singura supraviețuitoare a ceea ce avea să fie numit „Masacrul de la toaletă din Kankakee”.

La ieșirea lui Mickey și Mallory din toaletă, Jimmy, bucătarul, luase inițiativa de a folosi extingtorul ca pe o posibilă armă. Din nefericire, nu luase parte niciodată la cursurile obligatorii de apărare împotriva focului, la care ar fi învățat să tragă tija roșie înainte de a

apăsa maneta. Cu siguranța la locul ei, maneta nu a funcționat, ceea ce i-a dat lui Mickey ocazia să expedieze un glonț direct în canistră. Explozia care a urmat a lăsat o podea cu cinci centimetri de spumă însângerată pe holul telefoanelor cu fise.

Wilkins „Micu” nu a apucat să lupte. Două tăieturi rapide cu un cuțit de vânatoare l-au lăsat să sângereze necontrolat. Poate că Mickey a cochetat cu ideea de a-și pune în aplicare amenințarea de mai înainte, dar probabil că nu avea nici timpul și nici interesul să desfacă fermoarul blugilor Lee ai „Micului”, în loc de asta, a luat unul dintre crenvurștii care se roteau la frigare și i l-a băgat în gură, ca să simuleze, măcar.

Afară, în parcare, unde împușcăturile nu putuseră fi auzite de atâtea reluări ale lui „Mony, Mony”, mijlocușul la trei sferturi al naționalei Troy Hallowell se sprijinea de Dodge Challenger, privind la casetele împrăștiate pe fotoliu. Cu pistolul scos, Mickey l-a obligat să plece de acolo, înainte să-l împuște. Scaunele erau doar din vinii, dar era păcat de ele...

Cu 22-ul ei scos din torpedou, Mallory vâna pe partea de vest din Sonic cu precizie, în timp ce Mickey a luat estul. Toată lumea fugea, dar e greu să fugi de un glonț.

Vârful de atac Larry Dean a trecut pe lângă șansa de supraviețuire.

— Hei, tu, i-a vorbit Mickey băiatului încremenit de frică. Pe lumea asta ai numai două tipuri de mașini, Ford și Chevy. Tu cu care ții?

— N... nu știu, se smiorcăi Larry. Ford?

— Greșit, spuse Mickey. Își lovi revolverul. Dacă spuneai Chevy, poate te lăsam în viață.

La sfârșit, numai entuziastul Dodge Randall Krevnitz a supraviețuit atacului din parcare de la Sonic. Pentru asta a scris o elegie, care a fost și premiată, pentru Anuarul liceului din Kankakee.

Toți prietenii lui erau morți.

Capitolul 2

A 3: 25 a.m. Sosea la locul faptei detectivul Jack Scagnetti, escortat de o sumedenie de mașini de poliție ce” cu sirenele în funcțiune, care i-au luminat drumul pe ultima sută de mile de la Chicago, ca o recunoaștere a vitezei practic nelimitate pe care o permite sistemul de autostrăzi ale Americii. Asfaltul era la ora aceea

aproape pustiu; alți oameni ai legii ar fi considerat inutile sirenele, dar pentru Scagnetti urlatul bitonal al lor era cea mai frumoasă muzică lăsată de Dumnezeu pe pământ. Îl aducea într-o stare de euforie galopantă pe care nu o putuse obține cu niciun preparat chimic, și Dumnezeu e martor că Scagnetti le încercase pe toate. Se auzeau de la o milă distanță și vesteau lumii venirea necazurilor.

La Judecata de Apoi, îngerii apocaliptici nu aveau să vină călare pe cai, ci la volanul unor sedanuri Ford cu patru uși.

Contingentul venit cu Scagnetti s-a amestecat cu mulțimea de mașini de poliție, ambulanțe și dube ale procuraturii care înconjurau Kankakee Sonic, în apropiere se afla și o mașină de pompieri; în bucătăria nesupravegheată izbucnise un foc alimentat de grăsimi, care ar fi putut fi ușor rezolvat, dacă ar mai fi existat extingtorul.

Trei Explorer Scouts cu multe cafele la bord țineau mulțimea de reporteri pe drum, departe de parcare. Recunoscându-l pe Scagnetti, s-au grăbit să îi deschidă o pârtie prin care acesta să pătrundă, împingând o echipă CNN care tocmai era în direct.

Ajutorul de șerif cu fața trasă, Jimmy Hale, l-a preluat pe Scagnetti de la mașina lui și i-a pășit pe urme prin păienjenișul de bandă întinsă de poliție de la orice stâlp sau proeminență disponibilă.

— Domnule detectiv Scagnetti, vreau doar să vă spun că sunteți probabil motivul pentru care m-am făcut polițist, spuse Hale. V-am citit cartea despre Scarwin și cred că asta mi-a schimbat viața. De fapt, știu că mi-a schimbat viața.

Scagnetti a trebuit să aștepte la ușa restaurantului câtă vreme două cadavre erau încărcate și duse.

— Ați scris că trebuie să gândești ca un criminal, încerc să pun asta în aplicare în fiecare zi. Uneori mă aflu undeva, mă așez și mă gândesc: „Ce aş face eu acum dacă aş fi un criminal psihopat?”, sau „Ce ar face Jack Scagnetti?”. Hale s-a oprit ca să surprindă o reacție, un zâmbet, ceva din partea lui Scagnetti, dar detectivul nu îi acorda prea multă atenție.

— Citeam cartea lui Anthony Robbins, spunea că drumul spre succes presupune să găsești pe cineva care să știe să facă ceva foarte bine și să-l iei drept model. Iar eu cred că v-am ales pe dumneavoastră drept model.

Scagnetti își aprinde o țigară cu un chibrit. De numai treizeci și cinci de ani, deja cu tâmpile argintii și cu burta revărsându-se în valuri

în jurul mijlocului, avea vocea unuia care fuma de la zece ani (ceea ce și era adevărat).

— Dar ce ziceți de Scagnetti despre Scagnetti?

— O, da. Mi-a plăcut mult cartea. Foarte mult. Nu încapă discuție. Am fost foarte surprins că nu s-a vândut mai bine.

Mai târziu, Hale și-a amintit că Scagnetti i-a întins un chibrit care încă ardea. A protejat flacăra cu palma, ca și cum ar fi fost o ofrandă sacră.

— A fost cel mai important moment din viața mea, a spus Hale mai târziu. Nu îmi pasă ce s-a spus după aceea de el. A fost gestul unui om mare.

Scagnetti l-a bătut pe spate și a zâmbit.

— Cafea neagră, a spus el. Și vezi să nu aibă sânge prin ea.

Deși jurisdicția lui Scagnetti nu se întindea până în Illinois, nici nu se punea problema de un altul pentru crimele lui Mickey și Mallory. Fusesse chemat de nimeni altul decât de guvernatorul însuși, care l-a căutat prin agentul său literar și l-a găsit într-o cârciumă jengoasă din cartierul de sud. A urmat o goană de două sute de mile și trezirea cu ajutorul câtorva grame de „probe” – droguri confiscate, până la punctul în care privirea lui de câine la pândă să fie luată drept intensă concentrare.

La momentul în care a fost găsit de guvernator, Scagnetti nu mai era pe statul de plată al guvernului, ci era susținut de publicul american, care a dat entuziast cei 24, 95 de dolari pentru prima lui carte cu povestiri despre crime adevărate. Deși criticii i-au desființat ultima operă, Scagnetti despre Scagnetti, ca fiind doar o reluare comercială palidă a cazului F. Scarwin, în prima săptămână făcuse deja 750 de mii. Apariția lui la Monte Williams a fost cel mai mare succes al săptămânii, ajutată probabil și de confruntarea din studio cu cele trei femei care susțineau toate că sunt gravide cu copiii artificial inseminați ai lui Richard Ramirez.

Însoțite de cantități apreciabile de sânge, sex și rock'n'roll, crimele lui Mickey și Mallory erau exact ceea ce trebuia ca să îl aducă iarăși în top. Editorul tocmise deja niște scriitori-fantomă să lucreze la carte. (Scagnetti despre Scagnetti fusese prima și ultima carte scrisă vreodată de Jack singur.)

Scagnetti o luase pe drumul pe care merseseră Mickey și Mallory cu doar câteva ore înainte ca aceștia să se dezlănțuie la

Kankakee Sonic, începând cu toaleta doamnelor. Procuratura începuse deja să strângă și să acopere, dar contururile din bandă adezivă și petele de sânge ofereau o imagine destul de precisă asupra modului în care căzuseră corpurile. De exemplu, Mickey le împușcase pe cele două șefe de galerie cu un singur glonț, nostim, s-a gândit Scagnetti. Stilul era de admirat.

Din câte își dădea seama, era primul polițist căruia îi trecuse prin minte să cerceteze și cabinele. La urma urmei, Mallory venise la toaletă cu o treabă. Pe spatele ușii celei de-a doua cabine a găsit inimioara desenată cu ruj de Mallory în jurul lui „M&M”. Pariez că e dulce ca o bomboană, se gândi Jack. Ți se topește în gură.

Își văzu în trecere imaginea în oglinda crăpată, cu fracturi ca o pânză de păianjen în jurul craterului spre care convergeau toate crăpăturile. Nu putea să spună cu siguranță dacă liniile pe care le vedea veneau dinspre crater sau mergeau spre el. Dar în centru eră o urmă de sânge. Se trezi că studiază acest indiciu privindu-se pe sine. Râse.

Fascinația lui Jack Scagnetti pentru crime nu a fost alegerea lui, ci o stranie toană a sorții.

La șapte zile după a cincea aniversare, tânărul Scagnetti mergea prin campusul Universității Texas, spre bibliotecă, unde mama lui, studentă la Pedagogie, avea drept de împrumut.

Era puțin după prânz și, neștiut de Jack și de mama lui, studentul în arhitectură Charles Whitman ajunsese la palierul pentru observații al celei mai înalte clădiri din Austin, chiar turnul de veghe al Universității statului Texas, spre care mergeau Jack și mama lui. Whitman căra un sac cu efecte care conținea o pușcă cu lunetă calibrul 6 mm, o pușcă Remington 35, un Magnum calibrul 9 mm, un Luger de 9 mm, o carabină de armată 30.06, recondiționată, o pușcă de asalt de 12 cu țeava tăiată și un cuțit de vânătoare mare.

Ajuns sus, Whitman – nu se cunosc alte motive decât o normă academică de paisprezece unități în acel semestru, care părea să atârne foarte greu pe umerii lui – a început să doboare cu o precizie mortală oamenii aflați jos, sub el.

Una dintre primele victime a fost Katherine Culip Scagnetti. Pieptul i-a explodat fără cel mai mic sunet și a căzut chiar în fața micului Jack; lovitura venea de la douăzeci și unu de etaje mai sus. Un brav străin l-a apucat pe Jack și l-a aruncat în niște tufișuri, înainte de a

se pune și el la adăpost.

În a doua sa carte, Scagnetti despre Scagnetti, el povestește cum a stat în tufișuri toată ziua, năpădit de furnici și privind fix la trupul neînsuflețit al mamei lui. Mințea; de fapt a durat doar o oră și cincisprezece minute, până ce poliția a luat cu asalt platforma de observație și l-a omorât pe Whitman, dar puțini se gândeau să îl tragă pe omul legii la răspundere pentru exagerare, ținând cont de tragedia copleșitoare care se petrecuse.

A devenit obsedat de răzbunare; ca ofițer de poliție a interpretat regulamentul în propriul beneficiu, dar trecutul lui plin de violență a fost mereu invocat pentru a i se scuza purtarea. Publicul l-a adoptat ca pe simbolul intoleranței față de tot mai pronunțatul cult al violenței care punea stăpânire pe țară la sfârșitul secolului douăzeci. Colegii lui polițiști îl priveau cu o oarecare neliniște – un aventurier a cărui lipsă de respect pentru procedură era cu greu compensată de înnăscuta lui abilitate de a intra în pielea criminalului și de a gândi ca el. Părea să fie un dar.

Dar poate că nu era.

Fără supraviețuitori care să descrie cele întâmplate în restaurant, lui Scagnetti nu îi rămăsese decât Randall Krevnitz ca să reconstituie toată povestea. Poate că un tâmpit de psihiatru l-ar fi ținut de mână cinci ani pe Randall, în timp ce acesta s-ar fi întrebat de ce nu poate să rămână în erecție și cum de lumea este atât de îngrozitoare, dar Scagnetti avea nevoie de răspunsuri pe loc. L-a luat pe băiat de după umeri și l-a scos din comoție. Scagnetti era puțin prea aproape, îi viola intimitatea spațiului personal, așa că puștiul nu avea cum să dea colțul. I-a oferit o țigară, pe care băiatul a luat-o, dar pe care nu a făcut niciun gest de a o pune în gură. Nu fumase niciodată.

Randall i-a explicat, ca într-o transă divină, pe care Scagnetti o mai văzuse până atunci o singură dată (la el însuși), cum sosiseră Mickey și Mallory Knox în seara aceea, cu herghelia de cai-putere înghesuiți sub capota Challengerului. Pentru o mașină ca asta aş face moarte de om, exact cuvintele acestea i le spusese lui Mickey Knox. Și chiar așa era, l-ar fi omorât pe Mickey dacă ar fi avut ocazia. Nu din ură, nu de frică, nu în legitimă apărare, ci pentru că voia mașina aceea. Omorându-l pe el, devenind el.

Scagnetti l-a întrebat de fată. Era cumva ostatică? O forța Mickey să facă toate astea sau era din voința ei proprie?

— Sunt sigur că au forțat-o să facă ce a făcut, spuse Randall după o lungă pauză. Ei au forțat-o să facă asta.

— Vrei să spui Mickey. Mickey a făcut-o să comită tot rahatul ăsta.

Randall se uită în jos și în lături și ochii i se măriră la amintirea celor petrecute.

— Nu, vreau să spun că ei. Ția dinăuntru. Au făcut ceva ce nu trebuia, orice or fi făcut. Vreau să zic, cine poate să spună cine are dreptate, dar nu aş băga mâna în foc că Mickey și...

— Mallory.

Randall zâmbi scurt la auzul numelui ei.

— Nu aş putea spune absolut sigur că tot ce au făcut ei a fost rău. Doar un ghinion, cred. Vreau să spun, probabil că nu toată lumea a meritat să moară. Din nas îi curgea mucus, pe care l-a șters cu mâneca. Dar dacă stai să te gândești, probabil că mulți dintre ei o meritau, cine poate să știe?

Scagnetti se apropie mai mult de el. Probabil puștiul încă putea să miroasă whisky-ul de pe el.

— Poți să îmi spui de ce, din toți ăștia, pe tine te-au lăsat în viață?

Pentru prima oară, Randall l-a privit drept în ochi.

— Bănuiesc că nu meritam să mor.

Cu un calm lugubru, a ridicat între degete țigara ca să îi fie aprinsă. Nu îi tremurau deloc mâinile. Trăgând din țigară ca să o aprindă de la chibritul lui Scagnetti, Randall Krevnitz nu s-a înecat niciun pic.

Ieșind de la Sonic dimineața, la 6: 35, Jack Scagnetti s-a îndreptat spre Motelul 6, la nouă mile est de Kankakee. Trebuia să lupte cu somnul doar ca să continue să conducă, în căutarea criminalilor lui (spre Vest, spre Vest trebuie că se duc, de ce proscrișii fug mereu spre Vest?), în timp ce poliția din cinci state îi căuta, doi criminali care îți sar în ochi, într-o mașină care sare în ochi. Logica spunea că până la apusul soarelui vor fi prinși.

Dar nu puteau fi prinși. Logica nu ținea în cazul acesta. Oamenii ca Mickey Knox au puterea de a stăpâni legile naturii și consecințele lor, bătându-și joc de inevitabil. Scagnetti știa că se vor strecura prin plasă, trecând de ea în timp ce un polițist își va fi luat cafeaua. Ca și el, și ei se născuseră ca să moară. Dar ca să moară într-un mod strălucit.

Când s-a trezit, tot la ei se gândea.

Vânătoarea abia începea.

Capitolul 3

Wayne Gale era un om fericit. Fericit, fericit, fericit.

Ca să fim corecți, niciodată în viață nu fusese prea nefericit. Se născuse la Melbourne, într-o familie australiană de condiție medie, iubitoare și grijulie, care l-a încurajat să își sporească mintea și șarmul. Se mutase în America și se căsătorise cu o femeie iubitoare și care îl susținea, și care, deși era greu de suportat, îi deschisese multe uși în meseria aleasă. Din multe puncte de vedere, viața lui era mulțumitoare înainte de ultimele știri.

Totuși, Mickey și Mallory erau salvarea lui. Un răspuns la rugăciunile lui. Dacă ar fi crezut în Dumnezeu, L-ar fi sărutat pe buze pentru deranjul de a fi aranjat lucrurile atât de bine. Proaspeți. Mortali. Telegenici. Și neprinși.

Wayne Gale făcea American Maniacs.

Emisiunea avea deja o vechime de două luni când părinții Wilson au trecut în lumea dreptilor (de fapt, când poliția a intrat în casă, chiar se vedea pe ecranul televizorului), dar audiența acestei emisiuni de senzații se prăbușise la o zecime din cea de la început. E drept, inaugurarea se făcuse cu un interviu exclusiv cu Charles Manson, dar longevitatea emisiunii în rețea era pusă sub semnul întrebării. Nici Wayne și nici producătorii nu ar fi recunoscut, dar se pornea de la un concept eronat. Aveau de ales dintr-o listă foarte scurtă de psihopați, iar acestora nu li se întâmplase mare lucru după gratii.

Turnând benzină peste foc, a mai apărut și un articol în Entertainment Weekly, care arăta cu degetul American Maniacs și pe Wayne Gale ca fiind tot ce e mai rău în televiziunea de astăzi. Wayne nu a prea pus-o la suflet, cu excepția remarcii privitoare la falsul lui accent australian. Era de fapt foarte real. Îi trebuise multă muncă în America să nu îl piardă în engleza locală.

Ultimele bârfe ale secretarelor de la etajul unsprezece (din care două chiar țineau la el, în felul în care ține la tine un câțel care latră prea mult) spuneau că show-ul va fi mutat de tipii de la rețea într-o nișă de la 9: 30 seara, îndată după noul automobil Bronson Pinchot. Schimbare la mijloc de sezon, moarte curată.

Asta până ce au apărut Mickey și Mallory. Când l-au chemat,

Wayne stătea agățat de tavanul apartamentului său din Manhattan, ignorând sfatul integratorului său structural, Inge, care îl avertizase în mod repetat să nu se întoarcă la vechile apucături cu plăceri gravitaționale înainte de culcare. Făcea asta în speranța falsă că îl va face mai înalt, singura trăsătură fizică pentru care Wayne nu era tocmai fericit, fericit, fericit. „O să îți strâmbi coloana”, îl avertizase Inge. Pentru cei din grupul lui Wayne, chiar faptul că avea o coloană era o noutate.

Telefonul a sunat la 12: 20 a.m.; era producătorul lui Wayne, Julie, cu care a trecut imediat la o conversație prin TTY1. Nu Wayne era surd; Julie se născuse fără limbă.

Împreună cu Roger la videocameră și Scotty cu sunetul, echipa American Maniacs și-a luat zborul la 1: 47 a. M. De pe La Guardia, cu destinația Kankakee Sonic și la întâlnirea cu soarta. Și cu audiența.

Note:

1 Aparat gen terminal de calculator, folosit și pentru convorbirile surdo-mușilor pe linia telefonică (n.t.).

Wayne Gale era un om fericit.

Chiar și în situații ca aceasta, Julie avea grijă să ia pentru Wayne un loc separat de celelalte trei. Deși consumase deja două cartele-abonament pentru zboruri frecvente, lui Wayne încă îi era rău în avion, un paradox recunoscut, care l-a făcut Cel mai Supărător Om de pe Pământ. De fapt, fenomenul avea tendința să se repete în orice spațiu închis, dar uruitul motoarelor și presiunea aerului la timpane făceau ca Wayne să devină deosebit de insuportabil în timpul zborului.

În avioane, Wayne Gale avea trei subiecte de discuție:

- 1) copilăria lui.
- 2) ambițiile lui și
- 3) emisiunea lui, American Maniacs, ora 10 seara, în fiecare miercuri.

Eileen Murchovsky, contabilă în construcții la Arlington Heights, a fost tratată timp de o oră și jumătate cu primul subiect. A jurat să nu mai zboare vreodată.

Un copil pipernicit, subțirel, Wayne Montclair Galenovitch a primit un rol important în Wally, cangurul cel mic, emisiune care nu a trăit mult, o urmare a succesului Skippy, cangurul de tufișuri. Show-ul a fost suprimat după numai zece episoade, dar a fost destul ca să îl facă pe Wayne un mic star și să îl umfle în pene că stătuse în fața camerei

de luat vederi.

În adolescență, Wayne „Gale”, după cum își scurtase numele, spre groaza părinților, a continuat să joace mici roluri în comedii de situație de mână a doua și în ecranizări seriale, având de obicei rolul unui seducător de tinere fete. Adesea era scos din serial după numai câteva episoade, din cauza vreunei boli nemiloase. Producătorii nu se puteau împăca cu cererile lui de dialoguri mai scilpitoare și unghiuri mai favorabile ale camerei.

În ultimii ani ai adolescenței, Wayne s-a întors la viața cea de toate zilele din suburbiile orașului Melbourne. Prea mic și prea molâu ca să facă față onorabilă la liceul local, se găsea adesea în situația de a fi tapat de banii de buzunar și jefuit de teme de diverși șmecheri. Numai ca redactor al ziarului liceului, Queen's Cross Tattler, și-a găsit Wayne liniștea. Expozeul lui în șase părți despre mesele de la cantină a dus la concedierea întregului personal de la bucătărie, iar fotografiile care dovedeau legătura homosexuală dintre directorul Colin Waverly și profesorul de franceză Jacques-Pierre Dumas au dus la suspendarea orelor timp de două săptămâni și la cercetarea întregii instituții de către poliție și autoritățile bisericești.

La vârsta de optsprezece ani, Wayne a refuzat un post de producător executiv adjunct la venerabilul Australia Weekly (un fel de încrucișare între 60 Minutes și The McLaughlin Group), pentru ca să apară în fața camerei de luat vederi în calitate de corespondent pentru Public Eye, un post slab, dar cu pretenții, finanțat de un conglomerat din Singapore. Prin contract, fiecare al treilea episod trebuia să aibă pe cineva care fusese omorât sau rămasese invalid de pe urma folosirii produselor proaste ale concurenței. Wayne și-a cheltuit două săptămâni de șaizeci de ore de lucru încercând să găsească prin Australia pe cineva care să fi fost afectat de o pernă non-Holofil. Emisiunea lui „Vorbind din mormânt” a fost probabil apoteoza perioadei timpurii a carierei lui.

Când Public Eye a tras obloanele, și-a făcut bagajele pentru America, pe post de om de studio la două tabloide prost făcute, înainte de a fi șef la American Maniacs. De fapt, rețeaua îl păstrase în rezervă, dar concurentul favorit fusese obligat să se retragă din televiziune din cauza acuzațiilor că trăia cu un actor de înaltă clasă, însurat. Dacă ar fi luat aminte mai bine la Wayne, decăzutul show-man ar fi bănuț cine tulburase apele.

În timp ce show-ul era încă în pregătire, iar culorile din studio erau testate ca să se potrivească cu bronzul în continuă schimbare al lui Wayne, acesta a întâlnit-o și s-a îndrăgostit de Dolores Morgan, care, ce coincidență, era fiica președintelui rețelei. După o scurtă și înfocată poveste de dragoste, au plecat împreună în Mexic, cu exact o săptămână înainte de inaugurarea emisiunii, întors în State, Wayne s-a trezit cu un show-trăsnet de televiziune, saci de scrisori de la admiratori și cu o soție înfiorător de obișnuită. Nu chiar plicticoasă, doar necioplită.

Dar asta era altă discuție, în vreme ce avionul ateriza la Chicago, Wayne a întrebat-o pe colega de scaun Eileen Murchovsky cu ce se ocupa.

Echipa a ajuns la Kankakee Sonic la 6: 15 dimineața, luptându-se pentru un spațiu în parcare cu diferite stații locale și echipe ale altor rețele. Wayne a folosit o sirenă cu aerosoli și a întrerupt trei emisiuni în direct, printre care și pe cea de dimineață a rețelei proprii. Dar tactica a reușit, și-au făcut drum până la banda galbenă întinsă de poliție, unde se putea începe tocmeala cu oamenii legii pentru accesul înăuntru. Scrutând zona și numărând cadavrele, Julie a obținut o scurtă teleconferință prin telefonul celular și a solicitat o intervenție de o jumătate de oră în direct, în chiar seara aceea. Nu mai făcuseră transmisii în chiar ziua faptei, dar era sigură că dacă solicitau carul mobil puteau să fie gata de emisie pentru ora 10: 30.

Văzându-l pe Scagnetti pe cale să părăsească scena, Wayne a chiuit după el peste toată parcare ca să îl facă să dea un interviu. Jack și-a îngustat ochii în contra luminii strălucitoare a dimineții, ca să vadă cine îl strigă pe nume. Recunoscându-l pe Wayne Gale, i-a făcut un semn obscen și i-a strigat cu toată puterea: „Du-te-n mă-ta, Wayne!”. Asta pentru că întâlnirea lor întâmplătoare cu ocazia cazului Mickey și Mallory Knox nu era și prima. Aveau în urmă o poveste întreagă.

Cu câțiva ani înainte, la primul show din America al lui Wayne (Supercops!), emisiunea despre Scagnetti a condus la plângeri referitoare la brutalitatea poliției, abuzuri sexuale și măsluirea probelor. Toate astea din ceea ce producătorii show-ului îi spusese editorului lui Scagnetti că ar fi o simplă periere a bravului polițist. Emisiunea l-a costat probabil 50.000 de dolari, într-o avalanșă de citări în instanță și a alimentat atacurile critice la adresa lui Scagnetti despre

Scagnetti. Pentru Wayne, asta însemna să îți vină apa la moară. Pentru Scagnetti, era ca o cădere de pe buza Niagarei.

Ediția specială din acea seară a lui American Maniacs a căpătat un indice de treizeci, zdrobind cu ușurință concurența, care includea și filmele săptămânii cu Victoria Principal (Too Young the Child, în care juca o mamă a unui băiețel bolnav pe moarte, și Beyond Belief: The Constantine Euuornos Story, care relatea povestea adevărată a unei mame – me-purtătoare care lupta pentru custodia fetei ei bolnave pe moarte). Despre Scagnetti, nicio vorbă, doar o scurtă imagine cu semnul obscen, cu degetul mijlociu în sus, pentru deliciul băieților de la rețea. Privind emisiunea în camera lor de motel din Sterling, Colorado, Mickey și Mallory au fost surprinși și impresionați de munca prestată; uitaseră pe cine și când omorâseră. Mallory estima morții la paisprezece; Wayne dăduse numărul de douăzeci.

Mickey avea să povestească mai târziu unui coleg de celulă dintr-o închisoare a sistemului corecțional al statului Illinois din Joliet că partea care le plăcuse cel mai mult din toată emisiunea a fost vederea fanaticului Dodge Randall Krevnitz relatând versiunea sa asupra faptelor și descriindu-i pe Mickey și pe Mallory ca pe „zei ai morții și distrugerii”. Aproape la fel de bună fusese și Grace Mulberry, singura supraviețuitoare a atacului de la petrecerea în pijama, sugrumată de o emoție indescriptibilă.

Mallory s-a întrebat de ce nu au vorbit și despre omul pe care îl omorâseră la stația de benzină Arco din Boulder, Colorado, unul James Harding. Mickey îl împușcase în genunchi înainte să îi îndese furtunul pe gât, pompându-i benzină în stomac și obligându-l pe tânăr să se incinereze singur, aprinzându-și propria brichetă Bic.

Atunci i-a venit lui Mickey ideea care îi va scoate în evidență dintre rândurile dese ale ucigașilor în masă moderni și îi va catapulta în rândul legendelor în viață.

„Până atunci omoram pe toată lumea, își amintea Mickey de față cu colegul. Dar de atunci ne-am hotărât să lăsăm în viață o persoană care să spună tuturor cine a făcut asta. «Să le spui că treaba asta au făcut-o Mickey și Mallory», le ziceam. Nu înțeleg de ce nu mă gândisem mai devreme la asta”.

* * *

Owen Traft era ultimul dintre bărbaii de patruzeci de ani, în curs de chelire, care nu se însurase vreodată și care nici nu era luat în

colimator. Avea închiriat un apartament cu un dormitor la East Palo Alto, o localitate micuță, întinsă pe partea bună a autostrăzii. Făcea naveta de o oră și jumătate spre și dinspre San Francisco, cinci zile pe săptămână, plecând la șase dimineața și revenind acasă la șapte în fiecare seară. Se întâmpla asta de opt ani, de când compania de furnituri industriale pentru care lucra anunțase că se mută chiar în oraș. Naveta ar fi stricat viața socială a oricărui locuitor din Bay Area, dar Owen nu avea o viață socială.

În loc de viață, Owen Traft avea un televizor cu ecran lat, de 45", cu imagine în imagine, cu efecte sonore, aranjat special de către un electronist care trebuise să folosească o pârghie pentru a-l trece prin cadrul ușii de la holul etajului trei. Owen ținea volumul sonor la nivelul opt, prag peste care vecinii începeau să bată în pereți, indignați, în fiecare săptămână consuma o porție de șaptezeci de ore de emisiuni prinse prin antenă, prin cablu și prin serviciul video plătit. Ca să țină pasul cu emisiunile TV din timpul zilei, al doilea fir de cablu era legat la un video deck dublu. Scrisese de curând unui individ care publicase în Beyond 2000 și care construia un videocasetofon care putea fi programat de la distanță, prin telefon, o facilitate care lui Owen îi lipsea foarte mult.

Dacă s-ar fi găsit careva care să îl asculte, ar fi aflat câte episoade din Casa plină sunt acum pe mai multe posturi, sau numele actorului care a fost partenerul Stefaniei Zimbalist în primele episoade ale lui Remington Steele, plus ce s-a întâmplat cu el după aceea. Pentru el nu erau fleacuri, ci pur și simplu calea de a înțelege lumea din spatele ecranului. O lume pe care o conducea ca un dictator luminat, de la adăpostul sigur al telecomenzii sale.

Dar din toate emisiunile pe care le privise, ultima ediție a lui American Maniacs era pe departe cea mai convingătoare. Nu, nu „convingătoare” cum te-ar convinge, de pildă, 60 de minute. Owen ar descrie emisiunea mai degrabă ca „inspiratoare”. Mickey și Mallory erau dintre acei oameni pe care îi cunoștea dintotdeauna, dar pe care nu îi întâlneau niciodată: Charles Manson, Ted Bundy, Jeffrey Dahmer, tipi care ocupau mai mult spațiu de emisie și inspirau mai multe filme TV decât SIDA și prăbușirea comunismului la un loc. Oameni care știau ce vor de la viață. Oameni, care, spre deosebire de Laverne și de Shirley, chiar își duceau visurile la împlinire.

Owen era prea mic ca să ajungă în echipa de fotbal a liceului,

prea anost ca să fie luat la ochi de profesori, iar capul lui plat și mare și sprâncenele de invadator extraterestru l-au împiedicat să aibă vreo prietenă. Dar, gândi Owen, poți să-ți faci un nume în lumea asta, și a făcut, atunci și acolo, un pact cu sine însuși să iasă din casă și să-și găsească unul.

Capitolul 4

CĂTRE: Detectiv Jack Scagnetti

Investigator-șef, Forța Specială

Privitor la cazul Mickey Knox și Mallory Wilson

DE LA: Agent special Katherine Ginniss

F.B.L. Departamentul Științe

Comportamentale, Quantico, Virginia

unt în posesia memorandumului dumneavoastră, datat 24 aprilie, ca răspuns la cererea de informații privind investigația crimelor Mickey Knox/Mallory Wilson. Cred că „du-te-n paștele mă-tii și vezi-ți de treaba ta de conștopistă tâmpită” este un răspuns antologic, dar am sentimentul că în ultimă instanță este contraproductiv pentru îndeplinirea misiunii pe care, vrem sau nu, o avem amândoi în acest moment.

Poate că vă interesează, domnule detectiv, faptul că am citit cărțile dumneavoastră și sunt familiarizată cu stilul dumneavoastră de lucru – acela al unui lup singuratic tânăr, dotat cu insignă, care ia urma prăzii din instinct și o înhață cu o bravură alimentată de un val de testosteron. Aceasta ar putea fi o trăsătură de dorit la șeful unei forțe speciale, de elită, dar este limitativă dacă exclude practic orice fel de analiză științifică a situației, care să poată aduce informații valoroase.

Vă propun, detectiv Scagnetti, ca, în loc să sărim unul la beregata celuilalt, să lucrăm împreună. Poate știți, poate nu, dar Departamentul de Științe Comportamentale este o echipă de profesioniști cu înaltă pregătire și foarte dedicați meseriei, care sunt adepții folosirii profilului psihologic obținut prin interviuri, investigații de teren, fișe medicale și alte informații pe care le putem obține despre suspecți, pentru predicția următoarelor lor mișcări și pentru a răspunde într-un mod preemtiv, mai degrabă decât în modul reactiv care ne ține cu zece pași în urma asasinilor, numai buni să stăm de veghe la cadavrele pe care aceștia le lasă în urmă.

Anexat aveți copii ale interviurilor pe care investigatorii noștri de teren le-au adus la zi. Majoritatea persoanelor din orașul natal al lui

Mickey Knox, Wilmington, Kentucky, s-au ferit să vorbească despre ei, căci pare să facă parte dintr-un clan sălbatic și foarte unit, care sunt prin natura lor foarte suspicioși cu străinii și se protejează între ei, chiar dacă e vorba de un ucigaș în serie.

Totuși, în vara lui 1987, Mickey a avut o prietenă, o anume Donna Wooley, care pare să fi fost singura pe care a avut-o înainte de întâlnirea cu Mallory. Poate cea mai importantă și cea mai revelatoare mărturie pe care o avem despre personalitatea lui și despre înclinarea lui naturală către violență este jurnalul din acea perioadă al Donnei, obținut după multe rețineri, care urmează. Documentul datează din vara lui 1987. Fragmentele din jurnal legate de Mickey conțin scrisorile cele mai interesante pe care i le-a trimis el; ele sunt, de asemenea, singurele mărturii scrise pe care le avem în care Mickey Knox vorbește despre el însuși.

Dacă pot să vă mai ajut cu ceva, sper că nu veți avea rețineri în a mă contacta.

FBI, Dosar 32 obl-A17 Caz 914 – 376

Doc. 17042

1. Fragmente din jurnalul Donnei Wooley

11 iunie. Dragă jurnalule. Ura! În sfârșit s-a terminat școala. Cu săptămâna în plus pe care am făcut-o din cauza uraganului, credeam că o să rămân o boboacă toată viața. Eu și Carla și Cassie am fost „mânjite” de tot de trei ori de la începerea vacanței și „la orizont” sunt multe distracții. E vară!!!... E un tip, Mickey Knox, care tot vine pe la piscina Presby. Nu înoată niciodată, doar vine cu cizmele lui de cowboy. Azi a încercat să vorbească cu noi, dar Cassie i-a spus că nu-și pierde timpul cu țărani și mitocanii. Nu a spus nimic. Doar a scuipat în bazin. Ce „idiotâmpit”.

28 iunie. Dragă jurnalule. Când te distrezi, timpul „zboară”. Am slujbă la Woolworth’s. E ciudat să lucrezi cu mama, dar e nostim să luăm împreună „pauzele”. După muncă, mergem în gașcă la Spoon Lake în camionul „monstru” al tatălui lui Bobby și bem Tanquery cu vin, băutura mea favorită. Aseară a fost și Mickey Knox, care lucra la mașina lui, care nu pornea. Avea o sticlă de gin „ușor”, care pentru mine are un gust de „pipi de leu de munte”, dar am stat în mașina lui și am discutat aproape toată noaptea. E în mod sigur „deosebit”, dar se spune că asta este aroma vieții. Mi-a spus că o să-mi scrie o scrisoare, pentru că urăște telefoanele.

P.S. Ne-am sărutat. El a fost în regulă, dar mi-a spus că eu am gust sărat.

L iulie. Dragă jurnalule. Am primit scrisoarea de la Mickey. În sfârșit. Iat-o.

Donna. Asta e scrisoarea de care ți-am vorbit noaptea aia la Spoon Lake, când ai zis că sunt sărit de pe fix. Ți-amintești? Ai cam avut dreptate, pentru că trebuie să fii nebun să scrii cuiva pe care abia l-ai întâlnit. M-am uitat la tine tot timpul acolo, la piscina Presby, dar de când am vorbit știu că nu ești un CP (căine de prerie). Țștia își petrec tot timpul sub pământ, ca și majoritatea oamenilor. Mi-e silă. Eu o să trăiesc acolo de unde pot vedea cerul și soarele, nu o să mă ascund în gaura mea. Chiar dacă e un soare de rahat și un cer de rahat.

Majoritatea lumii nu vrea să mă cunoască, chiar și tu crezi probabil că sunt unul care lucrează la mașini și apare pe la ștrand.

Dar asta o fac ca să aud tot felul de voci. Le aud tot timpul. Când sunt singur, sunt atât de puternice, parcă m-aș afla la The Trail. (Ai fost pe acolo vreodată? Au marți seara o trupă care îți dă frisoane și te face să mai și cerșești. Să mă ia dracu' dacă nu e așa.)

Unde rămăsesem? Donna, ai multe de învățat. Știai că: 1. Majoritatea oamenilor trăiesc mai mult decât ar trebui? Ei ar trebui să moară când le cad dinții. Țșta e barometrul Naturii.

2. Persoana medie minte 90% din timp. Nu și eu, apropo: dacă minți, nu mă mai vezi vreodată.

3. Merele să se facă așa cum erau când nu erau mai mari decât cireșele. Eu, personal, cred că oamenii sunt al dracului de flămânzi.

4. Pământul e viu. Dacă îl înțepi, îl doare. De-asta sunt toate cutremurele și uraganele. Cei mai mulți CP sunt prea speriați ca să înțeleagă asta.

5. Aș putea continua așa mult.

Dacă faci frumos la școală și îți asculți părinții și faci tot ce vor CP, nu ai timp să îți închipui la ce ai putea fi bun. Cu mine nu e așa. Nimeni nu îți poate spune ce să faci, doar tu.

Ai petrecut vreodată o oră complet singură? CP sunt prea speriați, eu nu. Dar tu? S-ar putea să fie îngrozitor, dar și asta e bine.

„Un iarmaroc plin cu idei tâmpite”. Țșta sunt eu, dacă te iei după CP.

Ești sărată pentru că plângi înăuntru. Dacă trăiești așa, nu trăiești mult. Plângi în afară și o să fii dulce ca zahărul. Sună frumos, ce

zici? Îmi place ideea.

Acum știi cum sunt cu adevărat. Programul meu preferat era MASH, iar acum tot ce se dă la televizor. Pot să fac praf pe oricine îmi pui în față și nici nu știi ce te-a lovit. Intru în încurcături și tot așa ies din ele. Lucrez la un abator, dar la anul mă iau la Marină. Sunt dreptaci, cum te-ai și aștepta.

Trebuie să mă duc.

Poți să spui dacă sunt la înălțime. Stai pregătită! Respecte, Mickey Knox.

Sunt prea obosită ca să vorbesc despre asta. Noapte bună, jurnalule.

2 iulie. Dragă jurnalule. I-am arătat lui Bobby scrisoarea de la Mickey. El zice că e o prostie și că nu ar trebui nici să ies până la poartă pentru el. Dar dacă există vreun CP, cum zice Mickey, atunci Bobby e ăla. Pupă în fund pe oricine din oraș, chiar și pe el însuși și aș da un dolar să văd asta la circ.

Caria e gravidă. Doamne, ce idioată „regulată”. Gary e, probabil, dar poate fi și Bobby, zice ea. Asta da, surpriză. Cu mine nu a fost niciodată la bază.

5 iulie. Dragă jurnalule. Sunt mahmură, pe bune. Aseară a fost 4 și a fost o „petrecere” totală: cam două sute de oameni s-au dus la vechea bază de rachete și a fost frumos.

Înainte să continui, am un secret de zis. Eu și Mickey am făcut treaba aia murdară. A fost o surpriză totală, crede-mă, dar mi-a plăcut. Are atât de multă energie. E așa, dacă îi atingi trupul, te curentează. Cred că eu am fost de vină, de câte ori mă sărută scot tot felul de sunete. Cred că m-am „încălzit” – în mod sigur am simțit că am nevoie să știu cum ar fi. Mickey spune că nu mai sunt sărată. Are o piele frumoasă. Am făcut-o în iarbă, pe pantă, nu ne putea vedea nimeni și am „căutat-o” timp de o oră. Niște CP „lăbări” au explodat niște M80-uri și m-am speriat, așa că Mickey nu a putut să termine, dar a zis O.K., data viitoare o să fie dublă. Cred că și el s-a speriat, dar s-a făcut că râde.

Mă doare capul rău de tot. Scriu mâine.

18 iulie. Dragă jurnalule. Cu Mickey tot timpul. Ieri am fost cu mașina la Fayetteville și Mickey a cumpărat cărți de tarot. Zice că pot să spună viitorul. Ziua dinainte ne-am „f...” în patul părinților mei și ne-am zis pe nume ca părinții mei. Beth și Paul. Mi s-a făcut frică, dar

Mickey a zis că e dreptul călărețului și avea dreptate. Nu mă mai simt tânără.

L august. Dragă jurnalule. Ultimele săptămâni au fost cele mai bune din viața mea. Am găsit persoana care mă face fericită doar cu un zâmbet sau o atingere a trupului lui electric. Mickey Knox. Mickey Knox. Mickey Knox. Donna Knox? Mickey și Donna Knox? Vreau asta mai mult decât orice.

Dar după aia am intrat în asemenea rahat, că vreau să mor. De fapt, s-a întâmplat un lucru bun. Mickey m-a învățat să gătesc un ou în puțin vin roșu și e atât de bun, că numai asta mănânc.

Dar Bobby. Un CP idiot. Le-a spus părinților mei că mă „întâlnesc” cu Mickey. Îți vine să crezi? A venit cu mașina la mine când nu eram acolo și le-a zis pur și simplu. Tata crede că e un tip bun, dar eu știu că este un rahat tâmpit și data viitoare când îl văd îl pocnesc de nu se vede.

Tata e roșu. Nu l-am văzut niciodată așa de furios. A zis că Mickey are în oraș o reputație proastă, dar eu nu am auzit nimic, cum a putut el afla așa ceva? Doar dădea din gură ca să îmi arate câte rahaturi știe el.

Mama are câte ceva la magazin sub tejghea pentru orice ocazie. Mai ales pentru fetele care rămân „grele” cu tipi mai bătrâni, se pare. Mă iubește, dar am deja 15 ani. Dacă nu știu deja cum stau lucrurile, e puțin cam al dracului de târziu!

Tata nu m-a lăsat să ies din casă trei zile. Mickey mi-a aruncat un bilet în cameră în a doua noapte. E un poet.

Donna. O parte din mine e pe moarte și așteaptă să intre în pământ de când te-a închis căcănarul, poponarul, CP, perversul de taică-tu. Deschid oficial lista și el este pe primul loc. Până acum arată așa:

1. Paul
2. Profesorul meu dintr-a cincea
3. Jamie Farr
4. Bobby
5. Rod Stewart

Bobby s-ar putea să mai urce. Nu sunt sigur. M-am dus la el să-l pocnesc, dar se ascunde. E o chestiune de timp.

Dar nu-ți face griji, iubito! Te aștept. Grăbește-te, deci, pentru că nu aștept la nesfârșit!

A trebuit să le promit părinților că nu o să-l mai văd vreodată pe Mickey și până la urmă m-au lăsat să ies. Între timp, Caria a făcut un avort și nici măcar nu mi-a spus. Mi-a zis că a fost sigur Bobby, dar de unde știa? Bobby e și pe lista mea. Mult mai spre vârf. Nu știu cine e Jamie Farr.

8 august. Dragă jurnalule. Acum e mult mai greu să-l văd pe Mickey și îl doresc foarte mult tot timpul. Merg la măcelar după școală și ne sărutăm în congelatorul de carne până se face frig și nu mai pot. Mickey suportă întotdeauna. El poate suporta orice.

Mickey s-a dus la Marină și s-a înscris. Îi spun dacă îl iau în două săptămâni. Nu-mi vine să cred că pleacă. O să-mi lipsească atâta că o să mor fără el.

M-am dus la ziua de naștere a lui Cassie. 16 ani. Sper să nu fiu la fel de arsă de soare când fac și eu 16. A năpârlit în „prăjitură”. Doamne, a fost oribil.

10 august. Dragă jurnalule. Mickey l-a găsit pe Bobby. S-au bătut rău la baza de rachete. Dar Bobby a scos din panoplie una dintre puștile de vânătoare ale lui taică-su. Mulțumesc lui „Dumnezeu”, Mickey s-a retras. E viteaz, dar nu e stupid.

16 august. Dragă jurnalule. Doamne. Am avut prima ceartă, aseară. A vrut să oprim la Kelleman și să luăm niște Ludes. I-am spus că nu vreau să mă prindă, că tata mă omoară. M-a făcut CP. Nu îmi venea să cred. Am plâns atât de mult, că nu mai puteam să respir și credeam că o să leșin.

El a fost foarte liniștit.

Nu a spus nimic cât timp am plâns.

Apoi, când m-am oprit, m-a întrebat dacă m-am f... Cu Bobby vreodată! I-am zis fir-ar al dracu', niciodată. Nu am făcut-o niciodată. Dar cred că atunci când s-a bătut cu Bobby, Bobby i-a spus că sunt bună de „saltea”. Pe Dumnezeu, jur că îl omor pe „puțoiul” de Bobby. Dar orice am spus, Mickey nu m-a crezut. A zis că mi-a citit spiritul, care fâlfâia ca un steag în afara corpului meu și că era acolo un steag roșu, care îi spunea să stea deoparte, să se ferească de dezamăgiri. Iar am plâns, mi s-au uscat ochii.

I-am spus că am ieșit odată cu Bobby, dar nu am mers niciodată nici măcar la prima bază.

Mickey doar a ieșit din mașină, a venit la ușa mea, a deschis-o și m-a tras afară. Apoi s-a întors în mașină și a pornit fără un cuvânt.

24 august. Dragă jurnalule. Bobby Gunter e acum o legumă. S-a înecat în iazul de pești al maică-sii, din spatele casei. Se zice că e de-ajuns și un centimetru de apă. Caria zice că de acum încolo o să fie un puști retardat și nici pipi nu o să poată face. Bănuiesc că e trist, dar acum cred că a meritat-o. Oare o să mă duc în iad pentru că am spus asta?

Nu l-am văzut pe Mickey din „noaptea aceea” și am plâns în fiecare zi, se pare, dar am bănuiala că el i-a făcut ceva lui Bobby. Zi-i „intuiție feminină”.

Îl urăsc. Să te ia dracu’, Mickey Knox.

30 august. Dragă jurnalule. Tata s-a dus la mașină azi-dimineață și a găsit peste tot înăuntru intestine de animale. A „borât” de vreo cinci-șase ori înainte să poată chema poliția. Le-a spus că Mickey a făcut-o, pentru că Mickey lucrează la un măcelar și tot restul. Cred că are dreptate.

Mama nu se poate opri din tremurat.

Vești mari. Ne mutăm la Talahassee.

Tata dă vina pe mine, dar dacă mă întrebați, e un rahat mare de CP. Nu mai vreau să văd vreodată orașul ăsta și pe Mickey Knox.

Ce vară îngrozitoare. Sper că anul II o să fie mult mai bun ca ăsta sau înnebunesc de tot.

Capitolul 5

Dacă Scagnetti ar fi știut cât de puțin despre îndră – i\ r\ gostiți, sau orice despre iubire, nu și-ar fi pierdut (M timpul punând la cale blocări de drumuri sau puncte de verificare ca să-și prindă prada. S-ar fi dus pur și simplu la Las Vegas. Mickey și Mallory s-ar fi găsit acolo, plimbându-se în lumina apusului, fără să joace.

Orașul arăta absurd, răspândit prin imensitatea deșertului, ca un joc de puzzle al lui Dumnezeu: un teren de joacă, între zidurile lui, timpul se opriase în loc, ziua devenise noapte, iar totul venea imediat: o permanentă ispită a păcatului, în interiorul acestui univers alternativ, oameni care nu ar trece pe galben se trezeau că au o gaură de 5.000 de dolari, în timp ce nevestele lor, profesoare respectabile, jucau video poker și se uitau la fetele de pe ring cum dansau cu sâni goi.

Las Vegas este un oraș clădit pentru iubiri bune.

Dacă nu ar fi fost, s-ar fi dărâmat.

* * *

Au intrat în oraș cam pe la apusul soarelui, la timp ca să vadă

neoanele strălucitoare trezindu-se la viață.

În timp ce Mickey căuta o cameră, Mallory a pornit la plimbare de una singură prin cazinouri, prin jungla contrafăcută, printre acvariile uriașe, trupele de reggae și roțile de ruletă. Ce a uimit-o cel mai mult a fost faptul că se părea că nicăieri nu există ziduri, doar carpete cu flori care îți unduiau în față și îți arătau drumul ca în Candyland, drum care a dus-o de două ori la mesele de baccara, sau poate la două mese diferite cu dealeri japonezi identici. Peste tot, indicatoare spânzurate de perete te trimiteau în diverse direcții. Niciunul nu îți arăta cum să ieși de acolo.

Și peste tot – peste tot – mașini care mergeau cu monede. Aranjate ordonat, ele stăteau impasibile, în timp ce o armată de furnici harnice le hrănea cu monede de un sfert iar și iar, în cele din urmă plecând spre alte mașini sau cerând altor furnici să le schimbe monede (altă hrană), sau mergând să-și ia ceva de băut pentru sufletul lor. Mașinile nu erau decât lumini și roțițe; un șir de mașinuțe stătea disciplinat, în timp ce un bondar le colecta mierea, notând metodic evoluția cifrelor pe o planșetă.

Mallory s-a așezat în secțiunea astrologică a cazinoului și a jucat un Capricorn. Ziua de naștere a lui Mickey, nu a ei.

Mașina nu știa decât patru note, aceleași patru note de la flipper, se pare că toate piuiturile auzite de ea în cazinou erau construite cu acele patru note, repetate și suprapuse într-un țuit amețitor, fără sfârșit. Camerele video ale cazinoului au prins-o când mai avea doar două fise, apoi au văzut-o recuperând cincisprezece; apoi a pierdut zece. A trebuit să treacă zile întregi până ca poliția să vadă scena în care după un șir de șase pierderi Mallory a dat furioasă în mașină.

La vremea aceea, cei doi Knox erau de mult plecați din Vegas, iar numărul cadavrelor lăsate de trecerea lor se mărise cu încă o duzină.

Două rânduri mai încolo, un mare cheltuitor din Texas pe nume Peter T. Rice o privea pe Mallory cum stătea la un alt joc. Se numea „Turnul”, se alimenta cu fise prin trei canale care porneau din față prin ceva ca o pânză de păianjen, de parcă sticla fusese spartă și pusă la loc cu o bandă adezivă argintie.

Mallory era singura persoană care juca pe tot rândul acela, sprijinită cu spatele de „un zid” de oglinzi care păreau să privească într-un alt cazinou, gol.

Mai apoi, Rice și-a amintit limpede cum Mallory și-a sprijinit un

picioar pe mașină și a pus în fiecare gaură trei fise. „Nu a dat niciodată lovitură, dar părea că mereu câștigă exact cât să poată continua”, și-a amintit el.

Pe când se tot uita la ea, i se păru cunoscută de undeva, dar nu știa de unde să o ia; a remarcat că altcineva făcea același lucru: un tânăr de vârstă colegiului, care juca la o mașină din apropiere.

„Știi exact ce făcea, a spus texanul. Se uita la curba făcută la întâlnirea dintre coapsă și fundul ei. Știi asta, pentru că și eu tot asta făceam”.

Tânărul s-a apropiat, schimbând mașina și frământând fisele în palme, mai să le ia luciul. Păr blond, tăiat scurt, stil fraternitate studențească. Un trabuc primit cine știe-unde era înfipt în buzunarul cămășii lui tip uniformă. Pe neașteptate, s-a ivit în spatele lui Mallory.

— Pardon, nu am înțeles, ați spus ceva? a întrebat el, cu un zâmbet larg pe față.

Mallory introduse trei fise și trase de manetă. Tânărul de la colegiu își puse berea Heineken lângă mașina ei și se așeză în scaunul vecin.

— Am crezut că te aud spunându-mi pe nume.

— Doar dacă te numești Fucker1, zise ea.

— Dacă asta îți trebuie, așa mă cheamă. Sorbi din bere și ținu în gură mult până să înghită.

Mallory nu părea să ia în seamă prezența tânărului, și-a amintit Rice. „Toată atenția ei era concentrată asupra mașinii cu fise. Cel puțin, așa a dat tot timpul de înțeles. Parcă muncea din greu să înțeleagă cum merge”. Dar tânărul nu s-a descurajat.

— Cred că ești cea mai mișto femeie din tot cazinoul, zise el. Și, personal, consider o mare onoare să te aduc la orgasm.

Rice a zâmbit și s-a gândit că băiatul făcuse cea mai bună mișcare din toată joaca. Nu s-a bâlbâit nicio clipă. Dar fata nu mușca.

— Chiar m-am gândit să adaug și cheltuieli profesionale, ca să zic așa, dacă te gândești la asta. Sau ai pe cineva, știi tu, care are rezervare?

Texanul a uitat că își propusese să fie discret și s-a uitat direct la fața fetei ca să vadă ce răspunde. „I-a luat niște secunde să înregistreze exact ce a vrut să spună puștiul, și-a amintit el mai târziu, dar nedumerirea i-a dispărut de pe față foarte repede”.

Note:

1 S-a presupus că nu este nevoie de o traducere a termenului (n.t.).

Mallory îi luă sticla de Heineken din mână și sorbi îndelung, zâmbind. Ochiul ei erau plini de viață, de o viață pe care nu o vedeai decât dacă o priveai drept în ochi și încercai să pătrunzi adânc în negura lor. Apăsându-și sticla rece de genunchi, a început să o frece în sus pe coapsă și de zona lui pelviană, care începuse deja să se întărească. A mai frecat sticla în sus și în jos, în timp ce ochii lui se făceau mari. Iar în momentul în care el a vrut să-i ia mâna și să i-o ghideze, i-a înapoiat sticla și s-a sculat să plece.

— Ce număr are camera ta, Fuckers?

— Șaispe șaij'nouă, zise el zâmbind. Să înțeleg că vii?

— Nu m-am hotărât încă, a spus ea din mers și cu spatele. Dar dacă vin, mai aduc pe cineva.

— Pe cine? a strigat el, cu o figură dezamăgită.

— O să-ți placă, i-a răspuns ea de departe. O să îți bubuie mintea.

Texanul l-a privit pe băiat cum schița un dans de bucurie, în timp ce ea dispărea în mulțime. Data următoare când a mai văzut fața băiatului a fost la știrile de la ora nouă, după ce femeia de serviciu, Connie Rodriguez, i-a descoperit cadavrul gol în camera 1669 la douăsprezece și un sfert a doua zi, după care a leșinat.

Oamenii legistului i-au scos douăzeci și șapte de cioburi separate din maxilarul lui Chip Burkhart, student în primii ani la UW Madison, în timpul unei autopsii care a stabilit că probabil fusese forțat să își bage adânc în gât o sticlă de Heineken goală, într-o simulare de felație. Apoi, sticla a fost lovită cu un obiect tare, probabil piciorul de masă găsit alături, care a proiectat fragmente de sticlă prin cerul gurii în cutia creierului mic, găurindu-i și faringele în mai multe locuri. Ceea ce l-a omorât a fost acumularea de sânge în plămâni.

Pornind de la niște pete acide găsite pe mărunțișul de lângă cadavru, procuratura a dispus și deschiderea stomacului, unde s-au descoperit 18, 75 dolari mărunți, majoritatea de 25 de cenți, dar și câteva monede de un dolar. Burkhart fusese forțat să își înghită banii de joc înainte de a fi omorât, în mare parte îi păstrase, dar îi și vomitase de trei sau de mai multe ori.

Raportul poliției a emis ipoteza folosirii lui pe post de mașină cu fise, de către criminali.

* * *

Cum avea să reiasă, Burkhart era doar primul cadavru găsit, dintr-o serie care începuse mult mai înainte, la numai câteva minute de la venirea lui Mickey și Mallory în Vegas.

În timp ce iubita lui mânuia jocurile cu fise din cazinou, Mickey căuta o cameră pentru noapte. Nu s-a încurcat cu recepția.

Mergând încetișor pe holul de la etajul unsprezece, a văzut că ușile nu vor să se comporte normal la încercările de deschidere. Cheile camerelor de la Mirage nu aveau zimți, doar dungi magnetice care activau codurile din computerul central. Mickey s-a gândit că totul se rezolvă dacă găsești un băiat de acela cu patru ochi, băiatul mamei bun la mate și îl dai cu capul de pereți. Frustrat că briceagul lui, un Bowie, nu se potrivește cu tehnica modernă (poliția a descoperit zgârieturi asemănătoare pe nouă uși diferite), se îndrepta către lifturi, când a ochit o femeie venind în direcția lui.

Femeia era de cam patruzeci și cinci de ani, încă subțirică și, după cum se mișca pe hol, unduindu-se puțin, încă îl avea pe vino-ncoă' Sub fiecare braț căra două stive de fețe de pernă. Mickey s-a întors, prefăcându-se că descuie ușa în timp ce ea trecea, privind-o cum trebăluia cu cheia ei, cum îi alunecă fețele de pernă și cum, în sfârșit, se descuie ușa; atunci Mickey a atacat. A ridicat-o pe la spate, a împins-o în cameră și i-a acoperit gura cu o palmă, în timp ce ușa se închidea încet și se încuia automat.

I-a luat doar un minut lui Mickey să o găsească pe Mallory în cazinoul aglomerat; a căutat-o prin locurile lăturalnice, prin colțurile întunecate și liniștite pe unde nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să caute. În timp ce urcau cu liftul plin de oglinzi, au dansat pe melodia lui Frank Sinatra, „Witchcraft”. Mâinile lui Mickey se încolăceau pe mijlocul ei, degetele căutând pe sub blugii ei, în timp ce ea s-a cocoțat pe picioarele lui. Unghiile ei au început să umble prin părul lui dezlânat și țepăn, apoi pe după lobii urechilor și prin măcănișul de sub maxilar. L-a sărutat de-a lungul gulerului cămășii, luând-o în jos la întâlnirea cu adâncitura de sub mărul lui Adam. „Peștera lui Iisus”, așa botezase ea locul, pentru că arăta ca un om stând pe un tron, iar osul de dedesubt forma brațele, ridicate în slavă. „Peștera” păstra mirosul lui Mickey, pentru ea un narcotic.

Cu picioarele încolăcite în jurul mijlocului lui, Mickey a cărat-o de-a lungul holului, sărutând-o atât de apăsător, încât nu mai vedea

înainte. Ajunși în cameră, nu și-au dezlipit o clipă trupurile, în timp ce el scotea și hainele lui, și pe ale ei. O gheată aruncată a lăsat o urmă neagră pe perete. Se mișcau și se mlădiau ca un singur mușchi, yin și yang, piele alunecând pe piele fără să se știe a cui e, în ea, pe el, împreună. Și-a înfășurat brațele lui mari în jurul ei ca o mamă care își protejează puii, o îmbrățișare care ar fi înăbușit-o dacă el nu și-ar fi expirat săruturile în ea.

Ea și-a apăsat mâinile de spatele lui și l-a simțit cum intră. Erau două liane răsucite întruna. De nedezipit, până ce soarta lor avea să vrea altfel.

Legată ca un porc și înghesuită în dulap, Liz Delacroix a privit doi străini făcând dragoste în patul din camera de hotel pe care trebuia să o pregătească pentru convenție. Buzele începuseră să o doară și să se umfle de la banda adezivă care îi intrase în carne: trei scotch-uri pe care scria „Hello, mă numesc...” – Liz i-a mai privit făcând dragoste timp de două ore pline, înainte ca totul să se întunece.

Capitolul 6

WAYNE: Astăzi la American Maniacs instructorii îi de culturism profesioniști Simon și Norman Hun. Domnilor, ce credeți despre Mickey și Mallory Knox?

SIMON: Îi admir.

NORMAN: Și eu.

WAYNE: Dar cum ați ajuns la asta?

SIMON: Te fascinează.

NORMAN: Te hipnotizează.

SIMON: Ați văzut Pumping Iron?

WAYNE: Da.

NORMAN: Atunci ați văzut scena în care Arnold Schwarzenegger discuta cu Lou Ferrigno.

WAYNE: Da.

SIMON: Când cu un simplu cuvânt...

NORMAN: ... Și cu o privire de gheață...

SIMON: ... Și cu o privire de gheață, Arnold a fost în stare să îi dărâme lui Ferrington toată siguranța de sine.

NORMAN: L-a zdrobit psihic înainte să îl învingă fizic.

SIMON: Avea știința asta. O avea în minte.

NORMAN: Și Mickey, și Mallory au știința asta.

SIMON: Dar la o scară mult mai mare.

NORMAN: Au hipnotizat o națiune întreagă.

SIMON: Înainte să apară ei, Schwarzenegger era cel mai deștept.

WAYNE: Voi spuneți asta... Dar amândoi sunteți victime ale lui Mickey și Mallory.

(Camera de luat vederi face un „Zoom” și îi arată pe Simon și pe Norman în scaune de invalid; nu mai au picioare.)

SIMON: Da.

NORMAN: Da.

WAYNE: Atunci cum puteți spune că îi „admirăți”?

NORMAN: Uite cum e, Wayne. Ai doi oameni care stau într-o cameră întunecată, așteptând fiecare atacul celuilalt. Pot sau să stea nemișcați într-o cameră întunecată și să moară de plictiseală sau unul dintre ei poate să facă prima mișcare.

WAYNE: De ce nu pot pur și simplu să bată palma și să rămână prieteni?

NORMAN: Nu pot, pentru că niciunul nu are siguranța că și celălalt nu ar fi un criminal sărit de pe fix și fără scrupule, precum cei doi Knox. Așa că alegi varianta cu facerea primei mutări.

WAYNE: Iar ei au făcut această primă mutare?

NORMAN: Da, din nefericire.

SIMON: Dar, cum vezi, Wayne, totul e O.K.

WAYNE: De ce?

SIMON: Pentru că au trecut „granița” spre noi.

WAYNE: Cum asta?

SIMON: Ne-au luat picioarele. Acum, ca să o ducem în continuare, trebuie să ne zbatem mai mult decât oricare din sala asta, poate și din tot orașul, înainte să se întâmple asta eram un om mulțumit. Acum sunt un om furios. Sunt o jumătate de om și trebuie să trag ca un nebun ca să fiu întreg din nou.

WAYNE: Dar întreg nu o să mai fi niciodată.

SIMON: Niciodată înseamnă un timp foarte lung, Wayne. E un cuvânt pe care îl folosesc cei slabi. Dar eu nu stau să îmi plâng de milă. Chiar dacă nu am picioare pe care să stau, o să mă scol și o să lupt cu lumea asta până o să mă aflu iar la vârf.

NORMAN: Asta e calea lui Mickey și Mallory.

SIMON: De fapt, așa e lumea.

NORMAN: Ei pur și simplu șochează lumea, amintindu-i legea numărul unu.

SIMON: Supraviețuirea celui mai adaptat.

WAYNE: O ultimă întrebare. De obicei, Mickey și Mallory își omoară victimele. De ce pe voi v-au lăsat în viață?

NORMAN: Ne-au legat în timpul uneia din incursiunile lor prin case – ați văzut știrile – și au început să ne tăie picioarele înainte să ne omoare.

SIMON: Cred că doar ca să se distreze.

NORMAN: După aceea, Mallory a spus: „Hei,ăștia sunt frații Hun”.

SIMON: Mickey se oprește din tăierea piciorului meu și zice: „Doamne, sunt cel mai mare fân al dumneavoastră!”

NORMAN: Se pare că au văzut toate filmele noastre.

SIMON: Se pare că foarte mult i-a influențat Conquering Huns of Neptune.

NORMAN: Așa că Mallory cheamă Salvarea și apoi își iau zborul.

SIMON: De fapt, și-au cerut scuze.

Capitolul 7

Când s-a trezit a doua zi dimineată, Mallory s-a înfuriat că Mickey nu i-a spus că avea pe cineva legat în dulap.

— Să iei ostatici e una, dar să nu îmi spui că o târfă se uită la ce facem noi în pat înseamnă să nu joci cinstit, Mickey, zise Mallory, care tocmai își trezise iubitul plimbându-i pe bărbie țeava propriului 357.

Liz Delacroix încă încerca să își recapete respirația, pe care o pierduse atunci când Mallory, la trezire, o descoperise și de nervi îi administrase o lovitură care i-a rupt două coaste.

Mickey se uita la Mallory cu ochii cârpiți de somn. Mai târziu, Liz avea să se întrebe cât din mahmureala lui era sinceră și cât de mult a lungit-o până să se trezească de-a binelea.

— Păi, iubito, spuse Mickey, găsimdu-și cu greu cuvintele potrivite, nu am hotărât să lăsăm pe cineva viu care să spună cum a fost de câte ori omoram pe cineva?

— Da, și? Ce e cu asta? zise Mallory.

— Păi... Am zis că femeia asta ar putea să fie un martor al iubirii noastre.

Mallory s-a uitat neîncrezătoare la Mickey.

— Ce ar putea să fie?

— Da, spuse Mickey, găsimdu-și stăpânirea pe măsură ce se trezea. Vreau doar ca lumea întreagă să afle că noi facem și altceva

decât să omoram oameni. Femeia asta ar putea fi o mărturie a iubirii noastre eterne și nemuritoare.

Mickey o privi pe Mallory ca să vadă dacă a prins. Nu a prins, așa că a continuat:

— Mi-am închipuit că dacă îți spun că e acolo o să te gândești tot timpul la asta și nu ar mai fi fost natural.

Mallory se gândi puțin, aproape voind să creadă.

— Adevărat? spuse ea.

— Sigur, iubito, răspunse Mickey. Dacă o omoram, nu o să afle nimeni.

Mallory se aruncă în brațele lui pentru o îmbrățișare liniștitoare.

— Liniștește-te, iubito, îi spuse Mickey și o sărută, după care o dădu la o parte ca să se scoale și să facă un duș.

Mallory privi de pe colțul patului la Liz cea închisă în dulap.

— Ce te holbezi?! îi strigă.

Gura lui Liz era încă lipită; nu avea cum să îi răspundă, nici să fi avut ceva de spus. Îngrămădită acolo nu părea să constituie vreo amenințare, iar spre amuzamentul Lizei, Mallory a început să îi spună ce are pe suflet.

— Bărbații, nu poți să ai încredere în ei, nu-i așa? spuse Mallory privind-o pe Liz cu simpatie.

Stupefiată, Liz dădu din cap a aprobare.

— Vreau să spun, pe Mickey îl simt aproape tot timpul perechea mea perfectă, pricepi? Simt tot ce gândește, știu exact despre ce e vorba. Cu el se întâmplă de două ori pe atâta. Cred că simte până și cel mai mic gând care îmi trece prin minte. De când l-am întâlnit pe Mickey, nu îmi mai trebuie altul.

Făcu o pauză.

— Cred că așa se întâmplă cu toate femeile, ce zici? Liz încuviință.

— Atunci, cum de nu am știut că erai închisă în dulap? continuă ea, cu o față dintr-odată furioasă.

Mallory s-a ridicat și a pornit să facă ture prin cameră, iar Liz a început să se teamă pentru viața ei.

— Mă întreb dacă se gândea la tine în timp ce făcea dragoste cu mine. Urăsc să aibă secrete față de mine. Noi nu suntem doi oameni, noi suntem un suflet. Așa spune Mickey mereu. O singură persoană

împărțită între două trupuri. Atunci cum se face că, chiar atunci când eram cei mai apropiați, când stăteam unul în brațele celuilalt, a putut să mă mintă? E, nu chiar „mințit”, dar a ținut ceva secret față de mine.

Mallory a înhățat o perie și a început să îndrepte firele lungi ale perucii blonde pe care în înfocarea din noaptea dinainte o aruncase pe jos și pe care acum o culesese. Nu a reușit să îndrepte nici măcar o suviță încâlcită și asta a devenit un factor agravant.

— Lui Mickey îi place părul blond, a spus ea sarcastic (părul ei propriu era negru tăciune, subțire și creștea în toate direcțiile, Mallory îi spunea „păr de fată albă”.) Zice că îl face să simtă că are două fete de iubit.

Dintr-odată, Mallory se uită la Liz cu o privire dură de animal de pradă. Inima lui Liz se făcu mică atunci când îi citi privirea.

— Tu ai păr blond, spuse Mallory uitându-se de la perucă la Liz și înapoi.

Liz începu să se roage ca sunetul făcut de dușul lui Mickey să înceteze, ca el să se întoarcă și să își țină promisiunea de a o lăsa în viață ca să spună lumii despre realizările lor sexuale, ceea ce a și promis solemn în fața lui Dumnezeu și a lui Mickey că va face, numai să se oprească femeia asta.

Nu s-a oprit.

Mallory a lăsat peruca și a luat pistolul de 357, apropiindu-se încet de dulap.

— Nu știu ce s-a întâmplat aici înainte să vin eu. Mickey putea să te înhațe, să te facă praf și să curețe locul în cinci minute, dacă voia.

Liz a auzit sunetul făcut de ridicarea piedicii și a început să plângă.

— Orice bărbat putea să o facă, iar bunul, drăguțul de Mickey e foarte priceput la lucrurile astea, știi?

Dușul mergea în continuare. Din baie răsună vocea lui Mickey cântând în bătaie de joc „What I Don't Know” a lui Dwight Yoakam.

Era limpede că nu venea să o salveze.

Mallory era la câțiva centimetri de dulap. Deodată s-au auzit bătăi în ușa camerei.

Mallory s-a oprit.

— Liz, ești acolo? a întrebat de pe hol o voce de bărbat.

— Tu ești Liz? întreabă Mallory. Liz încuviință grăbită.

— Atunci, să vedem cine ți-a venit în vizită, spuse Mallory cu un

zâmbet rău pe față.

Mallory deschise ușa și se trezi în fața lui Carlos Imenez, director adjunct la Centrul de închirieri pentru Convenții din Las Vegas, rezemat de cadrul ușii și cu o mutră de om gata să izbucnească. La vederea lui Mallory s-a arătat surprins.

— Unde e Liz? întrebă el.

— S-o fi săturat dracului să te tot aștepte! îi răspunse Mallory, împingându-l afară și ieșind și ea. (Era ca o tornadă căzută din senin, cincizeci de kilograme de furie pură, absolută care l-au împins spre ușa de vizavi.) Crezi că gata, bați la ușă când ți se scoală și după aia vine fata și își întinde icrele pentru tine?

Liz o auzea pe Mallory de pe hol strigând ca o furie.

— Ascultați, zise Carlos, am nimerit o altă cameră.

— Sigur că ai nimerit, spuse și Mallory.

Liz îl auzi cum râdea pe hol.

— Și ce o să faci, o să îmi zdrobești inima? Mallory își propti dreapta pe falca lui și stânga în plex, urmate într-o succesiune rapidă de o lovitură la testicule și de alte două lovituri la gât. Îndoit, dar fără să sângereze, Carlos a contraatacat și cu o piedică a trimis-o înapoi în cameră.

Liz a văzut uimită cum Mallory lovește podeaua. Avusese un oftat de ușurare când îl auzise pe Carlos la ușă. Se culca cu el de patru zile, pe fata asta o știa doar de șase ore, dar Carlos făcea o greșeală subestimând-o pe Mallory, îi spunea ceva dinăuntru ei.

Avea dreptate.

Carlos a intrat fără grabă în cameră, lăsând ușa să se închidă singură, apoi a și încuiat-o.

În timp ce Mallory se uita la el din celălalt colț al camerei, în ochii lui începeau să intre picături de sudoare.

— Acum unchiul Carlos o să-ți dea o lecție, spuse el, chicotind parșiv, în timp ce își scotea cureaua și o îndoia, pocnind-o ca să o intimideze.

Mallory îi adresa un zâmbet larg și ciudat. Apoi porni la atac. A sărit la el de pe colțul patului ca o mătă înfuriată și l-a împins în televizorul din cameră, unde o tânără pereche învăța jocurile de noroc. Oglinda s-a clătinat în ramă. Mallory se strecură în spatele lui și îi înfipse unghiile în piept.

Carlos urlă și încercă să o arunce de pe el, dar fata doar îl

strângea mai tare. L-a apucat de gât cu cravata, el a căzut pe podea și s-a proptit de comodă în încercarea de a o da la o parte.

Ea a făcut o jumătate de salt spre ușă.

— Târfa dracului! strigă el, în timp ce prin tricou îi curgea sânge din locul pe unde trecuseră ghearele ei. Și l-a șters, nevenindu-i să creadă.

Se pare că Mickey Knox a auzit, în sfârșit, prin zgomotul dușului, gălăgia încăierării, căci a dat buzna în cameră, ud și gol pușcă, exact când Carlos căuta un scaun cu care să arunce. Din instinct, Mickey dădu să ia cuțitul de la cizmă.

Dar nu purta nicio cizmă.

— Stai dracu' deoparte! strigă Mallory. E al meu!

— De acord, iubito, zise Mickey și se duse să blocheze ușa și să se delecteze cu spectacolul.

Mallory s-a pus pe picioare mai repede decât a reușit Carlos să pună mâna pe un scaun, care oricum era prea greu ca să fie manevrat efectiv, chiar la cei 1, 80 m pe care îi avea el. L-a lovit de piciorul patului, dar Mallory era deja în vârful patului.

Printr-o pură șansă, a reușit să o apuce de o gleznă și să o tragă jos. Ea s-a apucat de telefonul de pe noptieră și, pe când o trăgea lunecând de-a lungul cearșafurilor, firul sări din priza din perete.

În luptele ei, Mallory a avut întotdeauna un avantaj: statura ei mică nu numai că îi dădea o agilitate înspăimântătoare, dar și făcea adeseori adversarii să o subestimeze.

Carlos Imenez nu a făcut excepție.

Înainte să îi poată plasa o lovitură sănătoasă, Mallory i-a trecut pe după gât o coardă, sufocându-l. Liz privea cu speranțe tot mai mici cum Mallory a ajuns în spatele lui și-a proptit picioarele, călărindu-l ca pe un taur ridicat în două picioare. El a încercat iarăși să o scuture și s-a repezit cu spatele în perete. Dar Mallory și-a înfășurat ambele capete ale coardei pe încheietura unei mâini, iar cu mâna liberă a început să îl lovească în mod repetat cu receptorul telefonului, rupând și plastic, și oase.

— Acum te recunosc, zise Mickey.

Când, în final, Carlos se prăbuși, Mallory mai ținu coarda strânsă preț de treizeci de secunde, ca să se asigure.

Mallory se târî până la noptieră și își aprinse o țigară.

— Mickey Knox, dacă crezi că poți să găsești o femeie care

cafește mai bine ca mine, poți să te însori cu ea, spuse ea, în vreme ce corpul lui Carlos luneca de pe pat, împreună cu restul albiturilor și cu păturile, făcând o movilă rotundă pe podea.

Mickey stătea gol și zâmbea. Mallory îi aruncă pachetul de Marlboro și bricheta. Apoi, el a încercat o poză caraghioasă de fumător în cadrul ușii băii. Ea a râs. Și el a râs.

— Liz, ai companie, spuse Mallory, aducând corpul lui Carlos lângă ea, în dulap.

Cu ochii negri de oboseală și groază, Liz abia a putut să se miște când Carlos a căzut pe ea, într-o parodie grotescă a ceea ce plănuseră să facă chiar în acele clipe.

— Te bag în mă-ta, Liz, spuse Mallory, trântind ușa. Și pe prietenul tău.

Puțin după aceea, Nora Hafferty deschidea ușile pentru a pregăti sala pentru participanții la convenție care urmau să sosească spre prânz.

Cu excepția accentului, Nora avea o asemănare izbitoare cu bucătăreasa de la TV, Julia Childs – oase mari și oarecum masculine ca formă, dar grațioasă și maternă sub toate celelalte aspecte. De fapt, asta fusese meseria ei, cea de mamă, crescuse patru puști foarte reușiți într-o suburbie a Detroitului. Acum, de cincizeci și șapte de ani, cu un an și jumătate în urmă își văzuse ultimul copil (Kelly, asistent dentar) părăsind cuibul părintesc, lăsându-i pe ea și pe soțul ei, Pete (inginer pensionar), singuri în casa lor, pe vremuri atât de primitoare.

Instinctul matern a reacționat imediat ce a văzut fata cu aer de copil pierdut băgând capul în cameră și scrutând-o. Nora și-a amintit mai târziu că impulsul ei inițial a fost să ia bietul copil în brațe, să îi dea o masă caldă și apoi să mângâie tăieturile și zgârieturile care păreau să îi acopere tot corpul.

S-ar putea ca tocmai instinctul respectiv să îi fi salvat viața.

— Aici e Convenția Țingurilor? spuse somnolent fata, parcă nesigură dacă să intre sau nu în cameră.

— O, da, aici e, a răspuns Nora, dar nu începe până spre prânz. De asta nu a apărut nimeni încă.

Fata păru întrucâtva dezamăgită.

— Oh, spuse ea.

— Dar puteți să vă întoarceți, zise Nora. Lucrurile or să înceapă pe la zece, sau cam așa ceva.

— Nu pot, ca să zic pe bune, răspunse fata dezamăgită. Eu și prietenul meu trebuie să plecăm foarte curând.

Nora se uită pe hol și văzu un tânăr cu părul ud bătând nerăbdător din picior în carpetă; Nora și-a dorit ca nu el să fi fost cel care o bătuse pe fată.

Fata întinse Norei o broșură mică, roz.

— Am găsit asta într-o librărie din orașul meu, din Illinois, zise ea. Dumneavoastră sunteți Doamna înger? Nora Hafferty era, într-adevăr, Doamna înger. Viața ei luase o altă întorsătură de când citise o carte numită îngerii printre noi, de Marianne Gaines. În modelul Gaines al universului, îngeri se aflau peste tot, căutându-ne și împiedicând ca oamenilor buni și cuviincioși să li se întâmple lucruri rele. După Gaines, secretul vieții fericite consta în a te pune bine cu îngerii personali, în timp ce necazurile cuiva se puteau căuta în grupurile antagoniste de îngeri, care se luptau în lumea spiritelor. Luată în mare, era o cosmologie confortabilă, o „religiută”, conform presei, oferind toate binefacerile obișnuite ale religiilor organizate siguranță, fericire, dragoste –, fără neplăcerile corespunzătoare – adorație, penitență, riscul eternei damnațiuni. Acum ea publica un buletin bilunar (Angel Talk) și superviza un forum pe America Online, care avea cea mai rapidă creștere din rețea. La o lună după interviurile ei din Time și Newsweek, se hotărâse să organizeze prima conferință națională despre îngeri, care urma să se țină la Las Vegas, în Nevada.

— Ați făcut tot drumul acesta doar pentru conferință? a întrebat-o Nora pe fată, care iradia în jurul ei o aură ciudat de tulburătoare și de puternică, cum Nora nu își amintea să mai fi perceput vreodată. Trebuie să fie vreo bătălie a îngerilor demnă de Armagedon, gândi ea.

— Păi, de fapt, noi suntem în drum spre... Nu contează, Mickey s-ar înfuria dacă aș spune. Dar motivul pentru care am venit la Las Vegas este că am auzit de conferința dumneavoastră și am vrut să vin. Așa cum s-au petrecut lucrurile, nu cred să pot sta să văd tot, dar mă gândeam, nu aș putea să iau ceva cu mine?

Nora se uită la pachetele ei și începu să le mute, căutând să-și amintească unde își ținea literatura promoțională. Dacă avea cineva nevoie de puțin ajutor de la îngeri, atunci fata aceea era persoana.

— Mal, grăbește-te, trebuie să plecăm, spuse tânărul de pe hol.

— Doar o clipă, Mickey...

— Acum! spuse el cu atâta grabă în glas, că o făcu pe Nora să simtă și mai multă milă pentru fată.

Cotrobăi prin mapa de bambus în care își ținea notele discursului pentru după-amiază și găsi o broșură pentru fată.

— Poftim, draga mea, spuse, încredințându-i-o.

— Mulțumesc, Nora, zise fata, care părea să fie foarte recunoscătoare. Mă numesc Mallory...

— Mal, strigă băiatul, care veni, o apucă de braț și o trase afară din sala de conferințe.

— ...Și o să îmi amintesc mereu cât de bună ai fost cu mine. Știi, eu văd îngeri, Nora. Pe cuvânt, chiar pot. Sunt peste tot în jur.

Era șase și un sfert, într-o dimineață de vineri. Abia peste câteva ore avea să vină poliția cu întrebări revelatoare pentru Nora, iar aceasta să priceapă că evenimentul cel mai dramatic al conferinței – și poate al întregii sale vieți – tocmai avusese loc.

Liz Delacroix a supraviețuit calvarului și a jucat propriul rol în filmul săptămânii la NBC, Thrill Killers: Mickey and Mallory at the Mirage Hotel. Ca să scape de cenzura șefilor de la rețea, îngrijorați de violența de la televizor, regizorul Shannon Sikes a făcut întreaga luptă cu încetinitorul, iar adevăratele schimburi de lovituri le-a înlocuit cu prim-planuri ale reacțiilor Lizei. Un recenzor a făcut observația că întreaga tehnică aducea cu un balet acvatic.

Au fost schimbate și niște amănunte ale poveștii. Mai întâi, Carlos s-a luptat cu Mickey, și nu cu Mallory, pentru că scenariștii au crezut ei că așa era mai realist. Al doilea, Carlos a fost făcut alb, promovat șef al centrului pentru convenții și dotat cu un inel cu diamant cu care plănuia să o ceară în căsătorie pe Liz. Al treilea, lupta din film a durat trei minute și jumătate, în timp ce în realitate s-a petrecut în mai puțin de șaiszeci de secunde.

Adevărata cronometrare a evenimentelor era cunoscută din mărturia originală a lui Liz Delacroix și a clienților Ron și Martha Kuhimann, din camera 1142, care au ascultat și privit o parte a luptei din hol prin vizor. Cuplul din Milwaukee a spus mai târziu poliției că nu a raportat conducerii hotelului incidentul pentru că au crezut că era o simplă ceartă de îndrăgostiți între Carlos și Mallory. În interviul dat pentru această carte, Martha a mărturisit că de fapt l-a crezut pe Carlos peștele lui Mallory și că neînțelegerea ar fi provenit de la bani și droguri. Nu a vrut să spună asta mai devreme, pentru că la vremea

aceea încerca să fie pozitivă și cu mintea mai deschisă; doar zburase la Las Vegas pentru o conferință de trei zile despre îngeri.

Capitolul 8

Hinionul face să nu fim vreodată în stare să aflăm pe ce drum au luat-o Mickey și Mallory la plecarea din Las Vegas din noaptea aceea. După două zile și șase sute de mile, se aflau la Gallup, New Mexico. Cel puțin șase proprietari de stații de benzină din orașele mici susțin că ar fi fost vizitați de cei doi în timpul „zilelor pierdute”, dar declarațiile lor au fost mai toate dezmințite la vremea respectivă de poliția statală și de FBI ca șmecherii publicitare, de vreme ce respectivii proprietari nu au fost în stare să dea nici cele mai mici detalii, cum ar fi tipul mașinii, scorpionul tatuat al lui Mallory, accentele lor (Arkansas la Mickey, Illinois la Mallory). Pete Bucane, de la Pump-n-Go din Juniper, Arizona, de exemplu, făcuse deja comanda pentru trei sute de tricouri („Mickey și Mallory: Ce benzină!”) la cumnatul lui, Stan, înainte să raporteze șerifului vizita.

Conform chitanțelor găsite mai târziu în Geo Metro-ul său natal, Owen Traft din Palo Alto, California, a fost printre primii cumpărători de tricouri Mickey și Mallory. Mărime extra.

Deși există prea puțini martori ai hălăduielii lor în timpul acestor două zile, cei doi ucigași au ținut un jurnal straniu de precis, sub forma „manualului despre îngeri”.

Pe care Nora Hafferty (care, întâmplător, scrisese întrebările) i-l dăduse lui Mallory. Recuperat din torpedoul Challengerului, manualul oferă indicații despre „nunta” cu Mickey, tatăl ei care profitase de ea și gelozia ei, când era vorba de alte femei.

Bazându-ne pe cele două crime despre care se știe că le-au comis la Gallup, putem emite ipoteza că Mallory și-a scris răspunsurile în timpul celor două zile de mers, completând cam jumătate din chestionar în fiecare zi. Într-adevăr, cerneala se schimbă din negru în roșu după șase întrebări, probabila graniță între cele două zile; la fel se schimbă și stilul răspunsurilor. Redăm mai jos câteva din întrebări și din răspunsuri.

În cartea Mariannei Gaines, îngeri printre noi, ea descrie noțiunea de „căutare a îngerilor”, în care o persoană caută cu fervoare să identifice și să comunice cu aceste forțe din viața lui sau a ei. Tu unde te afli cu „căutarea îngerilor”?

Ne aflăm pe drum, vrem să ajungem în New Mexico.

Mickey conduce. Conduce de când am plecat din Las Vegas, asta înseamnă acum patru ore. Zice că suntem în Arizona, nu am ajuns încă în New Mexico, dar curând ajungem. Nu văd pe aici niciun înger în afară de Mickey, care cred eu că e un înger, dar care nu ar trebui să fie.

Dacă e vorba să căutăm îngeri, cred că o să îi găsim când ajungem în New Mexico. În căutarea de îngeri, eu mă aflu în căutarea lui Mickey. El nu știe ce gândesc eu despre treaba asta. Țin secret, chiar dacă îl iubesc, dar acum se pare că avem secrete unul față de celălalt, eu de data asta. Păzea, Mickey Knox!

Credeți că îngerii sunt ființe în carne și oase, sau sunt niște reprezentări ale unor concepte, cum ar fi iubirea și norocul?

Da, cred că îngerii sunt ființe în carne și oase. Mickey & cu mine ne-am căsătorit cam cu o oră în urmă (sunt Mallory KNOX, a nu se uita!) și i-am simțit peste tot în jurul nostru. Eram doar eu și Mickey pe podul acela peste cel mai drăguț canion pe care l-am văzut vreodată, pe cuvânt, era ca un rai. Mickey a spus ceva despre Dumnezeu, suflete și altele, apoi ne-a tăiat pe amândoi la mână și ne-am apăsat mâinile.

Cele două picături de sânge au făcut cam o milă până jos la rău și mi-amintesc că mă gândeam că mai devreme sau mai târziu sângele acela va merge în toate oceanele lumii și poate că vreodată, când o să fiu de 80 de ani (ha! de mult o să fiu moartă!), o să beau limonada în care să fie puțin din sângele lui Mickey și al meu de când ne căsătoream. El a adus inelele pentru amândoi, doi șerpi de argint încolăciți unul de altul.

Aveam pe mine pusă ca un vâl (era lungă!) bucată de pânză furată de pe o masă de la conferință și cum am terminat sărutatul s-a pornit vântul și a luat-o. Și ea a căzut în canion, dar cu adevărat încet, ca și cum ar fi zburat. Ca un înger plutind în jos dinspre ceruri. Dacă vreodată o s-o găsesc pe acolo, pe jos (unde?), voi cere să fiu îngropată înfășurată în ea ca o mumie, în iubirea noastră.

Din ce mediu religios proveniți? Mergeți la biserică regulat? Vă considerați o persoană religioasă?

Până am făcut cam doisprezece ani mergeam, mama, tata, fratele meu și eu la St. Andrews. Era drăguț, cu muzică și cor și cu Iisus spânzurat acolo gol. Îmi amintesc că era drăguț. Era mult mai mare decât a fost Iisus adevăratul, dar Mickey îmi amintește de el atunci când doarme uneori, cu mâinile afară din pat, ca și cum ar cădea într-o chestie mare cu ceai la gheață.

Într-o duminică, tata a spus că nu mai merge în ziua aia la biserică și de atunci nu a mai mers niciodată. Când mi-a spus și mie să nu mai merg la biserică aveam doispe sau treispe ani. Nu voia să flirtez cu băieții. De parcă le făceam cu ochiul când îngenuncheam să mă rog. Manii era o cârpă și nu a zis nimic, așa că nu a trecut mult și el a început să se joace cu mine duminicile, când ceilalți erau la biserică. La început doar se dezbrăca și gata, dar după aia a vrut mai mult. Primele câteva dați mă stingeam ca un bec și nu mai știam nimic. După aia mă simțeam ca un rahat, dar era de parcă nu eu mă aflam acolo. Dar într-o zi nu m-am mai „stins” și în timp ce el își făcea treaba am început să mă gândesc la Iisus și cum a stat el agățat acolo o săptămână și că treaba de aici nu ține mai mult de o oră. Așa că nici nu se putea compara. E nostim că din săptămâna următoare nu mai aveam același gust, jur, iar el nu s-a mai putut înfruptă. (Nu i-am spus lui Mickey niciodată despre asta, dar el zice că sunt cea mai bună, așa că dacă nu îi trece prin cap să realizeze comparații nici eu nu îl întreb.) Nu i se mai scula, din cauza doctoriilor pentru inimă, care știam eu că îl înnebunesc și îl blegesc puțin, dar când aveam paispe-cinșpe ani nu mai era bun de nimic. Zicea ce o să-mi facă, că sunt o târfă și altele, dar nu se mai întâmpla nimic.

Până să o omoram, mama a fost foarte bisericăoasă, dar cred că a știut mai tot timpul ce făcea el, așa că eu cred că am trimis-o în Iad, ceea ce îmi convine.

Ați avut vreodată o experiență în care să fi simțit că un înger vrea să preia controlul trupului dumneavoastră?

Când lumea începe să ne facă necazuri, lui Mickey și mie, mă simt ciudat, e ca și cum aș vrea să fie și mai ai dracu', numai ca după aia să mă înfurii și BUM, ca Wonder woman! Pot după aia să îi fac bucăți. Nu știu cum pot să o fac, uneori. Se întâmplă natural, e ca și cum ar fi unu'tare la dat pumni care îmi spune ce și cum. Poți să înnebunești de tot, chiar dacă ești tare ca Mickey. Eu nu, eu trebuie să lovesc exact la locurile care trebuie și așa fac. Nu știu de ce, dar așa fac. Deci, îngerul ăsta, cred că e un înger, mă ajută să fac așa.

Dați-i îngerului dumneavoastră însoțitor un nume. Nu vă gândiți prea mult, în curând va trebui să aflați dv. Înșivă (însevă) numele lui (ei)!

Far r ah.

Îngerul dumneavoastră însoțitor este bărbat, femeie, sau

asexuat?

Farrah este o fată ca mine, dar e supertare și are păr blond frumos. Poate să bată pe orice tip, chiar și pe Mickey dacă trebuie. Dar nu o las, pentru că îl iubesc pe Mickey, deși mă gândesc că în locul ei aș vrea și eu, uneori. Farrah nu ar putea fi un tip, pentru că dacă ar fi, ar fi invidios pe Mickey că e bun la pat. Nu l-aș putea opri, pentru că bărbații nu mai pot fi controlați când se înfurie. Uite pe Mickey Knox, de exemplu.

Cred că s-ar putea ca eu să fiu îngerul lui. Fac o grămadă de treburile de înger, îl protejez, îi asigur spatele, îi cânt să adoarmă și probabil că nu s-ar afla aici dacă nu l-aș fi iubit încă de când a furat mașina lui taică-meu și l-au dus la închisoare. Mi-a zis că pe când era acolo m-a visat în fiecare noapte; și eu am visat că plutesc împreună cu el, e o chestie, nu? Tot așa, înainte de mine nu a fost bun cu nimeni, omora chiar și pisoi, așa că eu cred că am scos la suprafață ce e bun în el, și asta e tot o treabă de înger, bănuiesc. Dar nu cred că are pe lângă el pe cineva ca Farrah, doar pe mine. Fără mine ar fi un nebun sadea, băgați bine la cap, tâmpiților!

Leșim să luăm ceva mâncare (plăcintă) pentru Mickey, mă întorc imediat.

Credeți că animalele au îngeri sau că devin îngeri?

Să mă ia dracu' dacă știu.

Ați fost vreodată supărat pe îngerii dumneavoastră?

Astă-noapte, drăguțul de Mickey hotărăște că avem nevoie de un ostatic nou NU MĂ ÎNTREBAȚI DE CE și culege o târfă micuță de liceu și o leagă în colțul camerei și după aia se dă la mine și AM VĂZUT CU OCHII MEI cum se uita la ea – nu sunt oarbă când mă f... Așa că îi spun că poate fi și singur Mickey drăguțul și mă duc să fumez și conduc mașina, aproape că am plecat de tot, Dumnezeu mi-e martor.

Rahat!

Apoi aseară m-am gândit la stația de benzină, Mickey Knox, ha, ha, ha, dacă tu poți, de ce nu aș putea și eu, ce dracului. Iar tipul de la gaz se dă la mine și zice tu ești Mallory Knox, nu-i așa, și începe să-și dea drumul. LABAGIU.

V-au ajutat vreodată îngerii să găsiți ceva ce se pierduse?

Drăguțul de Mickey nu știe, dar chiar acum suntem pierduți, am întors când se afla după noi patrula statală. Am luat-o pe un drum mic, apoi pe alt drum mic. ȘTIU că o să spună că e vina mea, ȘTIU că așa o să

fie, și nu e deloc așa. Ne rătăcisem înainte să zic eu la stânga, dar el nu se gândea cum să scape de polițai, așa că DIN NOU a trebuit să gândesc pentru amândoi și asta mă calcă pe nervi, E VINA MEA că ne-am rătăcit, E VINA MEA că suntem în teritoriul indian, E VINA MEA că tatăl lui și-a zburat creierii cu o pușcă pe când el era mic. Așa o fi fost? Sau... Vă întrebați, nu-i așa? Drăguțul de Mickey cu pușca cea mare și veche. Dacă stau să mă gândesc, dacă aş avea un plod ca Mickey, și eu m-aş sinucide.

Capitolul 9

Următorul capitol este un extras din cartea lui Jack Scagnetti, Bomto Die-Născut spre a muri, o poveste nepublicată a cazului Knox, pe care o scria atunci când a murit. De fapt, cuvântul corect nu este „scria”, pentru că mergea foarte lent, iar editura a amânat publicarea de cel puțin trei ori.

Nu există o explicație unanimă privind motivul întârzierilor. Un fost asistent executiv susține că au fost puși să lucreze pentru Scagnetti mai mulți scriitori-fantomă respectabili, dar că toți renunțaseră după o săptămână, de bunăvoie sau forțați. Niciunul dintre scriitorii numiți de asistent nu a confirmat și nici nu a negat amestecul în proiect, deși Doug Workman, care a fost în spatele lui Scagnetti la Supercop, a admis că prin contract îi este interzis să vorbească despre Born to Die. „E un titlu bun de carte, nu e așa? a spus el într-un interviu telefonic, cu un zâmbet discret, pe care îl puteai prinde și prin telefon. Sunt sigur că dacă ar fi fost o carte cu titlul ăsta ar fi fost fascinantă”.

De fapt, a existat o carte cu titlul acesta, cel puțin o sută zece pagini, după cum confirmă doi lectori diferiți de la editură. Conform spuselor lor, primele pagini erau Scagnetti clasic, un James Eliroy pentru săraci. Totuși, scrierea devenea tot mai întunecată și mai puțin coerentă, pe măsură ce paginile veneau tot mai rar. Unul dintre lectori descrie paragrafele ca „dense și ironice, un fel de stenografie a răului”, în timp ce celălalt a cerut să fie mutat la altă lucrare, susținând că aceasta îi provoacă coșmaruri. Dar amândoi sunt de acord că fragmente întregi din carte erau trimise mai departe fără să se mai facă verificări de vreun fel. Sue Berger, editorul lui Scagnetti, a refuzat să dea orice fel de interviu, doar ne-a trimis un fax spunând că „planurile pentru o carte despre Mickey și Mallory Knox au fost anulate. Moartea timpurie a lui Jack Scagnetti nu a avut niciun rol în această hotărâre”.

Ironia face ca acest val de negații să nu țină, editorul trimițând de fapt copii preprint ale unuia dintre capitolele cărții unor reviste de mare tiraj, în speranța unei publicități care să ajute lansarea. Unele surse insinuează că Berger însăși ar fi responsabilă pentru cosmetizarea paginilor, supărată pe întârzierile cauzate de asul ei. După moartea lui Scagnetti, Berger în persoană a cerut înapoi copiile de la reviste, dar au apărut foarte multe fotocopii, mai ales când s-a anunțat renunțarea la carte. Locuitori blazați ai New York-ului, care nu citiseră în viața lor o carte a lui Scagnetti, s-au trezit deodată că citesc capitolul respectiv doar pentru că era ceva la modă.

Cel mai ca lumea lucru scris vreodată de Jack Scagnetti era o operă postumă.

Printr-un aranjament special cu editorul, retipărim capitolul în cartea noastră, respectând cronologia faptelor. S-au făcut schimbări minime, doar în scopul clarității.

Din Born to Die, de Jack Scagnetti

Am fost sunat la 8: 45 dimineața. Douăzeci de minute, șase cești de cafea și o jumătate de pachet de Kools mai târziu, intram pe centura Las Vegasului și începeam să sap după urme.

Destinația: Mirage.

O blondă și prietenul ei mexican fuseseră înghesuți într-un dulap de dinamica noastră pereche cu doar două ore mai înainte. Camerista din schimbul de dimineață care a deschis ușa credea că o să-i prindă făcând dragoste în dulap, până ce a văzut sângele.

Instantaneu locul s-a umplut cu agenți locali de la omucideri. Bingo: peste tot – urme.

Cazinoul s-a deschis exact pe când intram. Șir după șir de fraieri care își făceau praf planurile de pensie, fisă cu fisă. Locul este o capcană în care se prinde prospătură. Sunt momiți de niște gagici cu sâni siliconați, lumini de neon și promisiuni de bani mulți și ușor câștigați; nimic nu i-ar mai putea scoate afară după aia.

Două uniforme locale erau postate la liftul de la etajul șaisprezece. Când s-au deschis ușile liftului și am pășit afară, au sărit ca arși. Chiar și într-un oraș ca Vegas, dacă te prinde că te joci în timpul lucrului și ești un polițist de douăzeci de ani, ai încurcat-o la raport.

Le-am fluturat insigna. S-au retras.

Camera: lucrătură Mickey Uraganul sută la sută. Fise pline de sânge la piciorul patului. Heineken goale. Picior de pat rupt. Nefericitul

era un puști numit Chad Burkhart. Niciun semn că s-ar fi luptat; pare să fi fost conștient că e lucrat, nu și-a închipuit cât de rău e până ce bătrânu' Mickey i-a plasat un picior de pat în laringe.

Sclipire: puștiul era cu mâinile pe Mallory. Miros frica, miros furia. Mickey Knox era gelos, ticălosul.

Jos la etajul unsprezece. Chiar și fără Miss Wyoming aş fi știut că l-a omorât Mallory cu mâinile ei pe mexican. Probabil că Mickey se uita cum îl golea de viață pe tâmpit. Poate că i-a și pus-o după aia, și de ce nu? Orice fată care poate omorî un bărbat de două ori mai greu cu mâinile goale merită o răsplată.

Înainte să ocupe etajul băieții de la laborator, am adulmecat câte ceva.

Fața de pernă a lui: murdară, ulei de păr. Avea nevoie de un duș. A ei: miros frumos, șampon cu mere.

Pata umedă de pe pat era uscată deja. Mickey, dar mai ales dulcea Mallory a stat acolo. Nu o să uit niciodată mirosul ei.

Am lăsat băieții de la morgă să îi bage în saci și să îi salte pe decedați. Corpurile începuseră deja să pută. În ce mă privește, înapoi la drum. Înapoi la vânatoare. Dacă aveam timp, stăteam să mă uit cum trag ăia de manetele alea în cazinou, ca să mă distrez. Dacă m-aș vopsi în albastru, oare și-ar ridica privirea de la mașinile lor? Poate că da. Dar mai degrabă nu. Șase minute de la trecerea graniței în New Mexico. Nimic în afară de cactuși și scorpioni pe mile întregi. Dar aerul e plin de Mickey și Mallory.

Pe aici au trecut. Golul din stomac și zvâcnitura din tâmple nu mă mint niciodată. Bum, bum, bum; sonarul Scagnetti.

Sună celularul. Katherine Ginniss. S-a plictisit să își frece creierii la Quantico. Acum mă cheamă să mă frece pe mine la ouă.

— Am obținut doar jumătate din barajele rutiere de care ai nevoie în California, zice ea. Pot să aud fâsâitul hârtiei în fundal. Pot să treacă de ele chiar și fără să-și dea seama că vrem să îi interceptăm. Trebuie să blocăm măcar până la drumuri de categoria B și C.

Am tras un fum lung și încet din Koolul meu, a câta pe azi? Poate a suta.

— Kathy, nu se duc în California.

— Nu face cu mine pe tăticu' polițist, Scagnetti! Toate semnele spun că merg spre vest. Merg după un șablon zilnic, obsesia criminalului din manuale și avem – Doamne, Dumnezeu! – douăzeci

de cadavre pe o traiectorie limpede est-vest. Nu îmi spune că acum o cotesc înapoi.

Nu o urăsc pe Katherine Ginniss. Ba chiar, să fiu al naibii, în alte circumstanțe am fi putut fi prieteni buni. La Quantico era star în grupa aia de creiere luminate. Psihoceva, de la Harvard, a făcut profilele lui Gacy, Manson și pentru încă o jumătate de duzină de tipi despre care nu ați auzit vreodată. Nici eu nu am auzit vreodată. Amatori care au fost sălțați de pe stradă înainte să apuce să omoare pe careva – teoria cu imunizarea anticrimă. Niște duri, savanții ăștia închiși în turnul lor de fildeș.

Dar când mă întreabă unii ce cred despre FBI – și mă întreabă – le spun că e ca și cum ai face cercetări despre cum se regulează o femeie. Sigur, poți să o masori, să-i tragi poze, să o înregistrezi pe casete; încearcă toate astea la un perete, într-o mașină sau în pat, apoi pune-i niște sârme și numără-i impulsurile neuronice. Dar, la sfârșit, reiese sau că ai putut să i-o tragi, sau că nu, și asta nu o schimbă niciun studiu clinic de o sută de ani.

Pe scurt: Katherine Ginnis nu ar putea să prindă un adevărat profesionist nici dacă l-ar avea sub nas. Și asta este o concluzie științifică.

Mi-am pus ochelarii de soare. Lumina tare de New Mexico începuse să mă orbească. Am băgat niște zâmbet în voce. Jack, șmecherule.

— Barajele nu sunt pentru ei, am zis. Nu acolo merg.

— Dacă o apucă spre Los Angeles, sau chiar numai spre Vale, o să fie masacru, spuse ea. Cu un ton mai sus. Încearcă să facă un măgar ca mine să înțeleagă ce vrea să spună. Singurul motiv pentru care numărul de cadavre e atât de mic în Las Vegas e că nu au văzut în nimeni vreo amenințare. Oamenii erau prea ocupați să își piardă banii ca să le facă necazuri, închipuie-ți ce iese dacă intră în Los Angeles. Sunt niște staruri. Presa e scăpată de sub control. Toată lumea vrea să fie erou. Toată lumea o să vrea o bucată din Mickey și Mallory. Atunci nu or să se oprească din omorât până când nu vor fi omorâți. Orașul ăla e un Cernobîl pentru ucigașii în serie. Nu putem să riscăm să îi lăsăm să intre.

Mi-am strivit țigara în scrumiera deja supraîncărcată cu chiștocuri.

— Mai cere o sută de unități. Bagă și numele meu, fă tot ce

trebuie, i-am zis.

Linște. Am luat-o pe nepregătite. Crede că a învins. Că este important.

Barajele rutiere nu sunt pentru ei. Doar pentru ea. Ca și pentru Joe Cutare, din Ojai, care voia să își vâre în pat prietena și care crede că e în siguranță. Minciună mare, barosană. Chiar atunci e vânat dintr-o sută de direcții – Mick și Mal erau ultima lui grijă. Hăitași peste tot. Indivizi care toată viața au frecat-o și acum nu mai aveau chef. Și cel mai periculos: Joe Cutare însuși, care în orice moment poate să alunece în partea cealaltă, să îi ia gâtul prietenei, excitat de sunetul scos de nevastă-sa în timp ce ei fac dragoste. Nu sunt destule baraje rutiere pentru tot răul care plutește pe undeva, pe acolo, în așteptare.

S-a deschis sezonul la oameni.

Eram doar cu patru ore în urma lui Mickey și a lui Mallory, când am ajuns la Two Forks Diner, în apropiere de Buttfuck, New Mexico. Scenă familiară, doar. sângele mai proaspăt. Erau pe aproape.

Niște scorpioni dansează la marginea drumului. M-am întors să văd pe unul țepăn în pietriș, cu un cuțit între omoplați și cu cioburi de sticlă presărate pe spate. O singură posibilitate: cuțitul fusese aruncat dinăuntru, a spulberat fereastra, apoi a intrat în nefericit. O traiectorie imposibilă.

Dar era vorba de Mickey Knox.

Singurul supraviețuitor: un camionagiu numit Townsend. Privește țință dincolo de morți în timp ce vorbește, de parcă ar mai vedea Challengerul dispărând în deșert.

Mallory scosese fisele de douăzeci și cinci din cutia de contribuții ca să le bage în tonomat: Robert Gordon. A început să danseze, o drăcoaică într-un mini roșu mulat și cu cizme de piele.

Early Hickey, camionagiu solitar, oprit să dea ceva peste cap în ruta lui bisăptămânală spre Denver, a crezut că are o șansă cu Mallory. A crezut că orice pițipoancă care dansează solo aproape despuiată ar fi înnebunită să îl încalece pe bătrânul Earl în cușeta Peterbiltului lui. Townsend spune că nu își amintește ce a spus Earl de s-a oprit Mallory din dans.

A început să o bată pe fund.

A primit un un-doi la falcă și a început să râdă. Un genunchi la testicule și a început să se țină de ele. O lovitură la cap și e terminat. Bang în masă, bang în fereastră.

„Cât de sexy sunt acum, labagiule?”, strigă Mallory, în timp ce îi rupe gâtul, își continuă masa și îngână versurile din L-7, „You made me Shitlist...” O turbulentă venită direct din Iad.

Earl nu mai râde.

Mickey Knox, calm ca o stâncă, își termină plăcinta și laptele și se oprește doar ca să-l omoare pe prietenul lui Earl, care încerca să o oprească pe Mallory din acțiune. O tăietură, două, trei cu cuțitul Bowie. Apoi bucătarul – un glonț în frunte, care i-a împrăștiat creierii pe peretele opus. Apoi chelnerița, care a încercat să oprească un glonț cu cana de cafea. A mai rămas Townsend, singurul pe care nu l-au trimis pe veșnicele plaiuri ale vânătorii.

„Dacă te întreabă cineva cine a făcut asta, le zici că Mickey și Mallory Knox, ai înțeles?”, i-a zis Mal.

Nu își trăiau legenda, ei și-o și scriau.

Știam de acum că Mickey și Mallory și-au dat drumul. Mergeau câteva mile, fără vreo țintă anume. Lupi înfomețați care băteau deșertul. Am tras la un motel ieftin, așteptând să mai lovească o dată, petrecându-mi timpul cu fetele localnice și cu o sticlă de Wild Turkey. Nu am așteptat mult.

Jimmy Lupont, șaptesprezece ani, s-a prezentat la muncă la Camei Rock Unico la șase dimineața fix, dispus să își petreacă timpul în care schimbul de noapte împacheta în „Vette” ’68 a lui. Treaba era aproape terminată, când a apărut năpasta, pe la zece, sub forma unui rezervor de făcut plinul.

Un Challenger roșu. Conducător de Mallory Knox. Nu au fost martori, doar camera de luat vederi, agățată sus la fereastra biroului. Făcând stânga-dreapta în tururi lente. Jimmy știa probabil de existența camerei. S-a gândit cum o să le pună bandă prietenilor, pentru că nimeni nu i-ar fi crezut povestea cu o blondă cu picioare lungi într-o mașină barosană oprită pentru un plin, care l-a rugat să facă o tură cu ea pe „Vette”, pe capotă. Se și vedea dându-și drumul în pijamaua La-Z-Boy după culcarea părinților... Ajutorul de șerif local deja refăcuse scena la ora la care am ajuns acolo. Alb-negru, rezoluție slabă. Fără sunet. Dar nu trebuie să știi să citești pe buze ca să îți închipui ce se întâmplă acolo.

Jimmy Lupont a fost găsit cu șlițul desfăcut și cu un glonț în frunte, întins pe trotuar, cu sângele amestecat cu ulei de mașină.

Pe „Vette” urme de salivă. Și mirosul de pe vopseaua metalizată,

100% Mallory. I-am deschis gura: păr pubian între dinți. Era un puști arătos, care probabil aterizase pe multe.

Dar niciodată forțat, ca acum.

Dar de ce era Mallory singură? Unde era Mickey?

Se juca cu propriile jucării, după cum a reieșit mai târziu. Un alt ostatic, o fată numită Elly Maisel. Vagabond de parcări, ca și Mickey. A supraviețuit cu greu nopții de la Ferma de Senzații tari Knox.

Când augăsit-o într-uncanaldescugeredesub Șoseaua A, avea fața atât de umflată, încât nu mai putea să respire pe nas. Brancardierii au încercat să o țină. Nu se putea mai rău. A scos o mână și a încercat să scape. A mușcat un polițist, căruia i-au pus treisprezece copci după aceea.

Asta era o luptătoare.

Poate de-aia a și rămas în viață.

În vreme ce o urcau în ambulanță am terminat două țigări. Străfulgerare: un fulger, unu, doi, trei, bum. Un semn trimis de Dumnezeu, anunțând ploaia. Am știut că Mallory e pe aproape și că numără și ea. Aproape că o auzeam.

Ce se întâmpla cu iubirea lor ca dintr-un roman? Nu numai cerul e vijelios. Acum Mickey e un star. Ca toate starurile, vrea o expansiune rapidă. Banda cu Mallory de la benzinărie e limpede: e speriată și vulnerabilă.

Oricare ar fi cauza, știu că în curând vor începe să facă greșeli. Foarte curând.

De acum vor fi nevoiți să meargă pe drumuri secundare. Poate chiar pe pietriș.

Din punctul de vedere al omului legii, frumusețea deșertului constă în faptul că nu ai multe autostrăzi care să se întretaie în toate direcțiile, închizi cele patru drumuri existente și i-ai încolțit pe o rază de o sută de mile.

Ca să mă ocolească, va trebui să o ia prin Teritoriul Indian. Ar putea, dar ceva îmi spune că nu vor rezista mult. E ceva care nu le place acolo. Lor nu li se aplică legile naturii. Un fel de veghe continuă, o frică în creștere că e ceva pe aproape și poate să te muște în orice clipă.

Mickey și Mallory începeau să se dezlipească. Iar locul acela putea să îi despartă pentru totdeauna.

La douăzeci de mile de Gallup, un biciclist mort pe autostradă. Lovit de o mașină. Spandex-ul strălucitor l-a făcut o țintă ușoară. Mai

mult, a fost o lovitură foarte dibace. Nu murise de mai mult de o oră, înseamnă că plasa e mai strânsă decât credeam. Un cerc care înconjoară orașul, cu mine în centru. Nu mai am nicio îndoială. Mickey Knox, diseară o să dai ochii cu Jack Scagnetti, ticălosule!

Toți oamenii legii de la vest de El Paso s-au adunat la Gallup în noaptea aceea. Așteptând să fie chemați. Agenți cu radiouri și cu puști cu lunete, încă șapte mașini locale. Puști încărcate. Toate pentru un adolescent care dăduse stația prea tare.

Polițistul grec local – orice departament are unul – a găsit o cale de a pune toate semafoarele pe roșu, în cazul unei urmăriri. Dar aici nu suntem într-un film cu urmăriri de mașini. Aici e Alamo. Iar bătrânul Jack Scagnetti e ultimul care are de gând să o mierlească.

Ardeam de nerăbdare. Tot Wild Turkey-ul din lume nu ar putea să mă ajute. Am petrecut câteva ore cu o fetiță de la bowlingul local, dar nici ea nu a putut să stingă focul. Am început să rătăcesc prin oraș ca un câine turbat, nebun.

În cele din urmă, am parcat într-un separeu la Grampa Grand's Diner. Două ore de cafele, țigări și pălăvrăgeală. Și zumzetul mereu mai tare. Ca o stație la radio, care tocmai s-a dezacordat. Tot ce auzi e static, din când în când câte o izbucnire a muzicii.

Cu cât mă apropii mai mult, cu atât aud mai mult din muzică.

Ginniss m-a sunat de pe drum. Mai are două sute de mile. Nu este de acord cu rezervația. Spune că toți proscrisii o privesc ca pe un sanctuar. Am vrut să îi spun ca nimic nu îi poate proteja în seara asta. În seara asta sunt imbatabil.

Dintr-odată am simțit.

Era stația de radio, zumzăitul acela care ajungea la apogeu. Am ieșit din separeu. Am lovit telefonul. Am stat acolo nemișcat zece secunde bune, înghețat de frică. Doar cu degetele băteam darabana. Nu mă puteam stăpâni. M-am uitat în jur – toată lumea se holba la mine, ca și cum aș fi fost vreun pârlit de negrotei drogat.

Toți lăsau umbre pe perete. Toți. Era o lumină care atârna în centrul camerei, plutind, învârtindu-se ca un far. În urma ei lăsa umbre mișcătoare.

Dar numai eu vedeam lumina.

Atunci l-am văzut pe individul de la separeul din spate. Și-a pus mâinile la față. Mă uit la umbra din jurul ochilor. Și el vede. Dar nimeni altul, îi trag repede o identificare: patruzeci de ani, chelește, poartă un

tricou din ăla idiot cu Mickey și Mallory. Trece prin lumină și strigă la mine. Nu știu ce strigă. Dar știu că e timp să plec.

Mă însoțește și umbra mea.

Conduc fără să știu. Nu îmi amintesc când am pornit mașina, nici când am plecat din parcare. Conduc și atât. Mi-e mai bine. Totul o să fie bine. Nu cunosc Gallup-ul din Egipt, dar străzile de aici sunt drepte și pustii.

În capul meu începe să se facă ceva lumină. Volumul fusese dat la maximum din toate punctele de vedere, iar eu nu puteam să-l dau mai mic. Puteam doar să îl ignor. Eram exact la mijlocul plasei, acolo unde și voiam. Iar cineva intrase în capcană.

Fără să-mi dau seama, îi prindeam. Mergând exact pe urmele lor. Apelul a venit pe calea alarmei silențioase, la 15: 00, ora locală. O farmacie cu orar permanent, numită Drug Zone.

Am ajuns acolo înainte să o știu. O operă tăcută în albi și negri, puști scoase, lumini ale poliției. O potcoavă la ușa unică. Am ieșit și mi-am scos pistolul. Dacă cineva nu îmi băga în mână un megafon, mi-aș fi făcut drum cu pistolul până înăuntru. Dar înainte să pot spune ceva...

Mallory Knox. A venit dezinvoltă până la ușa automată. Pielea cu nouă nuanțe mai palidă decât albul. A văzut polițiștii când era prea târziu. S-au repezit ca niște câini sălbatici. Ca muștele la rahat. A trântit cinci cu ea pe asfalt, lovea ca o mătă sălbatică.

Am tras-o la ușă, striga ca o piază rea „omoară-i, omoară-i pe toți!”

Am scos cuțitul și i l-am lipit de gâtul gol, iar degetele mele au căutat marginea curelei și au pătruns mai jos. De afară părea că vreau să o țin în picioare. Nu era așa.

„Te bag în mă-ta”, mă scuipe ea în față. Era verde de atâta venin, cu gleznele umflate, dar încă putea să trosnească rău de tot un bărbat de două ori cât ea. Nu și pe mine.

La megafon: – Mickey Knox! Aici e Jack Scagnetti, o am pe nevastă-ta aici cu mine!

În jurul meu, polițiștii ridică puștile. Iau la ochi.

— Dacă nu ieși, o fac bucățele. O s-o fac. Îi tai țâțele.

Mickey.

Mickey, dinăuntru: O să îi iau un set de implanturi siliconice. Scagnetti!

Dar nu mă impresiona. Era speriat.

— Nu ieși, iubitule! strigă Mallory, mușcându-mă de mână.

— Sunt foarte serios, am spus eu. Nu m-am gândit, nu am plănuit nimic, dar cuțitul i-a zgâriat puțin coastele. A început să sângereze.

Înăuntru, Mickey era ghemuit în spatele tejghelei, pentru protecție. Fără scăpare. O parte din mine îl căina: singurul lucru pe lume pe care dădea mai mult de doi bani era în mâinile mele, despărțit de el.

— Bine, ies! strigă Mickey.

Își aruncă arma și iese cu mâinile sus. Polițiști peste tot. Nu îl subestimați pe Mickey Knox, dobitocilor, vreau eu să strig, dar nu am nicio șansă. L-au pus pe linia de ochire iute ca fulgerul.

Vor să îl omoare. L-au mirosit pe omorătorul de polițiști. Dar la fața locului e și un echipaj TV japonez. Nu vreau să ajungă și drogatul ăsta un alt Rodney King. În plus, e al meu.

Au tras în el cu taserele¹, firele străluceau pe fondul jachetei de motociclist puse peste piele. A treia l-a pus jos. S-au descărcat pe el toți nervii din departamentul șerifilor din întregul New Mexico. Bastoane fosforescente, cizme de motociclist. Douăsprezece coaste rupte și o comoție mai târziu l-au lăsat în pace.

Mallory a avut și ea parte de bătăile ei, urletele ei s-au ridicat până la cer, până nu a mai putut să strige deloc. Nu îi mai rămăsese pic de vlagă când am dus-o în mașină. A început să cânte pentru ea cu un suspin încet vechiul cântec al lui Nancy Sinatra, „Cizmele acestea sunt făcute pentru mers”.

Capitolul 10

Mulțimea începuse să se strângă în fața Tribunalului de comitat Cook încă de la 3: 30 dimineața, aștept –tând sosirea lui Mickey și a lui Mallory Knox.

Locurile la evenimentul propriu-zis fuseseră date prin tragere la sorti, reprezentanții presei primind șaiszeci din cele șaptezeci și cinci de locuri disponibile. Conform cu ultima recomandare a Curții Supreme, cum că americanul mediu ar trebui să aibă dreptul de a participa în persoană la procedura legală, ceea ce explică mult dezvoltarea canalului CourtTV, restul scaunelor erau la dispoziția marelui public. Ca să poți candida la un asemenea scaun, cetățenii interesați erau obligați să se prezinte în persoană la ghișeul desemnat,

cu patru săptămâni înainte, și să completeze formularul DR-47 în trei exemplare, legitimându-se atât cu carnetul de șofer, cât și cu dovada de domiciliu. În cei trei ani de când funcționa sistemul, cele mai multe cereri pe care le înregistrase domnișoara Dolores McGuire, șazeci și nouă de ani, fusese de 239, pentru procesul bine-cunoscutului criminal Buffy Hamsted.

Pentru procesul Knox, totalul era de 3.782. Dolores McGuire și-a anunțat în liniște pensionarea.

Inițial, poliția a încercat să disperseze curioșii, dar apoi a fost obligată să ridice baricade pentru a ține în loc cam 5.000 de spectatori. O mulțime este o secțiune statistică prin poporul american, dar aceștia erau fani Mickey și Mallory Knox, „Generation Axe”, cum apucase să îi boteze revista Details. În vârstă de la optsprezece la treizeci de ani, erau o subcultură unită doar prin privire și atitudini.

Note:

1 Arme de calibru mic, care proiectează mici electrozi-săgeată, legați de fire electrice, care imobilizează temporar victima (n.t.).

La femei, asta însemna blugi pe șold, tricouri-sutien și tatuaje temporare aplicate cu precizie. Primul val făcuse ravagii prin părul fanilor, dar adevăratele cunoscătoare trecuseră la peruci, cererea covârșitoare ridicând prețul la peste 700 de dolari. Bărbații aveau mai multe posibilități de alegere, deși fără fizicul corespunzător motocicliștii firoși ajungeau să arate simpatici, ca în Happy Days. Adevărații credincioși au aderat la povestea că Mickey purta desuurile nevesti-sii; într-adevăr, colecția de toamnă Calvin Klein a preluat tendința și a inițiat o campanie publicitară după apariția primelor știri de la tribunal.

Pentru cei care nu aveau nici corpul și nici cheful să își imite idolii, mai erau tricourile. Printre modelele purtate sau de vânzare în ziua aceea la tribunal:

Un desen fără drepturi de autor al lui Mickey Mouse, cu o armă. Sloganul spunea: DE CE? PENTRU CĂ VĂ URĂSC.

O imagine din filmul cult Super Killers, un desen animat japonez care arăta un Mickey obscen de musculos și o Mallory voluptuoasă.

Desene-parodie dintr-un film de artă numit The Dying Game.

O imitație Roy Lichtenstein, cu Mallory ieșind din țeava unui revolver gigant. Bula care îi ieșea din gură zicea NU, MAMĂ! Tt/DUCI GUNOIUL!!

O țință alb-negru, pe piept. Pe spate scria OMOA-RĂ-MĂ ACUM.

Acum, American Maniacs erau sus în top la Nielsen's. Wayne Gale fusese solicitat să acopere în direct evenimentul pentru rețea, pentru știrile de dimineață, dar spusese nu. Cuvintele lui exacte, după spusele unui martor care susținea că auzise tot, fuseseră: „Nici să mă îngroape în aur nu spun niciun cuvânt despre spectacolul ăla despre noua-speranță-control-dezordine-rahă”. Rețeaua dăduse înapoi (în zilele acelea dăduse de multe ori înapoi când era vorba de Wayne) și îi promisese o recapitulare a evenimentelor zilei, la zece și jumătate seara.

Tăindu-și drum prin mulțime, Wayne și-a luat locul la coadă. Și-a verificat părul și dinții în oglinda pe care o avea Julie întotdeauna cu ea. Ținându-se de nas, a făcut un exercițiu de încălzire, o incantație pentru coarde vocale, apoi și-a umezit buzele ca să și le dezlipească. Scott, cameramanul, care ștersese scuipatul lui Wayne de pe lentile de mai multe ori decât era dispus să își amintească, s-a uitat repede în altă parte.

— Azi este o zi în care mă voi schimba, spuse Wayne, vorbind cu Scott, sau poate cu Julie, dar privind drept în cameră, care probabil înregistra. De azi, fără ipocrizie, judecăm pe un om după fapte și pe altul după lipsa lor. Doamne, niciodată! Spun că m-am născut liber și o să mor liber. Iubesc pe cine vreau să iubesc. Liber și fără consecințe. Liber, liber, liber! Niciodată nu or să mă mai pună la pământ, niciodată!

— Wayne, ești homo? îl întreabă Scott.

— Nu, sunt viu. Și sunt obraznic. Sărută-mă, Julie. Își lăasă un sărut bălos pe obrazul Juliei, care se ștersese imediat cu marginea carnetului.

— Înregistrează, Scott: azi e ziua în care Wayne Gale a încetat să mai fie o păsărică. Băgăm asta în emisiune. E onest, e uman. E Stalin care zice că gata cu comunismul, îmi vine să vărs!

Julie era gata să dea genericul, când mulțimea a început dintr-odată să se miște, înghesuind-o în Wayne și Scott. Cu luminile pornite, două mașini de poliție escortau o limuzină în întregime maro; era prima sosire a zilei.

Grace Mulberry, optsprezece ani, era singurul supraviețuitor al „masacrului de la petrecerea în pijamale” al lui Mickey și Mallory și steaua acușării. În ciuda evidenței și a prim-planurilor camerei de supraveghere, procurorul districtual Wanda Bisbing i-a sugerat o voce

de victimă la descrierea ororilor atacului celor doi Knox. Grace era singurul martor dispus să depună mărturie de când se răspândise vorba că Mickey Knox avea să fie propriul lui apărător. Avea să dea piept cu el la interogatoriul încrucișat.

(De fapt, mai târziu a reieșit că mărturie voise să depună și entuziastul Dodge, Randall Krevnitz, singurul supraviețuitor al asaltului de la Kankakee Sonic, dar, după câteva întâlniri cu băiatul, Bisbing îl tăiașe de pe listă, îngrijorată că mărturia lui mai degrabă aproba crimele.)

Dar Grace Mulberry era martorul ideal. Era fetița drăguță, dusă la biserică, vecină cu tine, care supraviețuise unui calvar îngrozitor.

Totul începuse cu mai puțin de o jumătate de oră înainte ca acele crime propriu-zise de la Sonic să înceapă, când Grace și prietena ei cea mai bună, Katie Hoyle, ajunseseră la casa familiei Mulberry încărcate cu Coca și cheeseburgeri. Fratele ei, Tim, și cinci alți prieteni stăteau pe sacii lor de dormit și se uitau la Rocky Horror Picture Show. Erau în așteptarea unei nopți pline și distractive.

Asta până când Mickey și Mallory au spart petrecerea.

— Miss Mulberry! Vă e frică să depuneți mărturie împotriva lui Mickey Knox? a întrebat un reporter, băgându-l microfonul în față.

— V-ați văzut prietenii murind? a întrebat un altul.

— Va violat?

— Îl găsiți pe Mickey atrăgător?

— O să acceptați oferta CBS?

Grace și-a îndreptat capul în direcția fiecărei întrebări, dar nu a răspuns la niciuna. Wanda Bisbing o ținea strâns, cu frica să nu se piardă în fața mulțimii. În spatele mulțimii, fanii Mickey și Mallory strigau „Trageți-i-o curvei! Trădătoarele! mai bine mureai, împutite!”

Spera că Grace nu a auzit.

Wayne s-a aranjat pe lângă lanțul de polițiști, aducând microfonul la gura lui Grace.

— Cum e să fii singurul supraviețuitor din teroarea Mickey și Mallory Knox? a întrebat el, cu graiul lui australian bine pus în evidență.

— E.O.K., spuse ea, înfricoșată. Wayne sperase mai mult, dar poliția a smuls-o de pe ultimele trepte și din raza lui de acțiune.

Wayne auzi mulțimea cum începe să tălăzuiască îndată ce Grace dispăru pe ușile tribunalului. Veniseră principalele atracții. Wayne se

întoarce ca să vadă mașina blindată a poliției ajungând în fața treptelor tribunalului.

Din trupa de fani se înălță imnul „Te iubim Mickey, te iubim Mallory”. Fanii aruncau în aer bomboane M&M, ca orezul la nuntă. Erau bomboane de toate culorile, dar nu maro. Legenda spunea că Mickey urăște culoarea maro.

Polițiștii ordonară prin megafon mulțimii să se retragă și să nu mai arunce obiecte. O blondă în anul doi la Northwestern strigă din fundul plămânilor ei plini de Marlboro: „Trageți-le-o porcilor!”, dar în afară de o mișcare de moment nu a reușit să pună pe picioare o revoltă. A fost ulterior arestată, iar părinții au plătit cautiunea.

Când a deschis ușa mașinii, sergentul George Kipritz a simțit brusc cum îl apucă panica. Ușa s-a trântit în lături, arătându-i pe Mickey și pe Mallory în lanțuri, cu cătușele legate de niște curele prinse de fiarele de la picioare.

Le era imposibil să ajungă undeva pe picioare, aveau pașii limitați la fix șaisprezece inchi. Chiar și așa, fiecare dintre ei era legat de patru ofițeri de poliție, printr-un păienjenis de oțel care trecea atât prin cătușe, cât și prin centuri. Ca să poată face cea mai mică mișcare trebuia să îi omoare pe toți.

Nu e imposibil, se gândi Kipritz, în vreme ce gărzile se atașau la cei doi. Cu Mickey și Mallory Knox orice e posibil.

În ciuda lanțurilor, Mickey a reușit să facă un semn de vedetă ieșită în public, în timp ce cobora din camion. Fanii strigară entuziasmați:

— Te iubim, Mickey! urlau o mamă grasă de patruzeci de ani și fiica ei de liceu, care aveau o pancartă pe care scria UCIDE-MĂ, MICKEY! Mama avea un tricou pe care scria MICKEY M-A FĂCUT SĂ FAC ASTA.

— Mallory, vreau să te f...! a strigat un membru al Frăției Pi Kappa, în vreme ce doamna Knox era ajutată să coboare. Părul ei negru tăciune era tuns scurt.

— S-a făcut, te f...! strigă ea înapoi, cu un zâmbet mare și rău. Mulțimea părea să guste replicile.

Părul ei tuns băiețește era dat după ureche. Tawny Moore l-a întrebat pe Mickey dacă avea vreun regret.

— Mda, întotdeauna am regretat că nu am apucat să trec pe la profesoara mea de istorie, domnișoara Bainbridge. E o cățea bună de

nimic, nici pentru ea, nici pentru alții, A deschis gura a zâmbet, de parcă aștepta să intre râsul în ea.

Chuck Watson, de la WGN News, a întrebat:

— Mallory, dacă ai lua-o de la capăt, ai face altfel?

— Te-aș omorî pe tine, și pe tine, v-aș omorî pe toți!

— Care e distracția ta favorită, Mickey?

— Vrei să spui, pe lângă aia pentru care mă judecă ăștia?

(Publicul s-a înghesuit în criminalul în serie, în ciuda eforturilor poliției. Unii reporteri au început să râdă. Mickey Knox era un tip amuzant.) Aș zice că să mă uit la TV.

Îl întreabă la unison:

— Și care e emisiunea ta favorită?

— „La drum cu arma mea”.

După ce a tras ocol întregii asistențe, Wayne a apucat să pună o ultimă întrebare.

— Mickey Knox, ai ceva să comunici poporului american?

Mickey s-a oprit și s-a uitat fioros în cameră.

— Nu ați apucat să vedeți încă nimic.

Audierile au început cu Grace Mulberry, plină de lacrimi, amintind de raidul din casă în care au murit fratele ei și șase dintre cei mai buni prieteni. A vorbit în fraze îngrijite, măsurate, descriind munca de caritate a prietenei ei Pani la spitalul local și mândria pe care a simțit-o când fratele ei Tini a fost acceptat la Princeton din toamnă.

Wanda Bisbing i-a dirijat depoziția cu vorbe frumoase și zâmbete blânde. Toate astea le exersaseră timp de două săptămâni; Grace folosisese dicționarul de sinonime al fratelui ei mort ca să găsească alte cuvinte pentru „obișnuit”, ca să descrie viața pre Knox:

„... Zilele erau lipsite de evenimente...”

„... Obișnuitele, plictisitoare seri de sâmbătă...”

„... Tipic pentru Tini, el a spus...”

„... Casa medie de la țară...”

„... Un zăvor comun, nimic neobișnuit...”

Pe când descria zgomotul care a făcut-o să iasă la fereastră în noaptea aceea, „cea mai urâtă și greoaie mașină pe care cred că am văzut-o vreodată”, ochii i s-au proptit în Mickey Knox, care ședea lungit pe scaunul lui, privind la ea prin ochelarii lui cu rame de sârmă. Cu cravata lui imprimată și în costumul ieftin, arăta ca o reclamă pentru Regele Șahului, un Mickey Rourke Kmecher.

Mickey a continuat să se uite la ea, zâmbind ușor pe măsură ce ea își continua depoziția. Mâna lui dreaptă învărtea încontinuu un creion, cu guma în sus, de parcă mâna era separată de restul corpului. Vârful creionului scotea un sunet ușor și continuu în sala liniștită, ca un robinet într-o casă adormită. A fost destul ca să îi strice concentrarea.

— Era o mașină decapotabilă. Poate un Ford, a spus Grace. I-am spus fratelui meu Tim că, ăă, venea cineva, oameni pe care, ăă, nu îi cunosc, mai invitasă el pe cineva? Căci știam că nu erau de pe la noi, nu arătau că ar fi.

A început să își rotească pe deget inelul de la echipa de fotbal de la universitate. Era al lui Tim. I-l scosese înainte să îl ducă la morgă. Era tot ce îi mai rămăsese de la el, inelul și amintirea vieții și morții lui.

Mickey Knox trebuie să fi remarcat faptul. Stătea mai departe în scaunul lui, fără să își ia ochii de la ea, încercând să o intimideze.

Dar Grace nu se lăsa dezarmată.

— Domnul Knox – Mickey – a venit la ușa din față, a trecut pe lângă ienuperi, fluierând ceva. Apoi a apăsă pe butonul soneriei...

Bisbing s-a așezat în fața lui Grace, blocându-l pe Mickey. Brusc, Grace a tresărit, ca ieșită dintr-un vis. A încercat să își lungească gâtul pe lângă Bisbing, dar procurorul i-a arătat cu degetul că trebuie să se uite spre țarcul juraților.

Așezată lângă soțul ei, la masa apărării, Mallory Knox se uita numai atunci când își auzea numele menționat, la o descriere scurtă, dar la obiect a omorării majoretei Angie Childress cu un aspirator de praf. Restul timpului, Mallory s-a mulțumit să deseneze pe un carnețel galben de grefier. Luate mai târziu drept probe, desenele au arătat nu numai un talent artistic latent, ci și o covârșitoare versatilitate.

Detectivul Jack Scagnetti era în al treilea rând. Nu putea să stea locului. O fixa pe Mallory, îi parcurgea trupul mărunț de sus în jos, în timp ce ea se uita la desenele ei, cu mâinile-i lungi făcând arcuri mari pe masă, iar buzele stăteau la numai câțiva centimetri de hârtie. Mărturia lui era programată abia în ziua a treia a procesului. Fiind în centrul atenției, jucând pe superpolițistul american, devenise nerăbdător.

Jack Scagnetti avea nevoie de o țigară și de un pisoar.

Melvin DeForest se lupta cu coșul prea plin de hârtie igienică folosită în ultima din cabinele din lungul șir de la toaletă tribunalului

de comitat, când a auzit ușa deschizându-se și pe cineva intrând fluierând.

Pasărea cântătoare era Jack Scagnetti, care a luat-o spre cele douăsprezece pisoare proaspăt curățate. În timp ce natura își urma cursul, și-a aprins un Kool, în ciuda numeroaselor afișe care interziceau atare activitate.

Ușa s-a deschis din nou. De data asta „era un tip, poate de patruzeci de ani, în curs de chelire, altfel un tip mediu în toate”, avea să își amintească DeForest.

— Tu ești Jack Scagnetti, nu-i așa? l-a întrebat pe polițist nou-venitul.

Jack își trase fermoarul și luă aer în piept.

— Așa e. Pariez că mi-ai citit cărțile, corect?

— Niciodată, răspunse străinul. Dar ți-am văzut poza la TV. Erai acolo când i-au prins pe Mickey și pe Mallory.

— Eu sunt ăla care i-am prins, ce dracu'! spuse Scagnetti, părăsind pisoarele și stingându-și țigara în apa care curgea. Poate asta nu s-a văzut la televizorașul tău.

Omul veni și el la chiuvete și începu să se spele pe mâini în tăcere.

— Poți să întrebi toată lumea de aici, eu i-am prins, mai zise Scagnetti.

Tremurând, își mai scoase o țigară din pachet și și-o jpropti între buze, apoi începu să se caute prin buzunare după un chibrit. Dar nu le putea găsi.

— Mă recunoști? întrebă omul, stând în picioare perfect calm. O grămadă de lume nu mă știe decât dacă am și cartela de la American Express.

— Restaurantul, spuse Scagnetti. Erai acolo, în restaurantul din Gallup când...

— Exact, spuse omul. Amândoi eram acolo, amândoi am văzut. Eu îi zic Turnul de Veghe. Ești singura persoană pe care o cunosc și care a văzut.

— Cine dracu' ești. Și ce cauți aici?

— Mă numesc Owen, Jack. Owen Traft. (Zâmbi.) Sunt un cetățean căruia îi pasă.

Deodată, din sală s-a auzit un strigăt. „Era atât de tare, că puteai să îl auzi prin perete”, și-a amintit DeForest.

— Ce pastele... Strigă Scagnetti, care se duse, deschise ușa toaletei și trase o otheadă pe culoar. Ce crezi că a fost? zise, întorcându-se către individul cel mic. Dar nu a primit niciun răspuns.

DeForest ieși și îl văzu pe Scagnetti căutând prin toate cabinele, contrariat.

— Ați văzut un tip mic...? spuse Scagnetti, oprindu-se din întrebare, ca și cum nu ar fi avut niciun sens. Mai este vreo ieșire dintre rahații ăștia?

— Nu, domnule, doar ușa din față, a răspuns DeForest. Scagnetti a început să își scarpine sprânceana, de parcă voia să maseze-cine-știe-ce lucru dinăuntru.

— Individul ăla mic era aici, spuse Scagnetti. „Arăta de parcă venea dintr-o cutie cu șerpi veninoși, avea să își amintească DeForest. Și apoi am înțeles și de ce. M-am uitat în jur după omuleț; nu era nicăieri. Parcă îl înghițise pământul”.

Scagnetti dădu din umeri neajutorat, cum fac toți oamenii în fața misterelor care nu vor fi niciodată rezolvate. Apoi a ieșit pe ușă.

Înapoi în sală. Unde Mickey Knox urma să își facă numărul.

Capitolul 11

Sunetul auzit de Scagnetti dinspre sală provenea de la galerie și s-a iscat când judecătorul Bert Steinsma, șaiszeci și cinci de ani, judecător veteran în circuitul justiției, a pronunțat cuvintele:

— Martorul dumneavoastră, domnule Knox. Mickey Knox s-a dat jos de pe scaun aruncând un picior peste spătar, operațiune asemănătoare cu descălecatul de pe cal. A continuat pe această temă strângându-și cureaua și bătând cu vârful cizmei sale de cowboy în podea.

— Arată-li-l pe dracu', iubitele, gânğuri Mallory. Mickey făcu spre ea o reverență largă cu o pălărie mare, invizibilă și îi netezi borurile. Ea râse. Câțiva privitori râseră și ei, iar Mickey le zâmbi. Totul era în contul show-ului.

Steinsma ridică ciocănelul, dar nu îl folosi.

— Domnule Knox, vreți să interogați martorul?

— Întocmai, domnule.

Mickey se uită peste stenodactilografa care stătea ne-păsătoare la mașina ei.

— Trebuie să bată tot ce spun? întrebă Mickey.

I-a răspuns chiar bătutul ei. A zâmbit și s-a întors spre Mallory,

care își reluate desenele.

— Ancay ouyay ea kspay igpay atinlay.

Operatoarea a încercat, dar s-a încurcat în degete.

— Domnule Knox! strigă Steinsma.

— Asta înseamnă în limba navajo „sunt o «vulvă»”. Mallory a râs fără să se întoarcă. Mickey a aruncat spre galerie o privire, în căutarea fanilor. Erau grămadă.

— Începeți interogarea acum sau vă voi închide pentru insultarea instanței.

Mickey se îndreptă deodată, arătându-și umerii lați.

— Da, domnule, vă rog să mă iertați.

Suflându-și în palme și trecându-și mâinile prin păr, Mickey își intră în cel mai bun rol de compoziție: zâmbet de învingător și seriozitate gravă. S-a apropiat încet de boxa martorului. Vorbea în mod deliberat în graiul găștilor de prin parkingurile de mașini grele.

— A dracu' poveste, Miss Mulberry, ai? spuse el.

— Poate pentru dumneavoastră.

— Grace... Sper că nu te superi că îți spun Grace.

Se uită la el, în ochii lui, amintindu-și de ceva. Îi mai vorbise așa înainte, pe când îi citea numele pe trofee de echitație de pe cămin. Era legată, pe preș, cu fibrele de nylon intrându-i în picioarele goale, iar el îi vorbea în timp ce tăia gâtul prietenei ei din copilărie, Pam Ripley.

— Grace? continuă el. Ea își alungă amintirile.

— Să... Poftim?

— Aș vrea să te întreb despre moartea fratelui tău, Tini, dacă crezi că poți suporta. Te-ai obișnuit cu situația, Miss Mulberry?

— Mai mult sau mai puțin, spuse Grace.

— Mai mult sau mai puțin... Ce vrei să spui cu asta?

— Păi, este fratele meu mai mare, spuse Grace, regăsindu-și echilibrul pe măsură ce descoperea în ea curajul să îl privească pe Mickey în ochi și să îi răspundă la întrebări. Au fost, când eram mici, unele dați în care ne puteam descurca foarte bine unul fără altul. Dar când era ceva important eram foarte apropiați.

— Aș vrea să vorbim despre abilitățile lui în arte marțiale, zise Mickey. De când studia?

— A început din clasa a șaptea, deci ar fi nouă ani, spuse ea, neștiind unde vrea el să ajungă.

— Și de ce culoare era centura lui?

— Stilul de luptă pe care îl studia el nu era cu centuri.

La masa acuzării, Wanda Bisbing se uita cu atenție. Nu repetaseră nicio întrebare legată de artele marțiale ale lui Tim – era prima oară când Bisbing auzea de așa ceva.

Parcă auzind gândurile procurorului, Mickey se întoarse exact spre ea.

— Fără centuri, e adevărat? Atunci, Grace, poți să ne spui ce formă de artă marțială studia fratele tău?

— Studia mai multe stiluri, dar favoritul era Jeet Kune Do.

— Jeet Kune Do... Mda... Am studiat ceva cu privire la această formă de luptă și am aflat că Jeet Kune Do este un stil dezvoltat de Bruce Lee. Știai?

— Da, de aceea îl studia Tim. Pentru că era stilul de luptă al lui Bruce Lee.

Mergând de-a latul sălii de ședință, Mickey se opri lângă stenodactilografă, care se împotmoli la sfârșitul frazei lui Grace, încurcată de prezența lui atât de apropiată. Se aplecă la urechea ei și îi șopti „e în regulă, încă te mai iubesc”.

— Domnule Knox, nu vorbiți cu ea, spuse Steinsma. Dar Mickey deja îi vorbise: „Mallory a fost mereu Barbarella mea, dar tu ai putea fi regina noastră lesbiană”.

Steinsma bătu cu ciocănelul de trei ori. Mickey se întoarse pe călcâie și îi aruncă o privire de gheață lui Grace, întrebările continuând ca și cum nu ar fi fost nicio întrerupere.

— Acum, cred că ar trebui ca oricine a studiat stilul de luptă al lui Bruce Lee – cu indulgență cel mai mare luptător din istoria artelor marțiale –, oricine a studiat acest stil timp de nouă ani ar fi un om care ar fi în stare să se apere singur. Ai putea să spui așa ceva despre Tim, Grace?

— Da, aș putea, răspunse ea.

— În fapt, nu ar putea fi considerate mâinile și picioarele lui Tim drept arme, cum ar fi pistoalele sau cuțitele? Sunt corect în acest punct?

— Da.

— Și totuși, spui în depoziție cum că Tim m-a lovit în cap de patru ori, zise Mickey, lovindu-se în cap a demonstrație. Și totuși, loviturile lui Bruce Lee, exersate atâta, nu au avut niciun efect.

Grace nu a spus nimic.

— Apoi, după ce am încasat patru lovituri la cap, de parcă eram Superman, l-am ridicat pe Tim-cu-nouă-ani-de-Jeet-Kune-Do-la-bord de pe jos și l-am aruncat în partea cealaltă a camerei.

Ea tot nu răspundea, pe de o parte pentru că nu era o întrebare, iar pe de altă parte pentru că tot ce spusese el era adevărat. Nu era de conceput să-i facă așa ceva lui Tim, și totuși Mickey Knox o făcuse.

El s-a dus încet spre masa cu probe, plimbându-și mâna deasupra diferitelor probe materiale, în timp ce toată lumea din sală își ținea respirația, el a luat de pe masă un cuțit. Cuțitul plin de sânge, cu care îl omorâse pe Tim Mulberry.

— Apoi am luat acest cuțit...

Mickey se îndreaptă spre Grace, cu degetul pe tăiș, într-o pantomimă dureroasă.

— Am luat acest cuțit și am purces la tăierea fratelui tău bucată cu bucată. Iar fratele tău, ale cărui mâini erau arme mortale...

— Obiecție! strigă Bisbing, sărind de pe scaun, nevenindu-i să creadă că Steinsma lăsa toate astea să se întâmple. Apărarea intimidează martorul cu arma crimei.

— ...era departe de a fi fără apărare... continuă Mickey, apropiindu-se tot mai mult.

— De acord cu obiecția, spuse Steinsma, dându-și seama dintr-odată de pericolul care plutea în sală. Domnule Knox, puneți cuțitul jos!

Grace nu se intimidase.

— Nu știu cum ai făcut-o, dar ai făcut-o!

— Domnule Knox, cuțitul! mai strigă Steinsma, făcând semn împuternicitului, care făcu semn gardienilor.

Mickey se opri și adulmecă cuțitul.

— Încă miroase puțin a Timmy, spuse el înainte de a pune cuțitul pe masă și de a-și recupera creionul.

— Spune Grace, cum crezi tu că ar putea o ființă omenească să fie capabilă de așa ceva? întrebă Mickey.

— Nu știu, strigă ea, uluindu-se și pe sine.

— Aa... Asta nu o cred, Grace, spuse Mickey, care părea să aibă acces la un colț al psihicului ei pe care numai el îl putea vedea. Cred că ai o părere clară despre cum am fost în stare să fac lucrurile pe care le-ai descris tu. Am să te întreb încă o dată. Și țin să îți amintesc că te

află sub jurământ.

Aflat în picioare în fața boxei martorilor, Mickey își aduna toate forțele personalității lui pentru a le arunca asupra biete tinere, Grace. A început din nou să bată ritmic cu guma creionului său, tap-tap-tap, lovindu-l de boxa din mahon rezervată martorilor, ca să o enerveze.

— După părerea dumneavoastră, Miss Mulberry, cum am fost eu în stare să îl omor pe fratele dumneavoastră în maniera pe care ați descris-o?

Grace, care revenise la răsucirea inelului fratelui ei, se uită direct în ochii lui Mickey. Căpătase o anume liniște interioară.

— Nu ești om. (Buzele i se curbară într-un mod caraghios la aceste spuse, dar era serioasă ca un mormânt. Se ținuse bine tot timpul, dar acum începea să plângă.) M-am gândit mult la asta. Și singurul lucru care îmi poate trece prin minte este că nu ești om... Nu știu dacă ești vampir, sau diavolul, sau un monstru, sau un cyborg, dar sigur nu ești om!

— Mulțumesc, Grace, spuse Mickey, vizibil satisfăcut de răspunsul ei; nici el nu ar fi putut scrie mai bine despre el însuși. Mai am o singură întrebare.

— Ce? Întrebă Grace, deja cu gândul că scăpase de întreaga procedură.

— Crezi în soartă? Întrebă Mickey.

— Ce? Întrebă Grace, vădit nedumerită.

— Crezi că poți să îți alegi timpul când o să te duci? Pentru Wanda Bisbing era mai mult decât de-ajuns.

— Obiecție, onorată instanță! Ce legătură are asta cu Grace Mulberry?

— Vreți să știți ce legătură are cu Grace Mulberry, Miss Obiecție? spuse Mickey, întorcându-se spre Bisby. Vă spun eu ce legătură are cu Grace Mulberry. I-a venit timpul.

Și Mickey înfipse creionul din mână în pieptul lui Grace Mulberry, mai repede decât au putut cei de față să înțeleagă ce se întâmplă. A înțepat-o iar; sângele îi țâșnea din aorta, plămânii, inima ei, străpunse de vârful ascuțit.

— Spectacolul s-a terminat! strigă Mallory încântată, strângându-și desenele.

Jack Scagnetti văzu cum sala se transformă într-o vârtoare, în care toată lumea se repezea să salveze o fată pe care el o știa deja

moartă.

— Ce mai faci, Mallory? Întrebă el, în timp ce își scotea o țigară.

— Ei, nu e chiar Parisul.

Împuternicitul și doi ofițeri de pază s-au aruncat asupra lui Mickey, care, tras fiind, a rupt creionul în trupul lui Grace. A lăsat ciotul să cadă pe piciorul unui gardian. Nu a fost o luptă, pentru că știa că nu are niciun rost.

Cowboy-ii aveau toate gloanțele.

— Nu mai am întrebări, onorată instanță.

Capitolul 12

Dragă Mallory.

Mai întâi de toate vreau să știi că ești eroina mea preferată, încă de când am auzit de tine la TV, am „știut că trebuie să te întâlnesc. Asta e o scrisoare și de-aia nu cred că e ca și cum ne-am fi întâlnit, dar eu mă simt de parcă te-aș cunoaște, așa că îți spun câteva cuvinte despre mine, dacă îți pasă. Dacă aș fi așa de mișto și de faimoasă ca tine, nici mie nu mi-ar păsa.

Chiar și în comparație cu prietenele mele, care sunt niște fufe, viața mea e mult, mult mai rea. Știi că tu crezi că exagerez, dar nu e adevărat. Trebuie să mă crezi, pentru **!** că de ce te-aș minți? Băieții mă urăsc, iar profesorii mă consideră tâmpită. Nici măcar pisica mea nu mă mai place. Nu râde, e adevărul adevărat. E ca și cum aș mirosi a câine, dar nu am avut niciodată câini pe lângă mine. Am devenit monstrul ăsta oribil și tu ești singura persoană care cred eu că mă poate ajuta.

Vreau să îmi omor părinții și am nevoie de sfatul tău.

Știi că ești prea tare ca să vorbești cu mine despre asta (**cum am spus, cred că suntem un fel de surori sau pe acolo, e ciudat**), dar vreau să știi că sunt pe bune insuportabili și sigur mâine nu o să fie mai bine, așa că fără chestii de alea cu așteaptă-și-vezi-ce-se-întâmplă, O.K? E ca lumea.

Cred că trebuie să îți spun ceva mai mult despre situația în care mă aflu, ca să vezi exact de ce trebuie să o fac și poate îmi arăți vreo șmecherie cum să o fac (**creativitate!**) fără să mă prindă. Știi că pe tine te-au prins, asta e o tâmpenie, dar e superromantic că ești în închisoare cu Mickey, care s-a bătut pentru tine etc. Nu am un prieten pe moment, așa că nu ar fi prea mișto să mă prindă.

Aici văd că vine și prima mea întrebare, nu prea e la obiect, dar

merge. Ar trebui mai întâi să îmi iau un prieten? Dacă da, pe cine? E clar că nu știi cine e disponibil, așa că permite-mi să ți-i trec în revistă. (Ți-i pun în rând, cum ar veni!)

RANDY-E în clasa mea de engleză și e pe bune deștept. Nu se poartă prea deștept în clasă și asta are sens, pentru că, dacă ar face așa, l-ar lua din clasă și l-ar duce în clasele de dotați, care sunt grele. Dar știu că e deștept, pentru că spune cele mai deștepte lucruri pe hol sau în pauza de prânz. Lucruri la care nu m-am gândit niciodată, ca moartea, infinitul și de astea. Asta e un plus: e deștept, ca Mickey și le are cu moartea și asta e foarte important dacă vrei să începi să omori oameni. Minusuri: probabil e mai mult gura de el, iar tata i-ar trage o mamă de bătaie dacă s-ar ajunge la bătaie cu pumnii. (Dar oricum o să folosim pistoale.)

MANNIE – Îi includ numai pentru că e cel mai bun prieten al meu de pe Pământ, dar nu e chiar un iubit, pentru că îmi citește Cosmopolitanele și se uită la Power Rangers doar pentru tipul ăla, Tyrannosaurus Rex. (Totuși, e foarte simpatic!)

GARRETT-Nu îmi place să o spun, dar ar fi o alegere bună din cel puțin două motive. Unu, deja conduce, deși nu are vârsta (parchează mașina la câteva străzi de școală – șmecher!) și doi, are deja un pistol. Nu știu care (tu ce îmi recomanzi?), dar știu că știe să-l folosească, pentru că i-am auzit pe ceilalți băieți că ar fi tras în conserve acum câteva săptămâni și că le-a nimerit pe toate. Plusuri: conduce, are pistol, țință bună, probabil o să vrea să îmi omoare părinții. Minusuri: un bleg, un jegos, ascultă Poison (încă îi mai ascultă!).

Să fac echipă cu Garrett, cu Randy, sau să o pornesc solo? Spune-mi dacă e prea ciudat, dar mă gândeam să-mi iau parteneră pe una dintre prietenele mele. Așa, am putea să ne omorâm amândouă părinții și să pornim la drum ca Thelma și Louise. L-ai văzut? Mi-a plăcut mult de tot. Trebuie neapărat închiriat. Când mă gândesc la tine și la Mickey în deșert, e ca în film, doar că Mickey conduce în locul lui Susan Sarandon. Eu și prietena mea Tisch putem să o facem. Ea a făcut judo de când a atacat-o tipul ăla pe maică-sa anul trecut, așa că e tare.

Mulțumesc dinainte pentru sfaturile tale. Trebuie să plec – îți scriu la ora de igienă (sfatul meu: nu te lăsa împușcată!) și se termină curând. Vezi, ai grijă de tine. Sper să scăpați curând! Vino să stai cu mine!

Cu dragoste.

Sara Wu.

Newhall, California

Dragă Mallory Knox.

Nu mă cunoști și nu ai cunoscut-o nici pe sora mea. Dar asta nu te-a oprit să o omori. E una dintre cei patru pe care i-ai împușcat în Dair-E-Freeze, în Genoa, Colorado, pe 15 iulie, anul trecut.

Îți amintești Genoa? E un oraș micuț, la câteva mile de interstată, chiar lângă granița cu Kansas. Ca mai toți, probabil că ai intrat ca să îți faci plinul, crezând că or să vină alte orașe fără benzinării. Treaba e că mai toți fac plinul și apoi pleacă. Nu se apucă să împuște lumea.

Îți scriu scrisoarea asta ca să știi exact pe cine ai omorât. Cu toate cadavrele care se adună grămadă, probabil că le-ai uitat fețele. Dar eu nu te las să uiți. Dacă ești capabilă să ai coșmaruri, vreau să ai mereu asta în minte. Și vreau să ajungi în Iad cu imaginea asta în minte.

Katie McCaslin era blonda din colțul din spate, de la ferestre. Stătea cu prietena ei Lisa (păr castaniu, grăsuță) și împărțeau o farfurie de frigărui. Conform cu Earl, casierul pe care l-ați lăsat în viață ca să împrăști legenda, ai cerut o Coca dietetică într-un loc unde se servea numai Pepsi. Pentru asta au murit patru oameni. Earl spune că pe Katie ai împușcat-o ultima. Tu ai împușcat-o, nu prietenul /soțul /ce paste de măsuri o fi. Tu ai țintit, tu ai omorât-o.

Ce era în mintea ta când ai apăsas pe trăgaci? Ți-a amintit de cineva, de ceva, de cândva? Vreau să știu cine și-a băgat sula în circuitele tale de a ajuns o țintă bună de luat la ochi o fată de treisprezece ani.

Sunt sigur că ești produsul unei familii despărțite, părinți care s-au iubit prea mult sau deloc, sau ți-au băgat deștiu' în cur când te spălau. Nu îmi pasă. Toată lumea mai intră în căcat, dar asta nu dă nimănui dreptul să devină criminal în serie.

Mallory Knox, dacă părăsești vreodată închisoarea aia, te hăituiesc până te omor. Probabil că moartea nu te sperie prea mult, dar o să te fac să te rogi să mori. Jur pe Dumnezeu că te trimit în Iad pentru ce ai făcut.

Eugene MacCaslin Genoa, Colorado

Dragă MALLORY KNOX, încarcerarea pe viață poate să facă o persoană să creadă că Domnul a părăsit-o, că Fiul Său a murit numai

pentru păcatele altora și că nu poate să aibă iubire și pentru Ucigași, Violatori și alți Răufăcători.

Dar prin minunea Mântuirii, tu, Mallory KNOX, poți să cunoști Lumina și să îți simți sufletul neapăsător de lucrarea Răului și Necredinței care te-au adus în această stare de captivitate. Chiar dacă îți petreci restul vieții tale naturale în închisoare, ai câpătat darul de a cere Mila Domnului, ca să îți petreci Viața Eternă în libertatea iubirii Lui.

Mallory KNOX, Sfânta Biblie, mărturia lucrului lui Dumnezeu pe Pământ, este cea care ne aduce Cheia pentru această Eliberare, în paginile ei glorioase vei găsi Răspunsuri la întrebările despre planurile Domnului legate de tine, de omenire și de împărăția Sa. Cu puterea Cuvântului Său, poți să îți iei locul în corul îngerilor Lui, înălțându-l cântare veșnică. Te implor să cauți alinare la sânul Său. Este destul de larg pentru a adăposti lumea întreagă, de la Sfânt la Păcătos, la tine, Mallory KNOX.

Împrăștiind vești despre slava dumnezeiască.

Jack Alamenenți.

Rețeaua Creștină de Ajutorare pentru Criminali/Violatori

Dragă Mallory Knox.

Vă scriu în numele jurnalistului veteran Wayne Gale, popularul și respectatul redactor al emisiunii American Maniacs, pentru a-ți cere să ne dai ocazia să vă luăm un interviu, ție și soțului tău, Mickey, pentru unul dintre episoadele următoare ale emisiunii noastre. Aceasta este a treia scrisoare pe care v-o trimit, și ție, și lui Mickey; presupun că sau (a) corespondența nu vă este predată, conform regulamentului închisorii, sau (b) ați primit scrisorile și nu vreți să participați la emisiune.

În primul caz, vă asigur că înaltele noastre legături din guvern vor fi puse la curent, iar grupurile de supraveghere de la Amnesty International vor fi mobilizate pentru a manifesta împotriva nedreptății.

În al doilea caz, vreau să vă explic de ce American Maniacs este tribuna ideală pentru exprimarea ideilor și punctelor voastre de vedere:

Emisiunea este cel mai vizionat program TV de știri despre crime din ziua de astăzi.

Spre deosebire de show-urile făcute de independenți, cum ar fi

Hard Copy și Inside Edition, American Maniacs are în spate o rețea, ceea ce ne permite să promovăm și să facem publicitate unui episod anume la nivelul întregii țări.

Redactorul Wayne Gale este unul dintre cei mai respectați moderatori în domeniu; a luat interviuri tuturor, de la Charles Manson la David Berkowitz. El vă va pune la dispoziție o tribună necenzurată de la care să vă expuneți părerile în fața publicului american.

Încă o dată, sper să primiți această scrisoare și să luați serios în considerație posibilitatea de a ne acorda un interviu. Dacă da, legile statului Illinois vă permit să ne contactați printr-un reprezentant legal numit de o instanță, căruia să îi cereți să vă transmită cererea. Ar fi ilegal în orice sistem penal să vi se refuze acest mijloc perfect legal de comunicare.

A dv. Sinceră.

Julie Gwenheiler, producător, American Maniacs ce: Dwight McClusky, gardian-șef

Dragă Mallory.

Dacă poți, te rog să ne rezolvi o dispută. S-a întâmplat într-o noapte, după o cantitate apreciabilă de substanțe consumate și/sau inhalate, în timpul unei discuții care s-a întins de la teleologic la televiziune.

Îți amintești emisiunea Fantasy Island? Știi, aceea cu „ahvionul! ahvionul!”. Sigur că îți amintești. O dădeau după Love Boat. Uite care e problema:

Cine era până la urmă Ricardo Montalban (Mr. Roark), Dumnezeu sau Diavolul?

Credem că ești singura calificată să dea un răspuns.

Eu susțin că au tăiat tot timpul o parte din Fantasy Island, aceea în care Tatoo le dădea acidul oaspeților care ieșeau din avion, încercau ei să se deghizeze în fetele alea hoola, care puneau la gâtul fiecăruia ghirlandele alea galbene, portocalii și roz, dar Tatoo cel mic era acolo și îi dădea fiecăruia doza care îi trebuia.

Era de așteptat ca la sfârșitul ultimului sezon să vedem că Mr. Roark era încarnarea răului și că toți cei pe care i-a omorât și le-a luat sufletul au ajuns la damnațiunea veșnică din cauza poftelor lor de pe Pământ.

Dar apoi tipii de la rețea ce s-au gândit, de ce să nu avem o scenă stil Vegas mai bine, cu o grămadă de fete în costume strâmte țițătoare.

(Cui îi plac costumele alea, oricum? Nu cred că aş vrea să cunosc pe cineva căruia să îi placă cu adevărat costumele alea. Deşi cu tine, Mallory, aş face o excepţie.)

Trupa cu Mr. – Roark-e-Dumnezeu zice că fiecare dintre întâlniri este gândită ca un fel de încercare personală şi, deci, este manifestarea modelului Joseph Campbell de căutare epică a unui model de paradis.

În ce mă priveşte, ideal ar fi să vizitez Fantasy Island. Dar nu ar fi prea bine pe linia poveştii, pentru că aş coborî din avion şi fantezia ar dispărea. Mr. Roark mi-ar spune:

„Fantezia este chiar ce trăieşti tu acum”. Şi unde aş ajunge? Aş avea o apariţie scurtă la începutul şi la sfârşitul episodului. Eu şi Jorje Luis Borges (scriitor argentinian suprarealist. Mă dau lebădă, aşa e? Iartă-mă. Deşi e ciudat că îmi cer iertare unei femei care a omorât mai mult de 75 de persoane).

Deci, Mallory, cum vede America mare ideea acestui spectacol, când e clar că e atât de legat de drog? Aş vrea măcar o dată să văd că se retrace camera aia şi să văd persoana din scena fantastică cum îşi dă jos pielea de monstru.

Cum îţi sună?

Chad Calley Anul II, Yale

Dragă Mallory.

Eşti o creatură rea, crudă, vrednică de dispreţ şi noi de aici, de la Sigma Phi, am vrea toţi să-ţi tragem nişte limbi pe la păsărica aia neastâmpărată. Dacă scapi de acolo, poate vii la una dintre petrecerile noastre „tematice”. Una, cu „Noapte de omorât şobolanul” a avut mare succes-peste două sute de persoane. Am legat un cobai de picioarele din spate în sufragerie şi am început pe rând să îl înţepăm cu un spărgător de gheaţă, să îi ţinem bricheta aprinsă în faţă, să îi înfigem creioane în fund în timp ce ţipa ca din gură de şarpe. Scopul jocului era să îl ţinem în viaţă cât mai mult posibil. Ăsta de care vorbesc a ţinut şase ore şi jumătate.

Bănuiesc că de aia se şi numesc cobai. Tish, prietena mea, s-a prins rău de tot şi a încercat să îl înţepe atât de tare, că a trebuit să o opresc. (A intrat la Drept, începe la toamnă – îmi aminteşte de tine). Mai târziu, am dus-o pe canapea şi am făcut amor şi ea mi-a spus că a avut cel mai tare sex din viaţa ei în timp ce asculta cum moare ghemotocul ăla de blană. De atunci am mai avut „Noaptea de omorât pisicuţa”, „Noaptea de omorât căţeluşul” şi „Noaptea de omorât

purcelușul vietnamez” Doamne, ce a mai guîțat! O boboacă de la veterinari l-a auzit și a început să țipe și să încerce să îl tragă și Tish a trebuit să i se așeze pe stomac. Până la urmă, am legat-o pe masa de la bucătărie și credeam că lucrurile scapă de sub control când doi tipi din echipa de fotbal au început să o violeze, dar, mă crezi sau nu, chiar i-a plăcut. A sfârșit călărindu-i ca o profesionistă și luând-oprin ambele părți, în timp ce Brent, care este în anul pregătitor la medicină îi scotea ochii porcului (da, mai trăia! Mă întreb unde o fi mama porcului și dacă îi pasă). Am mai avut o problemă, care până la urmă s-a întors în favoarea noastră, când Inez, femeia noastră de serviciu, a amenințat că ne duce la Decanat. I-am spus că o ducem la Imigrație și a tăcut. Ca să îi dăm o lecție, am pus pe masă o surpriză: „Petrecerea de torturat femeia de serviciu”. Nu, nu am omorât-o – dar după ce am speriat-o binișor am făcut toți pipi pe ea. (A doua zi a plecat.) Mai târziu, în pat, Tish mi-a spus ce mult voia să o omoare – a spus că ar fi cea mai mișto chestie. Nu am omorât pe nimeni, așa că nu știu. Uneori, mă gândesc că mi-ar plăcea, iar dacă te prinde, tot miștoul se duce. Mai am un an de loviciat și încă trei de specializare în economie și nu vreau să îmi stric planurile pe termen lung. Am auzit că există locuri în Thailanda unde poți să cumperi unul pe care poți să îl omori (de obicei vreun idiot sau o idioată care trebuie să își hrănească familia) și cred că ar fi distractiv. Poate o să merg acolo cu Tish în luna de miere. Ea spune mereu că violența este adevăratul spirit al Mamei Naturi. Marchizul le Șade a spus că violența este perfect naturală. Presupun că asta ne face pe toți ecologiști. Iar pe tine și pe Mickey zeii noștri păgâni. Dacă Tish și cu mine nu am fi atât de ocupați cu obținerea diplomelor și cu obținerea banilor, am face ca voi. Omorâți câțiva și pentru noi!

Josh G.

Universitatea Stanford, Palo Alto, California

Dna Mallory Knox, în numele Companiei Inter Pacific Product Lmted., suntem autorizați să oferim d-nei Mallory 15.000 de dolari pentru folosirea Asemănării și la Figură, și la Corp a lui Mallory Knox pentru jucării pentru copii, incluzând:

- 1) păpușă de pluș Mallory Knox „flexibilă”, 30 de centimetri
- 2) ghiozdan cu termos tip Mallory Knox „Născut spre a muri”.
- 3) pieptene Mallory Knox cu mecanism
- 4) abțibilduri de bicicletă pentru fete Mallory Knox.

Vă rog să acceptați

Galen Eng (număr de fax)

Dragă Mallory.

Am citit în Spin că nu vă lasă nici măcar creioane, așa că vreau să știi că nu m-am supărat că nu mi-ai răspuns. Dacă puteai, îmi răspundeai.

Vreau doar să știi că am început să ies cu Garrett (tipul cu pistol) și e mult mai mișto decât mi-am putut închipui. E de fapt un ursuleț cuminte pe dinăuntru. Și-a pus pe frunte eticheta aia de băiat rău, ca să nu se îngheșue lumea în jurul lui, pentru că îi e frică că dacă se apropie cineva prea mult o să îi poată face rău. A fost o povestire în Sassy acum câteva luni pe tema asta, pe care acum îmi pare că o înțeleg.

Așa că, curios, viața mea nu mai e atât de nasoală ca ultima dată când am vorbit. Sunt sigură că între noi este o legătură psihică și că mi-ai dat sfatul potrivit, chiar fără să îți dai seama. Garrett a fost categoric cea mai bună alegere.

Oricum, te anunț când o să îmi omor părinții. Am ajuns să trag destul de bine și nu cred că o să mai ia mult timp.

Viața e mișto.

Sara Wu, Newhall, CA

Mallory...

Încă nu mă cunoști, dar am fost trimis să te ajut.

La început m-am gândit că de fapt e invers, pentru că tu și Mickey m-ați ajutat să văd prin ceața Turnului de Veghe. Dar acum înțeleg că toate astea fac parte dintr-un plan mult mai profund. Îmi este greu să întrevăd cât de departe merge urzeala, sau cât de tari sunt sforile care se trag.

Ai încredere, când va veni timpul, am să fiu acolo.

Owen

După moartea gardianului DwightMcClusky, în biroul lui au fost găsite mai mult de 1.100 de scrisori adresate lui Mallory Knox, nedeschise și necitite, în timpul detenției ei la închisoarea Stateville, Mallory a primit oficial doar patru corespondențe: două reviste și două chitanțe.

Capitolul 13

Ta Batongaville, timpul se măsoară în vieți irosite și în sunete de vânzare, iar spiritul locului era dictat de C + ritmul fără sfârșit de gangsta rap. Mai regulat decât bătaia inimii, îți intra în mațe și îți alinia

voința la furia sălbatică ce traversa clădirea până în temelii. Era cântecul unei atmosfere care se poticnise în plictiseală, înghețată sub povara orelor, minutelor și secundelor nesfârșite, opresive, care se târăsc până să te aducă la capătul a încă unei zile. Muzica dădea glas unei realități sumbre a spiritului uman, anume că societatea bine-crescută se izolase în spatele gardurilor de sârmă ghimpată și al rândurilor de gârzi înarmate, într-o încercare jalnică de a-și nega propriile impulsuri primitive. De la Batongaville nu puteai scăpa. Gardianul de douăzeci și doi de ani Shawn Devlin purta la gât o cruce. Era duplicitar în credința lui în Dumnezeu, dacă era să te iei după ce spunea când colinda prin închisoare, dar nu voia să comită vreo greșeală și să se trezească pentru eternitate în lad (pe care oricum nu și-l putea închipui mult mai rău decât o bucată de timp petrecută aici). Dar salariul era bun, orarul rezonabil, iar pentru un tip de unu nouăzeci și cinci și o sută zece kilograme, căruia îi plăcea să bată mingea, munca nu era deloc solicitantă.

Totuși, misiunea pe care i-au dat-o, să escorteze pe tipul celebru de la TV, Wayne Gale (care de cum ajunsese la închisoare preluase comanda de parcă era la el în studio), era probabil cel mai ciudat lucru care i se ceruse vreodată să-l facă.

Încă de la cinci dimineața sosise un convoi impresionant de dubite, deși interviul era programat abia după Superbowlul din seara aceea. Shawn pariase pe Buffalo, deși știa că Dallas probabil o să câștige; atât de tare îi ura pe Cowboys. Ar fi vrut să poată fi cu prietenii în seara aceea de duminică, cu niște cutii de bere lângă ei și să strige la Bills că sunt o adunătură de fufe și că or să piardă meciul în primul sfert, ceea ce probabil și avea să se întâmple. Dar, se mai gândea el, să urmărești la fața locului pe omulețul ăsta enervant cum vorbește în direct cu Mickey Knox la TV era o chestie de vorbit cu femeile prin baruri ani întregi de-acum încolo. Când i s-a dat misiunea, nu avea idee cât de tare o să fie treaba.

Escortând echipajul pe coridorul central, spre camera vorbitorului, unde Wayne avea să își țină „expozițiunea”, cum o numea acum, cu Mickey Knox, Shawn a primit un bilețel de la producătorul lui Wayne, Julie, pe care apucase să o vadă că nu are limbă. I se dăduseră niște carnețele cu o hârtie înnebunitor de proastă și când voia să știe ceva îi înmâna o foaie.

„E periculos aici pentru o femeie?”, voia ea să știe.

Shawns-a gândit pentru un moment la Heleno Halloran, o femeie pe care o știa de la Biserica Baptistă Joliet, care venise la Batongaville în urma unei viziuni mistice. Sfântul Spirit îi dăduse misiunea să salveze sufletele celor mai abjecți păcătoși în fața Domnului. Dar ce a găsit Helen pe coridorul B de la Batongaville într-o solemnă după-amiază de duminică seamănă mai mult cu scene din Apocalipsă. Izolată o clipă, a fost violată brutal în grup chiar de către păcătoșii pe care voia să-i mântuiască.

Shawn s-a gândit că Dumnezeu își întoarce privirea până și de la îngeri la Batongaville. Dar nu voia să o înfricoșeze pe femeie.

— Nu mai mult decât pentru oricine altcineva, răspunse el.

Locul putea îngrozitor, dar era un lucru obișnuit când se supărau eonii (adică condamnații, pe scurt), cum le spunea Devlin (cel puțin în societate). (La rândul lor, aceștia îi numeau pe gardieni „polițai”, fără să facă vreo distincție între rahații cu uniformă.) Recent bătuseră doi gardieni, așa că șeful McClusky trebuise să încuie tot și nu mai era nimeni care să golească gunoiul. Fără ventilație, locul era mereu încins și umed, chiar și iarna, iar gunoiul stătea acolo și putrezea pe holuri. Conii erau afară acum, iar gunoiul fusese îndepărtat în vederea venirii echipei TV, dar putoarea rămăsese. Pe măsură ce parcurgeau holul, pușcăriașii sau îi priveau cu suspiciune, sau le aruncau mășcări. Devlin și-ar fi dorit să-i vadă pe toți închiși tot timpul – în celulele lor făceau mult mai puține necazuri. De mult era surd la poveștile pe care le debitau ei. Numai bieții binefăcători din afară mai ascultau poveștile cu „m-au închis pe nedrept”, sau „nu mi-au făcut proces cinstit”. Uneori, Shawn se întreba de ce închisoarea asta era plină de negri păziți de albi și cum s-ar simți el dacă situația ar fi pe dos, dar majoritatea timpului nu îi plăcea să se gândească la treaba asta.

— Spune-mi, poți să îmi spui... Shane, corect? Începu Wayne.

— Devlin, Devlin și atât.

— Bine. Spune-mi, Devlin, cum a afectat venirea lui Mickey Knox atitudinea populației „băștinaș”. Știi tu, au omorât alți deținuți sau gardieni și altele asemenea. Din punctul de vedere al meseriașului.

Devlin dădu din umeri și spuse că nu, nu a afectat chiar. Dar dacă ar fi fost cinstit, dacă l-ar fi simțit pe Wayne că poate să aibă încredere în el, i-ar fi spus că începuse să fie bântuit de gânduri negre încă din ziua venirii lui Mickey. Tot locul era în alertă. Se simțea în aer

ceva rău, ca o undă de neliniște și stres, care te lovește exact înainte să se instaureze frica, ca niște degete înghețate pe spinare. Toată lumea se oprește din vorbit și devine atentă, pentru că poate să înceapă ceva în orice moment și din orice direcție. Iar liniștea doar făcea lucrurile mai înfricoșătoare. În comunitatea unei închisori, liniștea este un lucru periculos; este calmul dinaintea furtunii.

Iar sosirea ăstora cu circul lor înrăutățea garantat situația. Devlin nu știa de ce McClusky îl lăsase pe individul ăsta și pe oamenii lui să preia comanda în închisoare, când aceasta deja era ca un cazan sub presiune. Nu știa de ce gardianul-șef lăsase toată caravana de echipament și oamenii de la televiziune să tragă în fața închisorii și să umple închisoarea cu lucrurile lor, agitând niște ape care și așa erau tulburi. Tatăl lui se pensionase de la Departamentul de Corecție, dar unchiul Vernon încă lucra la Batongaville; lui Vernon îi plăcea să spună că oricât de rele ar fi lucrurile, erau nimic în comparație cu revolta din '75. El i-a spus lui Shawn să nu își facă griji, curând cei doi Knox or să dispară și lucrurile își reintră în normal. Dar Shawn nu îl întrebase nimic. Iar Vernon plecase, coincidentă, pentru o săptămână la pescuit în Colorado.

— Spune-mi-o de-a dreptul, zise Wayne. Vreau să știu tot ce trebuie știut despre Batongaville. (Cuvintele i se rostogoleau din gură cu o voluptate de-a dreptul scârboasă. Lui Wayne îi plăcea atât de mult să audă fonemele acestea, încât a repetat de mai multe ori. „Batonga, Batonga, Batongaville”). Vorbește-mi despre locul ăsta. Dă-mi... Dă-mi... Se uită la Julie pentru ajutor, iar ea îi răspunse cu un semn instantaneu. Asta e, Zeitgeist. Dă-mi Zeitgeistul locului. Vreau să știu cum e să mi se ia libertatea, să mi se zdrobească eul sub roțile nemiloase ale sistemului juridic american.

Wayne continuă pe nota aceasta, pierdut în rapsodia propriei proze, dar Shawn nu și-a putut aminti restul spuselor lui, pentru că în acel moment primea ordine de la ofițerul comandant prin radio. Ordinele spuneau să țină echipa pe coridor.

— Pentru ce ne-am oprit? întrebă Wayne neliniștit. S-a întâmplat ceva? Ne ascundeți ceva? E ceva ce nu ar trebui să vedem?

— Nu, îi explică Shawn, deținuții de la C/P erau duși la sala de mese și nimeni nu avea voie să aibă contact cu ei.

Julie scoase repede un creion și începu să noteze febril, dar Wayne a fost mai rapid.

— C/P? Ce e aia? Deținuți politici? Sechestrați? Încearcă cumva administrația să le refuze dreptul de a se adresa presei? Întreba nerăbdător Wayne. Deja vedea o introducere flamboaiantă la interviu.

— Nu, spuse Shawn, C/P înseamnă Custodie de Protecție. E vorba în principal de infractorii mărunți – pe care curentul principal i-ar omorî dacă ar intra în contact – și de tipii mai bătrâni, care nu mai vor să aibă de-a face cu diverșii șefi de bandă care fac legea în blocul de celule.

— Vrei să spui că sunt segregati voluntar? spuse Wayne cu un aer îndoielnic. Fascinant. Trebuie să îmi spui mult, mult mai multe, continuă el, dar nu mai așteaptă niciun răspuns, pentru că intrară în Aripa B, uriașă, cu cinci paliere.

Era cel mai lung coridor de închisoare din întreaga țară și un loc de viață mai puțin suportabil. Aici trăiau tipii mai vechi, hârșiți în rele, înrăiți. Aici nu erau atâtea izbucniri ca în corpul circular, care era plin de punkiști furioși, dar aici când se supărau se lăsa de obicei cu câte un mort.

— El ce a făcut? Dar el? Dar el? a început să se roage Wayne. Doamne, ce îmi place! E atât de... De real.

Shawn îi făcu turul:

CELULA 2543: Raymond Sojack. Cincizeci și șase, unul dintre puținii albi din Aripa B. Condamnat în ianuarie 1993 pentru asasinarea soției și a celor doi copii, din suburbiile Chicagoului, cu un cuțit. Contabil, nu avusese nici măcar o amendă de circulație în viața lui, declarația de nebunie temporară datorată presiunilor economice fusese respinsă de un juriu format din funcționari ca el. De la sosirea la Batongaville, Raymond îl descoperise pe Dumnezeu și se caia pentru păcatele sale. Timpul petrecut făcând muncă clericală pentru capelan i-a permis privilegii suplimentare, de care ceilalți deținuți nu se bucurau. Devlin era sceptic, dar, încă o dată, nu era treaba lui.

CELULA 2544: „Big al „Forrester. Omul numărul doi în banda cea mai mare din țară. Doi metri înălțime, stricase scala cântarului de la infirmerie, care nu trecea peste o sută cincizeci de kilograme; nimeni nu știa cu cât depășește greutatea. Când apăreau nou-veniți, „Big al „Își făcuse obiceiul să-și trimită „locotenentul”, Dave „Câine Turbat”, să se apropie de tânărul sosit și să îl invite să se ducă înainte de înmuierea de seară în celula lui „Big Al”. Avantaje dacă mergeai: te îndopa cu „medicamente”, încât probabil nu simțai nimic. Dezavantaje dacă nu

mergeai: oasele principale rupte. „Big al „prefera fracturile mari și dureroase, de obicei la oasele șoldului. Sfatul de la „Câine Turbat” pentru aleșii lui „Big Al”: „Să miroși bine și să porți ceva șic”.

CELULA2545: Acosta „Micuțul”. Șaisprezece ani, dar nu îi dădeai o zi peste doisprezece. Condamnat pentru că împușcase și omorâse alt adolescent ca să-i ia jacheta, sosise la Batongaville fără vreo apartenență de bandă destul de serioasă ca să îl scutească de a deveni eunucul lui „Big Al”, sau al oricui îl voia, de altfel. Tipul de individ pe care într-o zi îl găsești legănându-se de tavanul celulei, termină Devlin.

CELULA 2556: Devlin l-a numit pe ocupant „Chester Molestatorul”. Era primul și ultimul pensionar pe care îl întrebase vreodată ce făcuse ca să ajungă aici.

— Îmi face viața mai ușoară să nu știu lucrurile astea.

CELULA 2558: Owen Traft. E drept, nu pare a fi tipul obișnuit de pensionar de la Batongaville. Mult prea normal. Devlin și-a amintit că, la trecerea lui Wayne, Owen s-a apucat de barele celulei și a strigat după el.

— Tu ești Wayne Gale! Aici nu e atât de real ca la TV, nu-i așa, domnule Gale?

Devlin a crezut că e vreo glumă sau ceva asemenea, dar dacă era așa, individul nu a părut să o guste. Lucrurile începeau să îl neliniștească vag.

Dar Wayne nu a auzit nimic din ce i se spusese în timp ce trecea nepăsător pe hol. Tocmai vorbea la telefonul celular, pe care în mod normal i l-ar fi reținut la poartă. Nu erau permise înăuntrul instituției, dar gardienii de la intrare, a căror sarcină era să nu te lase nici cu urmă de aparatură, erau prea ocupați la momentul sosirii lui Wayne. Producătorul de film Don Murphy tocmai făcea o scenă hollywoodiană, cerând să îl vadă pe Mickey Knox înainte să îi distrugă ăștia emisferele și să nu mai fie apt să semneze pentru drepturile de dramatizare a vieții lui. Wayne ura din tot sufletul statutul lui Murphy de cel mai mare și tare ticălos din Hollywood și în mod normal l-ar fi bălăcărit că intră pe tarlăua lui, dar asta mai putea să aștepte până la următoarea lor întâlnire la niște stridii la jumătate de cochilie la „Babylon”. S-a hotărât să își numere rănile și i-a mulțumit în liniște lui Murphy pentru ocazia pe care i-a dat-o de a-și strecura celularul în închisoare.

Wayne traversa Aripa B, lăsându-l în urmă pe Owen Traft. Devlin avea să își amintească că Wayne era prea absorbit de

conversația cu prietena lui, Ming, ca să îl remarce. Ea nu părea prea încântată de ultimul cadou pe care i-l făcuse el și voia să i-l schimbe.

— Să îl schimb? E o brățară de la Tiffany, nu un bilet de avion! a strigat agitatul Wayne.

Dacă nu ar fi fost atât de ocupat cu telefonul, Wayne ar fi înțeles că deținutul care striga după el prin hol cu o mutră stupefiată nu era nimeni altul decât acel Owen Traft, care îi făcuse emisiunea varză și îi dăduse cadou procente de aur principalului lui concurent, Oprah Winfrey. Incidentul îl făcuse pe Wayne să plonjeze cu capul înainte într-o sticlă de Prozac o lună întreagă, și dacă ar fi înțeles cine era Owen, ar fi fost supărat peste măsură. Dar Wayne nu era nici pe departe un tip cu picioarele pe pământ și probabil nu a înțeles niciodată că nu era o coincidență că se strânseseră toți la Batongaville.

Subiectul zilei era „Femei care iubesc prea mult”, o veche găselniță care agăța bine și invitații, și specialiștii care nu puteau să facă față unui show propriu. Temă muzicală în fundal, Oprah apare pe scenă, camera se plimbă peste o mare de fani care dau din palme de dragul zgomotului, un sunet care seamănă cu retragerea valului printre stânci. Ca în mai toate zilele, aplauzele au ținut cam douăsprezece secunde, după care gazda emisiunii a lansat prima întrebare.

— Doamnelor, v-ați întrebat vreodată dacă nu cumva vă iubiți bărbații prea mult? Astăzi vom discuta cu trei femei care și-au pus bărbații la regim în dragoste și vom învăța de la un expert cum să aflăm dacă ne tratăm soțul mai frumos decât merită. Mă urmăriți, doamnelor?

Femeile din audiență se înviorară, gospodine în pulovere care își agitau brațele deasupra capului ca niște majo-rete leneșe. Semnul de APLAUZE continua să clipească.

— E emisiunea femeilor, seara asta. Greșesc cumva? (Oprah se întoarce și privi direct în cameră, cu un aer lugubru.) Fetelor care vă aflați acolo, trageți mai aproape scaunele, pentru că avem o grămadă de lucruri de discutat!

După patru reprize de strigături, trei spovedanii înlăcrimate și două pauze publicitare, Oprah inaugura rubrica de întrebări. Owen recunoscuse primele două femei, le văzuse în show de cel puțin trei ori mai înainte. Nu prea le plac amatorii, se gândi el.

Owen ținu mâna ridicată tot timpul sesiunii de întrebări, dar

Oprah a continuat să ridice doar femeii care stăteau în picioare sau dădeau disperate din mâini, dorind să participe cu o replică la vreo afirmație a unui invitat.

Apoi a început să audă, mai întâi slab: un sunet pulsant, atât de depărtat, încât abia l-a remarcat, ca un timpan într-o sală aflată la distanță. Pe măsură ce se apropia, marginile sunetului deveneau audibile, hârșăitul măturii pe ciment, exact înainte și după puls, acum mai tare. Era și o notă înaltă. Un ecou, umbra unui sunet. Plimbându-și ochii, și-i aținti înainte; vedea sursa mai limpede decât oricând.

Un glob de lumină atârna în centrul scenei, plutind nestingherit prin spațiul gol. Pulsul provenea de la strălucirea orbitoare a razei pe care o arunca globul în rotirea lui tăcută de trei sute șaiszeci de grade. Owen se uită în jur, dar nimeni nu părea să fi remarcat ceva, idioți fericiți, orbi la Turnul de Veghe dinaintea lor.

Owen își ridică mâna chiar când Oprah se întorcea. L-a prins cu coada ochiului și s-a îndreptat spre el. El s-a ridicat în picioare, ea a ridicat o mână, atenționându-l să aștepte puțin până termina vorbitorul. Aflat la câțiva centimetri de ea, putea să îi miroasă parfumul și fixativul de păr. În timp ce audiența huiduia spusele precedentului vorbitor, ea îi puse microfonul în față și dădu din cap să înceapă. Un val de adrenalină îl năpădi.

— Ăă... Aveam o întrebare.

— Dați-i drumul!

În timp ce privea la lumina rotitoare, timpul părea să se dilate. Secunde câștigate îi dădură ocazia să se privească pe monitor, cu luminile studioului lucindu-i prin păr. Avea o grămadă de timp să se caute în buzunarul jachetei și să găsească priza cea mai bună. A avut și timpul să spună răspicat:

— Voiam doar să știu, rosti el, este moartea dureroasă? Scoase din buzunar un mic pistol argintiu, cu gloanțe mici, argintii, își întinse la maximum mâna și luă la ochi perechea cea mai depărtată din stânga. Apoi trase.

A fost ca la telecomandă. Doar mai zgomotos. Unul câte unul, auditorii se aplecară în față sau în spate pe scaunele lor, loviți fie în piept, fie în cap. Pentru un om care nu trăsesese în viața lui cu o armă, ținta lui Owen era uimitor de eficientă. Inumană, după spusele de mai târziu ale unui investigator.

Se formă în jurul lui o gaură, ca în jurul unei pietre proaspăt

căzute în apă, mulțimea încercând să se depărteze de el, mame și fiice călcându-se în picioare ca să ajungă la interval. Nu aveau însă de ce să își facă griji. Cu cele patru gloanțe terminate, Owen încercă să îi înmâneze pistolul – încă fumegând – lui Oprah, care căzuse la pământ și urca în patru labe treptele.

În timp ce publicul și echipa se îngrămădeau la uși, Owen stătea calm în scaunul lui, așteptând poliția. Nu a opus niciun fel de rezistență când l-au trântit cu fața în covor și i-au pus cătușele atât de strâns încât i-au oprit circulația. Puteau să îl lovească, să îl ciupească, să îl scuipe în față, nu a negat nimic și a făcut tot ce a putut ca să pară perfect normal în timp ce își recunoștea faptele.

S-a făcut imediat dreptate, iar într-o lună Owen Traft era exact acolo unde voia să ajungă – să ispășească la Batongaville. Căminul lui Mickey Knox. Iar acum, lucrurile stăteau și mai bine, pentru că acolo se afla și Mallory Knox, cel puțin până diseară, când ea și Mickey urmau să fie duși la Azilul Nystrom – „Limanul lobotomiilor”. Privindu-l pe Wayne cum se îndepărtează pe hol, era sigur că toate elementele se potriveau perfect pentru el la Batongaville. Împreună cu Wayne și camioanele lui, pe poarta mare a închisorii mai intrase ceva, puteai să simți acel ceva.

Neliniștea aceea inefabilă, tăcută, un flux electric de anxietate care iradia prin clădiri. Nu știa exact ce intenții avusese soarta cu el atunci când vocile acelea îi spusese să își lase slujba și să conducă mașina de-a curmezișul țării ca să își cumpere pistolul de la Chicago, dar încă nu îl dezamăgisese. Putea să le audă strigându-i prin creier chiar acum, dar ce spuneau nu era încă limpede.

Însă, indiferent ce ar fi urmat, venea curând de tot.

Capitolul 14

La vremea la care echipa lui Wayne Gale se aduar na la Batongaville, Katherine Ginniss ateriza la / „Albuquerque, New Mexico.

În cele douăsprezece luni de la capturarea lor, Katherine Ginniss citise absolut tot ce se scrisese despre Mickey și Mallory Knox, până la ultimul cuvânt, pentru profilele psihice de la Quantico. Dan i-a spus că asta face parte din fixația ei cu „completitudinea statistică” (Dan era chirurgul ortoped cu care se întâlnea din când în când). Dan avea dreptate, până la un punct. Ea era o persoană care după ce rezolva un joc de puzzle îl și bătea în cuie, ca să îl păstreze pentru posteritate.

Dar, ca să spunem adevărul, nu era prea convinsă că piesele din

jocul Mickey și Mallory fuseseră găsite, ca să nu mai vorbim de potrivirea lor. În timp ce faptele ca atare erau de netăgăduit – cei doi Knox omorâseră cel puțin cincizeci de persoane – existau găuri pe care toată lumea le ocolea bucuroasă, concluzii forțate în găuri în care nu se potriveau. Cu un doctorat în psihologie criminalistică, era și o femeie dotată cu multe intuiții. Și simțea că nu merge ceva.

La Albuquerque a închiriat o mașină și a pornit-o spre Gallup înainte ca soarele să înceapă să strălucească. Era duminică, o zi neobișnuită pentru întâlniri profesionale cu medicul legist al comitatului Gallup, dar lucra la caz în timpul ei liber. Și pe banii ei. A ajuns acasă la legist exact când cerul izbucnea în albastrul diurn intens din New Mexico.

Earl Johnson era distinsul legist și examiner medical din Gallup, funcție oneman show, cu excepția vreunei ciocniri în lanț sau a vreunui incendiu. Când ea îl sunase de la Washington ca să aranjeze întâlnirea, fusese foarte retras. Acum, față în față, era de-a dreptul ostil.

— Sper că nu vă deranjează să fac înregistrări ale discuției, spuse ea, și dădu drumul casetofonului.

— Nu, e bine, răspunse el.

GINNISS: Probă de microfon, unu, doi, Katherine Ginniss, întrevvedere cu examinerul medical Earl Johnson la domiciliul său din Gallup, New Mexico, două treizeci după-amiaza.

JOHNSON: Folosesc și eu unul de ăsta. Sony?

GINNISS: Panasonic. Bănuiesc că pentru autopsii.

JOHNSON: Și asta. Scriu o carte.

GINNISS: Sper că nu despre Mickey și Mallory.

JOHNSON: Nu, e de ficțiune. E despre un examiner medical care rezolvă, într-un orașel, crime pe care nimeni altul nu le poate descurca.

GINNISS: Ca în emisiunea aceea, Quincy.

JOHNSON: Nu chiar. Poftim, aveți aici tot ce vă trebuie.

GINNISS: Este singurul dosar pe care îl aveți despre Hailey Robbins?

JOHNSON: Este singurul de care aveți nevoie.

GINNISS: Nu asta am întrebat.

JOHNSON: Asta nu e treaba mea.

GINNISS: O să am acces la celelalte dosare?

JOHNSON: Tot ce vă trebuie se află aici.

GINNISS: Bănuiesc că ăsta este un răspuns la întrebare.

JOHNSON: Sunt sigur că vă veți gândi la altele.

GINNISS: D-le Johnson – dr. Johnson – nu vreau să aveți impresia că ați fi anchetat, pentru că nu sunteți. Mă aflu aici doar pentru că am observat niște inadvertențe între moartea lui Hailey Robbins și celelalte atribuite lui Mickey și Mallory Knox.

JOHNSON: Cum ar fi?

GINNISS: Cum ar fi că a fost omorâtă, când toți ceilalți au fost eliberați, dacă o fi fost cu adevărat ostatică. Niciuna dintre celelalte victime nu a fost strangulată. Niciuna nu a fost mutată după deces. De asemenea, moartea ei nu pare să se potrivească cronologic cu evenimentele cunoscute de noi. Nu vă acuz de nicio malversațiune. Doar sper că puteți să îmi răspundeți la întrebări.

JOHNSON: Am să vă răspund pe rând la acuzații, onorată instanță. Unu, tânăra a fost ținută în captivitate într-o manieră similară cu a celorlalte trei victime ale lui Mickey și Mallory.

GINNISS: Mai puțin că acei trei ostatici sunt vii, iar Hailey Robbins e moartă.

JOHNSON: Domnișoară Ginniss, e treaba departamentului dumneavoastră să determine de ce au omorât-o. Eu mă ocup doar de fapte concrete, anume de cum a fost omorâtă. A fost strangulată. Dovezile sunt inatacabile.

GINNISS: Criminalii noștri folosesc pistolul sau cuțitul.

JOHNSON: Au folosit ocazional și focul, și un acvariu, și o sticlă de Heineken, dacă nu mă înșel. Strangularea nu mi se pare chiar un salt comportamental prea mare când gândești în asemenea termeni.

GINNISS: Credeți că a fost legată, ca și alți prizonieri ai lui Mickey și Mallory, înainte de a fi omorâtă.

JOHNSON: Corect.

GINNISS: Și totuși, în rapoartele dumneavoastră nu apare nicăieri vreo remarcă despre răni la încheieturi sau la glezne, nimic care să indice că ar fi fost legată. Fără sfoară, fără urme, fără nimic. Dacă era legată, s-ar fi zbătut în frânghii, poate până ar fi început să sângereze sau ar fi durut-o prea tare. Manualul de patologie, domnule doctor.

JOHNSON: Dacă vreți să insinuați că aș fi trecut peste niște lucruri esențiale, sunteți liberă să vă uitați la fotografii. Uitați-vă în dosar! Veți vedea că nu are contuzii la încheieturi. Dar faptul că urmele

de frânghie lipsesc nu înseamnă că nu ar fi fost legată. Putea fi legată și în alte moduri. Cu bandă elastică adezivă, de exemplu...

GINNISS: Ar fi lăsat urme pe piele, lucru pe care se pare că nu l-ați verificat. De asemenea, la îndepărtare banda i-ar fi smuls firele de păr de pe încheieturi. Și de ce s-ar fi obosit Mickey și Mallory să înlăture banda? Sau să piardă timpul cu curățarea cadavrului? Asta indică mai degrabă un moment solemn, ceva ritual. Nu știu dacă v-ați uitat prin rapoartele celorlalți patruzeci și nouă de legiști, dar cei doi nu lucrau în niciun caz curat.

JOHNSON: În regulă, Miss Ginniss, aș vrea să vă arăt în ce ați intrat. Aș vrea să știu de ce găsiți necesar să reînviați această tragedie, trecând în revistă toate durerile și suferințele nu numai în fața personalului meu, ci și a familiei Robbins, care a petrecut ultimul an lăsându-și fiica să se odihnească în pace. GINNISS: Dr. Johnson...

JOHNSON: Veniți aici cu insigna și cu atitudinea dumneavoastră ipocrită și îmi spuneți că nu am făcut corect examinarea, când sunt singurul calificat din această cameră să discute chestiuni de patologie legală. Nu aveți aici nicio treabă, nimeni nu v-a invitat. Am pe birou o carte de vizită a unui anume inspector Clark – superiorul dumneavoastră, dacă nu mă înșel – și nu voi ezita să îl sun dacă nu încetați imediat cu aceste întrebări.

GINNISS: Dr. Johnson, mă uit la o adnotare din dosarul pe care tocmai mi l-ați înmănat, în care scrie că s-au prelevat bucăți de țesut de sub trei unghii ale mâinii stângi. Probabil din zgârierea atacatorului, în încercarea de a se apăra.

JOHNSON: Foarte obișnuit în aceste cazuri.

GINNISS: Nu apare nimic în raport.

JOHNSON: Sunt sigur că vă înșelați.

GINNISS: De asemenea, pot să atac și teoria legării ei. Asemenea zgârieturi nu se fac cu mâinile legate la spate.

JOHNSON: Sigur sunt doar că nu înțeleg unde vreți să ajungeți. Dacă nu vă supărați, am de gând să îl sun pe inspectorul Clark.

GINNISS: Scrie aici că sângele țesuturilor este O-negativ. Dar Mickey și Mallory au amândoi A-pozitiv, nu-i așa? Pe cine a zgâriat? Pe criminal? Atunci e un lucru stabilit că nu au fost Mickey și Mallory Knox.

JOHNSON: Există și alte explicații pentru acest lucru. Dacă ați închide gura două secunde ca să mă pot gândi...

GINNISS: Știați că sunt inadvertențe, de aceea nu le-ați introdus în raport. Ați ascuns în mod deliberat probe într-un caz federal. Pe lângă infracțiunea ca atare, aveți și mari șanse să vă pierdeți licența de examinator.

JOHNSON: A fost o trecere cu vederea. Asta e tot. Am remarcat-o la o lună după ce am îndosariat hârtiile.

GINNISS: Ați avut ocazia să faceți corecții. Asta se întâmplă adesea în cazurile federale.

JOHNSON: Aici nu e Washington, Miss Ginniss. Aici e Gallup. Și chiar și așa, credeți-mă, asemenea lucruri nu se întâmplă nici aici prea des. De cele mai multe ori sunt chemat ca să spun „da, e o sinucidere”, sau „nu, șoferul nu era beat”. Ce au făcut oamenii ăia a fost cel mai oribil lucru pe care l-am văzut vreodată. Tipul asiatic pe care l-a împușcat Mickey în Drug Zone a fost cea mai migăloasă curățare pe care a trebuit să o fac vreodată. Pe perete erau împrăștiate bucăți din țeastă.

GINNISS: Vă cred.

JOHNSON: Și când am văzut că grupele de sânge nu corespund, m-am întrebat cui îi folosește să dezgropi morții. Fata, Hailey Robbins, e moartă și îngropată. Chiar are rost să târăști familia ei din nou în toată povestea? Ei cred, ca și mine, că Mickey și Mallory Knox le-au ucis fata. Nu pot să îi plasez la locul faptei, dar în adâncul sufletului meu știu că acesta este adevărul. Mi-e teamă că nu văd de ce trebuie să scormonim într-o chestie moartă.

GINNISS: Pentru că oricine ar fi omorât-o pe Hailey Robbins, a plecat nepedepsit.

JOHNSON: Vreți glorie, recunoașteți.

GINNISS: Domnule doctor, undeva acolo se află un criminal liber.

JOHNSON: După douăzeci de ani, credeți-mă, criminali sunt peste tot.

Katherine Ginniss și-a sunat secretarul acasă, întrerupându-i masa de duminică și i-a cerut să îl localizeze pe Jack Scagnetti. În câteva minute, el a sunat-o și a informat-o că Scagnetti era deja la Batongaville, în așteptarea escortării celor doi Knox la Nystrom, a doua zi dimineața.

Ea a estimat că ar putea ajunge la Albuquerque pe la unsprezece dimineața. Avea la unsprezece patruzeci un avion care ajungea la

Chicago la trei. Ținând cont de trafic, putea ajunge la Batongaville pe la cinci. I-a spus secretarului să facă rezervarea pentru avion.

Lucrurile începeau să se adune.

Jack Scagnetti se plimba pe holurile Penitenciarului Batongaville, încercând să-și amintească câți criminali trimisese acolo de-a lungul anilor. Cel puțin o duzină, decise el, deși fețele lor începuseră să arate cam la fel.

Dar niciunul ca Mallory Knox. Niciodată vreunul ca Mallory Knox.

Își amintea cum o simțise în brațele lui atunci când o cărase în noaptea arestării, pentru ochii lumii, ofițerul responsabil care își făcea meseria, dar în secret purtând-o ca pe un lucru prețios, mai cu grijă decât mângâiasse Salomeea capul lui Ioan Botezătorul. Iar acum era pe cale să o mai vadă o dată.

Meciul era în pauza mare. Jocul amenința să fie un fiasco, la scorul 20 – 3. Toată închisoarea părea să fie preocupată să se uite cum cei de la Bills o iau pe coajă, lăsându-l pe Scagnetti să facă din nou cunoștință cu Mallory Knox, fără vreun amestec.

De asta acceptase misiunea. Nu ca să îi zdrobească creierii lui Mickey Knox într-o luptă inegală în care nefericitul să fie prins cu cătușele de barele vreunui autobuz al închisorii în mijlocul câmpului, cum vrusese idiotul de McClusky. Ci ca să o vadă pe Mallory încă o dată.

Se întreba câte necazuri ar putea să îi facă cei doi cow-boy cu cefe groase care erau cu el ca să îl „protejeze”, ca și cum ar fi avut nevoie de protecție.

— Îi simt mirosul, spuse el pe când mai aveau de mers două etaje. Voi îl simțiți? Este exact mirosul lenjeriei ei de la Vegas.

A început să transpire. Pașii îi răsunau pe linoleum – erau oare isonul cântecului ei? Oare sunetul lua formă la distanță?

— Cred că este pagerul dumneavoastră, domnule Scagnetti.

Formă numărul în biroul sergentului, dar nu știa al cui era. Piuiturile și tonalitatea îi spuneau că era un telefon mobil. I-a răspuns o voce de femeie.

— Detectiv Scagnetti? Aici Katherine Ginniss. Gagica de la FBI. Ultima persoană la care s-ar fi așteptat, sau pe care ar fi vrut să o audă.

— Arde pe undeva, Kathy? Spera ca ea să înțeleagă subtilitatea insinuării că l-ar deranja.

Înțelegea sau nu, ea nu avea chef de subtilități.

— Mai întâi, trebuie să vă spun că această convorbire este înregistrată.

— Dar cine ești, agentul meu de bursă? Agentul meu de pariuri?

— Legile federale spun că trebuie să dezvălui acest lucru.

— Voi aștia, federalii, mereu după litera legii, așa-i?

— Vreau să vă întreb niște amănunte legate de una dintre crimele de la Gallup.

— Rahat. Iar Mickey și Mallory. A cam trecut ceva timp, domnișoară detectiv. (Trase de un sertar al biroului și găsi înăuntru un Playboy.) A, scuză-mă, ești detectiv? Nu îmi amintesc cum îți spuneau.

— Îmi spuneau dr. Ginniss, nu Kathy și sunt investigator FBI.

— Corect. Cu ce vă pot fi de folos, domnișoară doctor? Zgomotul alb umplea toată banda sonoră. Era clar că Ginniss se apropia de marginea unei rețele celulare. Scagnetti spera că legătura se va rupe. Dar se mai gândi o dată. Pe unde putea să conducă Ginniss ca să fie aproape de limitele unei rețele celulare? în mod sigur, nicăieri pe Coasta de Est.

— Aș vrea să știu tot ce mi-ați putea spune despre cazul Hailey Robbins.

— Sincer, nu îmi amintesc numele. O victimă?

— Cadavrul i-a fost găsit într-un tomberon la drive-in. Era o prostituată cunoscută, lumea o cunoștea sub numele de Pinky.

Scagnetti se uită spre ușă și o închise repede.

— Și spui că a fost în Gallup?

— Da. Știm că ați fost la locul faptei.

— De unde?

— Ați semnat raportul poliției în care crima era atribuită lui Mickey și Mallory Knox.

Șezând aplecat pe spate pe scaun, el își căută o țigară în pachetul îndoit pe care îl ținea în buzunar.

— Da, parcă îmi amintesc. Una dintre ultimele lor crime. Cel puțin, una dintre ultimele în afara zidurilor închisorii. A încercat să deturneze ultima parte într-o glumă, dar nu a putut să zâmbească nici măcar el.

Înainte ca Ginniss să-i mai poată pune o întrebare, Scagnetti începu să o descoasă:

— Nu văd de ce te-ar interesa, domnișoară doctor, având în

vedere că și Mickey, și Mallory au semnat o declarație în care au mărturisit omorârea femeii.

— Împreună cu a altor patruzeci și nouă de persoane.

— Exact. De asta se și numesc ucigași în serie.

— În prima parte a săptămânii am vorbit cu procurorul care a redactat declarația și am aflat că Mickey și Mallory nu au fost întrebați despre fiecare omor în parte. Ceea ce au semnat ei este o listă de nume, fără locații, fără descrieri. Nu se poate spune nimic despre localizarea majorității celor de pe listă.

Scagnetti își aprinse țigara și puse chibritul încă nestins pe masă, unde acesta lăsă pe oțel un halo întunecat.

— Dați-mi voie să vă ajut, domnișoară doctor. Mă aflu chiar în închisoare, gata să-i conduc pe cei doi criminali până la spitalul de nebuni. Aș fi foarte fericit să întreb pe unul sau pe amândoi despre treaba asta, ca să mă conving.

— Nu este necesar, domnule detectiv. Mă aflu chiar pe drumul spre închisoare.

Gâtul lui Scagnetti se usca. Mâna cu țigara îi tremura puțin.

— Nu prea înțeleg de ce.

— Aș vrea să discutăm problema când ajung acolo, domnule detectiv. V-am căutat ca să vă spun că mă voi afla acolo curând și ca să vă rog să ne întâlnim în biroul gardianului-șef.

— Vorbim acum, domnișoară doctor, sau Kathy, sau cum dracu' vrei să îți zici, spuse Scagnetti, cu vocea tremurândă de nervi, îmi arunci în față acuzații legate de calitățile mele de investigator?

Ginniss tăcu un moment. De obicei era o persoană politicoasă, nonșalantă, dar, la urma urmei, Scagnetti prea o provoca cu toate insultele și bătăcăniile de golan spuse în gura mare, pe care fusese nevoită să le suporte. Nu s-a putut stăpâni să îl zgândăre.

— Nu, domnule detectiv. Cred că aveți calități extraordinare, când vreți să le aveți. Poate prea bune. Întotdeauna am fost uimită cât de precisă este remarcabila dumneavoastră capacitate de a gândi ca un ucigaș.

Nimeni nu va ști vreodată ce se petrecea în mintea lui Jack Scagnetti în momentele acelea, dar din tăcerea care a urmat este clar că știa că jocurile erau făcute. Avea instincte prea bune ca să nu-și dea seama că Ginniss îl mirosise și că îi era ușor să îl dărâme. Târziu de tot, mult după derularea evenimentelor, când niciunui dintre ei nu îi mai

păsa, rezultatele analizelor de laborator au făcut legătura între țesutul găsit sub unghiile lui Hailey Robbins și zgârieturile care apar pe fața lui Jack Scagnetti pe banda video din noaptea arestării celor doi Knox la Drug Zone.

Ginniss îl încolțise. Obsesia lui cu criminalii, născută în ziua când Charles Whitman s-a urcat pe acoperișul turnului de veghe al Universității Texas și a început să-l vâneze la întâmplare, l-a ros în fiecare minut al vieții lui, până când Scagnetti nu a mai putut rezista tentației. Evenimentul oribil care scosese din viața lui o mamă avea o putere și un farmec pe cât de seducătoare, pe atât de frustrante. Nu a mai putut să lupte cu atracția aceea. A ales calea senzațiilor sexuale tari, rezervate numai celor pe care îi hăituia nemilos.

Un lucru era sigur: în niciun caz, Scagnetti nu avea să fugă. Dacă avea de gând, ar fi plecat din închisoare atunci, pe loc. Sau poate telefonul lui Ginniss era menit să îi ofere șansa fugii? Sau poate că ea voia să îl umilească și mai mult? Sau poate voia să îi ofere unui coleg ofițer posibilitatea unui sfârșit demn, posibilitatea de a o termina cum vrea el. Scagnetti nu era sigur. Dar, indiferent de ce gândea, erau clare capitularea, resemnarea în fața inevitabilului.

— Bună treabă, domnișoară doctor. O grămadă de oameni ar fi omis un lucru atât de mărunț. Nu și dumneavoastră.

— Mulțumesc, domnule detectiv. O iau ca pe un compliment din partea celui mai bun.

Liniște.

— Ne vedem, deci, când ajung acolo. Scagnetti râse.

— Nu și dacă vă văd eu primul.

Puse receptorul în furcă și ieși din birou. Era un om care mai avea un angajament de respectat. Cu Mallory Knox.

Capitolul 15

Wight McClusky nu era deloc fericit. Când fusese de acord să îi lase pe Wayne Gale și pe oamenii lui de teren să intre în Batongaville și să îi ia un interviu lui Mickey Knox, nu avea deloc intenția să își țină promisiunea. Pur și simplu își bătuse joc de așa-zisul „jurnalist”, făcându-l să creadă că o să obțină ce voia. La vremea aceea, Mickey și Mallory erau programați să fie imbarcați peste trei săptămâni pentru Nystrom, iar incredibila birocrăție implicată în obținerea a orice de la Departamentul de corecție al statului Illinois făcea practic imposibilă primirea într-un timp atât de scurt chiar și a unui perforator de birou,

dar de un show în direct, nici vorbă.

De unde să știe el că puțoiul ăla de Gale îl avea la degetul mic pe viceguvernator?

În 1975, predecesorul lui McClusky la Batongaville, Santino Gonzales, era un gardian-șef din „noua generație”, cu un masterat în științe sociale, obținut cu o lucrare în care se argumenta împotriva pedepsei capitale, într-o zi, s-a iscat în sala de mese o încăierare. Abia seara au fost în stare să recaptureze rotonda de sub stăpânirea eonilor. Șase persoane nu s-au mai ridicat de jos.

Gonzales era acum pensionar și făcea prin țară turnee în care milita pentru pedeapsa capitală.

La izbucnirea revoltei, lui Gonzales îi trebuise aproape o oră și jumătate să ajungă la închisoare, la o oră de vârf. Până să apară la închisoare, în naveta lui zilnică de la Chicago la Joliet, doi gardieni erau deja morți. Consiliul de corecție hotărâse în consecință ca secundul său să locuiască în Joliet, lucru care făcea slujba și mai puțin atrăgătoare, puțini din lupii tineri din domeniul penitenciarelor fiind dispuși să aibă familia la țară, lângă o închisoare.

Dar Dwight McClusky a vrut postul cu tot dinadinsul. Poate că nu era candidatul cel mai strălucit sau cel mai calificat dintre toți, dar îi plăcea ideea de a conduce cu mână de fier una dintre cele mai mari închisori de maximă securitate din țară. Nu avea copii la care să se gândească, pe Dwight jr îl pierduse în Vietnam, în 1968, iar Byron lucra acum la corporația Alpo din Cincinnati, Ohio. Soția lui de patruzeci și cinci de ani, Maxine, avea un magazin de mărunțișuri chiar în Joliet. Câtă vreme Dwight nu îi împuia capul cu meseria, pe ea nu o deranja să locuiască într-un oraș cu închisoare.

Dar pe McClusky se încrețea pielea numai când vedea liota aceea de „imbecili din mass-media” (cum îi numea cu afecțiune) cum încearcă să-i preia închisoarea. Erau din tipul care fac petiții la instanțe ca să vadă cum se fac execuțiile, iar apoi vomită în timpul spectacolului. Camera pentru invitați de la Batongaville era construită în pantă, exact pentru această eventualitate, ca să poată fi ușor spălată după consumarea evenimentului.

McClusky privea dezgustat la spectacolul din fața sa. Shawn Devlin, care era la poartă, cu pușca în mână, pentru cazul în care lucrurile scăpau de sub control, nu îl văzuse pe șef niciodată atât de îngrijorat. Era flancat ca de obicei de cei doi gealați, Kavanaugh și

Wurlitzer, o pereche sadică, respingătoare, care făcea sluj la orice cuvânt al lui. Mai târziu, Devlin își amintea că McClusky își pipăia nervos cleștii de nas de la centură, mijlocul lui favorit de intimidare a deținuților, în timp ce se uita cum tipii de la sunet, cameramanii, asistenții de producție, macheuza și alții din „personalul esențial” (terminologia rețelei) îi transformă închisoarea într-un circ. Ghivece cu plante, covoare din piele de zebra, fotolii din piele, acestea fuseseră doar începutul a ceea ce în mintea lui urma să fie un fiasco ridicol. În timp ce în fundal se juca Superbowlul, McClusky îl privea pe Gale cu o ură intensă.

La sfârșitul sfertului patru, meciul care promisese să fie o bagatelă devenise foarte strâns, scorul fiind de 20 – 17. Programatorii de la rețea, panicați, au vorbit la telefon cu Wayne și l-au avertizat că interviul ar putea să întârzie dacă se intra în prelungiri. Discuția pițigăiată a lui Wayne era greu de descifrat.

Totuși, Devlin a remarcat ceva amenințări cu chemarea socrului lui.

Dacă Wayne Gale era agitat, Mickey Knox era calm ca un maestru Zen contemplând un peisaj interior. Se răsesse pe cap pentru interviu, iar aerul lui de actor comic, care contrasta cu tatuajele făcute de un amator, îl făcea chiar mai înfiorător decât înainte. McClusky și Wayne nu păreau să îi acorde vreo atenție, dar Devlin era sigur că nici cel mai mic detaliu nu îi scăpase lui Mickey Knox.

Când a fost adus în cameră, cu zece minute înainte, echipa a început să murmure panicată la vederea capului lui ras, cu pielea albă strânsă pe craniul mare, cu ochii mai mari și mai întunecați decât oricând. Scotty a fost primul care și-a revenit din șoc, repositionând rapid luminile pentru a elimina anticipata reflexie de pe țeasta criminalului.

— E o plăcere să te văd din nou, Mickey, spuse Wayne, întinzându-i mâna, dar Mickey era încă legat strâns cu cătușe și lanțuri.

Mickey nu a spus nimic, doar i-a aruncat o privire stranie. Privea pe sub pleoape camera, ca un tigru într-o cușcă nouă.

— Am putea să îți facem un machiaj al capului? continuă Wayne, încercând să rămână afabil.

Julie și restul echipei se dăduseră înapoi, inconștient. Mickey zâmbi și dădu din cap.

În timp ce gărzile îl duceau pe Mickey la scaunul lui, Wayne își

vedea cariera făcută țândări. Se părea că îi făcuseră ceva la închisoare care parcă îi arsesse circuitele din creierul lui Mickey. Se duseseră umorul, flerul, personalitatea, tot ce îi atrăsese renumele de „Manson al anilor '90”. Acum era doar un alt criminal, îngrozitor de plictisitor.

Dintr-odată, Wayne se uită împrejur, văzând încăperea parcă pentru prima oară.

„Eram acolo doisprezece gardieni cu puști de asalt Mossberg cu douăsprezece proiectile fiecare și înconjuram perimetrul, îşi aminteşte Devlin. E greu de crezut că nu ne-a remarcat înainte”.

Dar Wayne se comporta ca un decorator care descoperea un tapet strident pe peretele unei camere de epocă.

— Doamne! strigă el, împingându-l pe McClusky într-o zonă fără microfoane. Dwight – nu te superi dacă îţi spun Dwight, nu? – pot să îţi vorbesc o clipă?

McClusky aprobă suspicios. Wayne puse mâna pe umărul lui McClusky şi începu să îl plimbe prin cameră.

— Ai făcut cunoştinţă cu puştimea cu care lucrez? întrebă el.

— Da, am făcut.

— Trupă ca lumea, ce zici?

— Da, așa par...

Wayne nu a așteptat răspunsul complet.

— Scott, cameraman genial. Roger, magician al sunetului. Josh, cel de acolo, cel mai bun operator de reluări pe care îl poți găsi. Herb și Frank, băieții mei cu lumina, fără ei nu știu ce m-aș face. Maria, asistenta mea, indispensabilă, și Julie, producătorul meu, mai degrabă aș renunța la brațul meu drept decât la Julie Răutate.

— Asta e numele ei adevărat?

— Doar porecla, spuse Wayne. Țștia sunt puștii mei, tot ce mi-aș putea dori. După doi ani de muncă împreună, suntem ca o mașinărie bine unsă. Nu, mai degrabă ca o mașină de curse de Formula 1. Nu, nici asta. Suntem ca un ceas elvețian. Mic, complicat, compact... Nu ar trebui să meargă atât de bine, dar merge. Asta, datorită măiestriei, meșteșugului și a mâinii iubitoare a artistului.

Wayne îl lăsa pe McClusky o clipă să digere spusele lui. Nu prea se prindea.

— Dwight, nu știu dacă ai fost vreodată într-un film... Dwight pufăi:

— Ba, am fost.

— Pe bune? Întrebă Wayne cu un entuziasm prefăcut. Devlin remarcă mutrele amuzate ale echipei, care mai văzuseră scena, dar McClusky era cel mai vanitos om din statul Illinois, iar lingușeala lui Wayne era clar că îl mișcă.

— Am fost în Dukes of Hazard cam acum opt ani.

— Ce mică e lumea, spuse Wayne. Atunci cunoști la prima mână cum se lucrează la Hollywood. Lumini peste tot, generatoare, echipe de o sută și cincizeci de oameni...

— O, la Dukes of Hazard erau cam nouăzeci și cinci de oameni, poate mai mulți. Ca să nu vorbesc de General Lee, aveau trei sau patru Dodge. Cred că nu au ieșit din ciocnirile alea la fel de neatinși ca în film...

— Corect, întrerupse Wayne ceva ce promitea să devină una dintre diatribele fără sfârșit ale lui McClusky despre întâlnirea lui cu Tom Wopat. Oricum, înțelegi ce vreau să spun. O treabă amuzantă, ce spui?

— Da, sigur.

— Ai acolo un băgător de seamă, spuse Wayne, arătând spre stânga. Alt băgător de seamă care stă acolo și citește o revistă. Unul cocoțat aici. Băgători de seamă peste tot. Dacă făceam o chestie d-ai-a cu pupături și împrușcături, nu aveam nevoie de ei. Ceea ce vreau să îți spun e chestie de intimitate. Aici vrem doi oameni care să discute nestingheriți. Să spunem că îți iau un interviu. Eu vreau să te gândești numai la ce te întreb eu. Vreau să apară între noi încrederea. Dar dacă trebuie să te gândești la toți ăștia din jur, spuse Wayne, rotindu-și mâna ca să îi arate camera, nu vei fi relaxat, nu o să ai încredere. O să vorbim nu unul cu altul, ci fiecare separat, nu vom ajunge la intimitate.

Wayne îi lăasă încă un moment lui McClusky să înțeleagă. Devlin trebuia să recunoască: Wayne era bun. Îi găsisese punctul slab lui McClusky și îl ataca puternic pe acolo.

— Ceea ce ne aduce la ce voiam să îți spun. Îl escorta pe McClusky în partea opusă celei în care era Mickey, ca și cum Mickey nu trebuia să audă șoaptele lui.

— Trebuie să îl fac pe Mickey Knox să se relaxeze... Să îl fac să ne împărtășească ce nu a mai spus vreodată, să răspundă la tot, până ce nu mai are la ce răspunde. Să deschidă uși pe care nu le-a mai deschis până acum. Cum crezi că ar putea ajunge să facă toate astea cu gărzile de la Departamentul de corecție care se țin de curul lui?

McClusky se prinse brusc unde voia să ajungă Wayne și se trase înapoi înspăimântat.

— Și ce naiba ai vrea să fac?

— Fă-i să dispară.

— Domnule Gale, aveți cea mai mică idee cât de periculos este Knox?

— Șef McClusky, cunosc foarte bine cariera lui Mickey

Knox, vă asigur.

Zarurile erau aruncate.

Aerul se umpluse cu furie pură.

— De când el și soția lui au fost închiși, au omorât...

— Nu îmi recitați cifrele, domnule gardian-șef. Cred că le cunosc mai bine.

— Atunci să vă aduc la cunoștință un lucru pe care e clar că nu îl cunoașteți. Dacă îmi retrag oamenii, o să vă sucească gâtul ca unui pui.

Wayne se încălzise, începu să facă uz de accentul lui australian.

— Unu, pot să îmi port singur de grijă. Am crescut într-un mediu dur și am avut de-a face la viața mea cu clienți duri. Mickey Knox nu mă sperie. Doi, sunt ziarist și deci pregătit să înfrunt riscurile. Trei, nu o să se întâmple nimic. Crede-mă când îți spun, camarade, este în interesul lui Mickey Knox să joace cum i se cântă.

Wayne înțelese ceea ce pentru restul camerei era de mult evident, anume că McClusky nu putea fi dus cu preșul, iar în acel moment el avea toate atuurile.

— Ia stai puțin, zise Wayne. Se pare că aici am intrat într-o dispută, ceea ce nu vreau. Serios, Dwight, uită-te aici! Numără cu un gest larg gardienii. Avem aici unu... Doi... Trei... Patru... Șapte... Doisprezece băieți. Pentru Dumnezeu, crede-mă, e prea mult. Mai scoate din ei.

— Wayne, dacă era altcineva...

— Dwight, cu toțiăștia în jur o să tacă mîlc. Cu puștile ațintite, gata să îl facă bucăți dacă se scobește în nas. Poate și pe mine. Ei îl urăsc. El îi urăște. Ce fel de intimitate pot eu să creez cu toată ura asta care plutește în aer? Până și tu o simți.

— Ce vrei să spui? zise McClusky.

— Doi.

— O.K. O să scot doi.

— Nu, nu, nu, nu, nu, vreau să rămână doar doi.

- Nu se poate. Șapte.
- Trei.
- Scot jumătate. Șase și atât.

Wayne zâmbi radios pentru victoria sa și fluierul final îi semnală lui Shawn Devlin pierderea a treizeci de dolari odată cu înfrângerea Bizonilor în fața Dallasului, cu 20-17. Dar nu banii îl preocupau în acel moment. Era îngrijorat pentru cei șase colegi pe care McClusky îi trimitea afară din cameră. Ar fi vrut să meargă cu ei. Dar nu putea face nimic.

Camera de luat vederi începu să lucreze, privind la un Mickey Knox supravegheat doar de șase gardieni.

Parcă numai pentru el, Devlin îl auzi pe Wayne șoptind: „motor”.

Capitolul 16

Mallory, adorata, i-ai spus odată că nu am sentimente. Aveai dreptate și nu aveai dreptate. Am acum mai multe decât am avut vreodată. Niciodată nu mi-a fost dor de cineva cum mi-e dor de tine acum. În celula mea e frig. Tremur toată noaptea. Mă prefac că ești lângă mine, ținându-mă din spate cu piciorul pus peste al meu și strângându-mă tare în brațe. Stau lungit în celula mea și îmi închipui că te sărut. Nu că facem dragoste, doar că te sărut ore întregi, îmi amintesc tot ce am făcut împreună. Toate glumele pe care le-am spus. Îmi amintesc toate secretele pe care mi le-ai împărtășit. Mi le-ai împărtășit sau mi le-ai mărturisit? Cred că mai corect e împărtășit.

Îmi amintesc de câte ori ai râs. Îmi amintesc fiecare masă pe care am luat-o. Îmi amintesc cum găteai, îmi amintesc cum ne uitam la David Letterman. Îmi amintesc cum goneam la volanul Dodge-ului Challenger, cu tine, iubito, lângă mine. Puneai picioarele desculțe pe bord și cântai împreună cu radioul, cu favorita ta, Patsy Kline, și dansul tău, doamne, dansul tău, cum dansai pe capota mașinii după „Sweet Jane”, în timp ce îngerii zburau împrejur. Nu ți-am spus-o niciodată, fiindcă nu voiam să îi sperii dacă îți atrăgeam atenția spre ei, mi-era teamă să nu zboare cumva. Dar din prima clipă când te-am văzut, Mal, erai înconjurată de o aură de lumină și am putut să îi văd înotând și zburdând în jurul tău și am știut că tu erai mântuirea mea...

Uneori este greu să vorbești despre ce se petrece înăuntrul tău. De asta sunt atât de furios pe toți idioții ăia de psihiatri și alții, care vor să mă psihanalizeze, să îmi facă felii personalitatea, ca și cum ai putea să stai întins pe o masă și ei să zică, ia uite, asta e partea cu crimele,

asta cu iubitul, iar asta e din cauză că tăticu' și-a scos scula, iar asta e pentru că nu i-au luat o bicicletă frumoasă la șase ani, cum se aștepta el. Cred că tipul ăla, dr. Reingold, nu mai psihanalizează pe nimeni, nu-i așa? Cred că i-ai arătat tu, nu-i așa? Te cunosc eu, iubito. Dar știi, de câte ori trag și glonțul nimerește, de câte ori arunc cuțitul și ajunge unde trebuie, mi se dezvăluie natura universului și în momentul acela anume văd cu limpezime de cristal, văd, iubito, știu că e tot aia. Nu sunt părți. E doar o iluzie. Eu sunt oricine și orice a trăit vreodată pe lume. E ceea ce unii numesc Dumnezeu. Iar tu ești oglinda care mi-a arătat asta, iubito. Tu și îngerii tăi. Tu mă înveți ceva ce nu am cunoscut înainte. Tu mă înveți cum să iubesc.

Toate creaturile Domnului știu că creșterea e dureroasă, dar eu cresc cu adevărat și știu că erai al naibii de supărată pe mine chiar înainte să ne prindă, pentru că îl omorâsem pe indian și pe ceilalți și da, cred că și treaba cu ostatica, dar asta putem să o discutăm mai târziu. Oricum, pe indian l-am omorât accidental. Dar uneori trebuie să îți plătești datoriile față de Karma și pentru accidente, în primul rând pentru că ea, Karma, te-a făcut să le ai. Nu există nevinovați, în niciun caz, iubito. Nici măcar tu. Dar vremea mântuirii noastre e aproape, o simt. Acea parte din mine care știe lucrurile astea, în timp ce alții nu – da, am vorbit adineauri că nu sunt părți, dar cred că partea cealaltă a întregului este să fie făcut din bucăți – partea aia îmi spune că ne va veni repede timpul. Când existența noastră o să ia altă formă și nu o să mai fim încuiați în lumea asta plăpândă și iluzorie, plină de durere, ci o să ajungem într-un cu totul alt nivel al existenței. O simt, Mal. Durerea este atât de ascuțită. Pielea mea simte până și atingerea luminii, mirosul ploii adus de vânt mă doare să îl respir, e ca durerea repetată a nașterii, dar mă nasc într-o lume pe care oamenii pur și simplu nu o pot închipui. Iar tu o să fii cu mine, iubito, lângă mine. De aceea, în timpul transformării mele mă inspir din vremea când eram cu tine. O re trăiesc oră după oră. Și nu sar nimic. Iau ziua așa cum a fost și o trăiesc din nou. Cum eram când ne-am sărutat prima dată...

(Scrisoare neterminată găsită de Poliția statului Illinois în celula lui Mickey Knox după revoltele de la Batongaville din 30 ianuarie. Dispărută misterios și achiziționată la Casa de Licitații Christie, în iulie, pentru 25.000 de dolari.)

Capitolul 17

La momentul în care sunt scrise aceste pagini, probabil că nu

există american care să nu fi văzut teribilul interviu Mickey Knox/Wayne Gale, transmis inițial în direct de la Batongaville după Superbowl. Acesta a șocat America și a făcut-o conștientă de cât de bolnavă este de fascinația pe care o au șocurile mass-media. Ca și un accident de circulație pe autostradă, evenimentul a atras privirile publicului, chiar dacă acesta a încercat să se uite în altă parte.

La exact 7: 42 seara, imediat după victoria Dallas Cowboys asupra lui Buffalo Bill, pe ecranul televizorului din clubul Aripiei B a apărut clipul publicitar al interviului, împreună cu o fotografie a lui Mickey Knox.

— Iar acum, față în față, Mickey Knox și Wayne Gale, în direct de la Batongaville, în ajunul lobotomiei lui Mickey Knox. Care pe care? Lăsăm America să tragă concluzia...

„A fost de parcă ar fi venit o lamă prin aer, își amintește «Câine Turbat» McMillan, care urmărea spectacolul în clubul Aripiei B. Ne-a tăiat pe toți, după ce am văzut fața lui Mickey Knox pe ecranul televizorului, nimeni nu a mai putut să se ridice și să își vadă de treburile lui. Omul care încă de la venire, cu un an înainte, întorsese închisoarea cu fundul în sus; acum toată țara se uita la ticălos, îl asculta cum zicea despre lup că nu știe de ce e lup, de căprioară că nu știe de ce e căprioară, așa a făcut Dumnezeu lucrurile.

Nu mai știu exact când a fost, dar cred că a fost atunci când a început să spună rahaturile alea cu demoni, da, cred că atunci a fost, zicea ceva de demonul care trăiește înăuntrul tău, că fiecare are un demon care îi hrănește ura. Tăieri, violuri, crime, îți folosește slăbiciunile și frica, și mai zicea și cum că numai ăia răi rămân în viață.

Dom-le, dacă vrei să vezi ură și frică și ai venit la Batongaville, ai nimerit unde trebuie. În momentul în care a spus treaba asta, parcă a bubuit ceva. Dar nimeni nu avea nevoie de motive. Mă uit pe-acolo, îl văd pe pustiu' Slim, care are mereu privirea aia de idiot. Se uită la TV și pare să înțeleagă tot ce spune Mickey Knox.

Ce îmi mai amintesc după aia, o ladă de gunoi care zboară prin aer și trosnește ecranul televizorului. Care explodează ca artificiiile de 4 Iulie. Când se întâmplă așa ceva, polițaii, care oricum sunt cu capsă pusă, au puști când se plimbă de colo-colo pe culoare, încep să tragă focuri în aer. Nu știu ce pune ticălosul ăla în aer sau în apa de băut, că toată lumea a părut să își dea drumul la nervi în aceeași clipă.

Ce îmi mai amintesc după aia e că toți se îngrămădesc. Polițai

bătuți în club cu scaune și picioare de mese. Polițaii de pe culoar încep să tragă în draci, pe măsură ce trec peste lama aceea, se pare că dobitocii nu își dădeau seama că sunt tăiați în felii. Trag, și trag, și iar trag. Și vin tot mai mulți.

Careva începe să tragă niște saltele din celule și să le dea foc. Nu știu ce avea în cap, că, oricât ar fi locul ăsta de mare, saltelele sunt făcute din spumă de cauciuc, nu din pene, și astea ard ca plasticul și umplu aerul că nimeni nu mai poate să respire. Gaborii deja opriseră apa și nimeni nu a putut să stingă focul și începem să tragem țevile din pereți și din tavan ca să nu murim sufocați.

Dom-le, dacă vreodată a semănat un loc cu iadul, aici a fost. Nu am mai avut curent și singura lumină era de la focuri. Din tavan venea apă și tot blocul de celule s-a umplut cu aburi. Mă uit la picioare, deja erau vreo zece centimetri de apă și era roșie, domnule, nu mint. Poliție, ai noștri aruncă cu hârtii și cu ce apucă peste balustradă. Mă chiorăsc la ei și îmi zic, David, puiule, te sucești bine și te pupi dulce în cur de bun-rămas, că treaba abia începe”.

Lucrurile au început la sfârșitul celei de-a doua pauze pentru reclame, imediat după ce Mickey Knox îi mărturisise lui Wayne că credea despre sine că e „născut asasin”, când Shawn Devlin l-a văzut pe McClusky vorbind la telefon. „Nu știu ce i se spunea din partea cealaltă, dar arăta de parcă îi creștea un hemoroid”.

— Unde? Pentru numele lui... O.K., O.K... Mobilizează oamenii. McClusky a pus receptorul și a luat ultima gură de aer curat din viața lui: închideți camerele, toate! strigă el.

— Ce e asta, o glumă? strigă Wayne, nevenindu-i să creadă. Ne taie? Pentru numele lui Dumnezeu, suntem în direct, mai avem zece minute. Două sute de milioane de americani...

— Avem o revoltă la clubul din Aripa B. Au arme, ostatici, explozive. Închideți-le acum! spuse McClusky cu hotărârea care timp de nouăsprezece ani nu admisesese replică la Batongaville.

Dar Wayne Gale nu era ușor de convins.

— Dar putem merge acolo să filmăm? Pentru Dumnezeu, Dwight! în direct!

— Stai acolo și ține-ți gura, spuse McClusky, dispus să îl scoată definitiv din joc pe Wayne. Înainte să vă las să filmați ceva, trebuie să văd ce se întâmplă acolo. Treaba asta a început din cauza emisiunii voastre idioate.

Wayne îl urmă în afara camerei, încercând disperat să se agațe de el.

— Dar ne privește întreaga lume, Dwight. Nu poți să mă refuzi. O să fii celebru. Dwight, asta e istorie!

Pisălogeala lui Wayne îl împinse pe McClusky de la violență la îndoială. Dar se întoarse spre Kavanaugh.

— Jigodia asta tot încearcă să îmi spună cum să fac în închisoarea mea. Rupe-l! Acest avorton nu știe cu ce o să dăm ochi, dar noi știm. Și nu el o să răspundă, ci noi. Așa că luați-vă puștile, țineți degetul pe trăgaci și fiți gata să trageți imediat ce dau ordin.

Shawn Devlin își amintește: „În mijlocul unei revolte, lângă șef, iată un loc în care nu aș vrea să fiu. Ar fi fost mai sigur să stau în camera interviului. Dar, sincer, când mi-a spus să vin am fost bucuros să merg. Îmi amintesc că la ieșire l-am văzut pe Duncan Homolka mâncând cred a zecea gogoasă a zilei și mi-am zis, Doamne, mulțumescu-ți că mă scoți din iadul din camera asta, pentru că nu vreau să mai stau aproape de acest dement de Mickey Knox”.

În timp ce ușa se închidea, Devlin aruncă o ultimă privire celor patru gardieni rămași înăuntru cu Kavanaugh. Prietenii și tovarășii lui de băutură.

Peste o oră, toți erau morți.

* * *

Jack Scagnetti nu avea nici cea mai mică idee despre cele ce se petreceau în Aripa B în timp ce el se îndrepta spre celula lui Mallory, însoțit de doi gardieni. Chiar dacă i-ar fi spus cineva, el nu ar fi înțeles. Intrase într-un tunel din care nu avea scăpare și singura alegere era să ajungă până la capăt. La capătul tunelului era Mallory Knox, cântând pentru el, trăgându-l mai aproape, ca o sirenă care îl ispitește pe Ulise să sară în mare, în brațele morții.

„I-am zis că nu ar trebui să intre singur, a spus Frank Lesh, gardianul care era cu Scagnetti în timpul deplasării primejdioase. Cred că s-a gândit că poate să se descurce singur cu ea. O grămadă de tipi au făcut greșeala asta înainte și nu au mai trăit să o regrete. Dar ce puteam să fac? Tipul era un soi de superpolițist federal. Șeful a zis să fac ce vrea el. M-am gândit, la dracu', poate că omul e mai tare decât mine, dar e sigur că eu nu aș vrea să fiu singur cu ea acolo”.

— Ridică-te și strălucește, Knox, spuse Scagnetti, bătând în ușă. Lesh i-a deschis ușa, Scagnetti a intrat și le-a spus să plece.

„M-am uitat la Austin, tipul cu care eram, și am ezitat o clipă, dar niciunul dintre noi nu dorea în mod deosebit să îl contrazică, așa că am plecat.

Ne-am întors pe coridor. Niciunul dintre noi nu căuta să audă, dar îi puteam auzi murmurând ceva, iar pe ea râzând. Are un râs care te sperie, de psihopată, cum nu auzi decât în vise. Mai degrabă aș zice coșmaruri. E ca un râs trivial de cocotă. Și m-am gândit că e ceva între superpolițai și supercriminală, poate are vreun gând cu ea. Eu, mai degrabă mi-aș băga-o într-o podea de sticlă. Austin și cu mine ne gândim că nu am vrea să ieșim șifonați dacă transpiră treaba și mergem la capătul holului să fumăm o țigară.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e Scagnetti guițând ca un porc dus la cuțit. Ajung în fugă la ușă, dar cheile le are Austin și ne uităm îngroziți cum mâța aia de patruzeci de kile e gata să îi rupă matahalei șira spinării. Deschidem cu greu și o luăm din spatele lui Scagnetti, care e furios și scoate pistolul și aș putea să jur că o împușca dacă nu strigam la el să se oprească. Ai zice că i-a spus că are cea mai mică chestie din lume, sau ceva pe acolo, pentru că pentru un minut am simțit că nu e în stare să o mai lase în viață. Dar după aceea a respirat adânc și încă o dată și m-am liniștit, nu o mai împușca.

A luat spray-ul lui Austin și a început să o împrăste. La început eram ușurat că nu o împușca, dar a continuat să îi dea cu spray și ea striga și striga și putea ea să fie criminală și altele, dar era și femeie și nu suportai să o vezi așa. Mă gândeam cum să încerc să îl opresc, când deodată s-a rupt filmul și după aia mi-l amintesc pe Mickey Knox la ușă, cu o pușcă în mână. Înainte să pot gândi măcar, Austin cade și după ce trag o dată simt căldura unui proiectil care mă aruncă în zid și lumea începe să meargă cu încetinitorul.

E ultimul lucru pe care mi-l amintesc”.

După ce Dwight McClusky a părăsit camera interviului, Mickey Knox a hotărât că el este un actor.

Gardienii care lucraseră în blocul unde se afla celula lui de izolare își amintesc că obișnuia să stea tot timpul în fața oglinzii, spunând la nesfârșit glumele citite în culegerea de anecdote Playboy. Nu se plictisea niciodată să se audă și era propriul său public entuziast. Unele erau chiar amuzante.

Așa că era în formă atunci când a început să spună bancul cu micul Johnny care merge la drive-in cu sora lui mai mare și cu

prietenul ei, Bobby.

„Făcea ture prin cameră, ca și cum ar fi vrut ca toată lumea să prindă poanta, își amintește Herb Gaines, membru al echipei American Maniacs. Atunci îmi ziceam, mamă, individul are nevoie să fie în centrul atenției. Dar după aceea, gândindu-mă mai bine, îmi amintesc cum se uita cu luare-aminte la fiecare. Se uita la care gardian era atent, care era prins de banc și nu ar trage prompt. Era sclipitor, pe bune. Dar tot nu îmi dau seama cum a făcut-o. Nu știu cine mă iubește acolo sus de nu am fost împușcat în tot schimbul ăla de focuri într-o cameră de cinci pe cinci, dar vreau să mă servesc de ocazie ca să îi mulțumesc, oricine ar fi el”.

Anecdota oficială, din ghidul Playboy, sună cam așa: Deci mama îi spune surorii: „Bine, te duci cu Bobby la drive-in, dar dacă îl iei și pe micul Johnny”. Sora zice O.K. Merg la drive-in și se întorc. Mama îl cheamă pe micul Johnny și îl întreabă: „Ce s-a întâmplat? Unde ați mers?” Johnny, care nu știe să vorbească, mimează un sărut. „O.K., s-au sărutat, spune mama. Altceva?” Micul Johnny frământă niște sâni imaginari. „A pipăit-o. Altceva?” Micul Johnny începe să se dezbrace. „Și-au scos hainele. Altceva?” Micul Johnny pantomimează un act sexual. „Au făcut ei asta? Dar tu ce făceai?” Micul Johnny începe să se masturbeze viguros.

„La poantă, toată lumea din cameră a început să râdă, își amintește Gaines, inclusiv Mickey însuși, care ținea o gogoasă pe care o luase din cutia lui Winchell în drum spre Kavanaugh. A aruncat gogoșa spre Homolka, care puteai paria la sigur că n-o să o lase să cadă, în același timp spunând și finalul glumei, strigând «O, micule Johnny, nu.»”.

„Cred că s-a prins repede că foarte atent era Kavanaugh, cel mai bun trăgător din cameră, spunea Devlin mai târziu. Poate își închipuia că, fiind favoritul șefului, avea cel mai mult de pierdut”.

Timp de o clipită, atenția lui Homolka s-a îndreptat spre prinderea gogoasei. Mickey a apucat pușca lui Kavanaugh și l-a împușcat pe Zendel mai întâi, în partea cealaltă a camerei, apoi pe Powell. În ceea ce investigatorii au numit mai târziu noroc chior, în timp ce Powell cădea, pușca lui s-a descărcat, lovindu-l pe Kurth – un tip mare, prietenos, cunoscut pentru încetineala lui –, care până să ajungă jos era deja mort.

— Nu o să ieși vreodată de aici, Knox, visezi, îi spuse Kavanaugh,

întins pe podea în stare de șoc, după ce s-au terminat împușcăturile și era clar pentru toată lumea că Mickey Knox era învingătorul zilei. Ca să își marcheze victoria, Mickey îndoi și-i rupse degetul de trăgaci de la mâna dreaptă a lui Kavanaugh.

— Sunt cel mai periculos om din lume, Kavanaugh. Rupse și degetul corespunzător de la mâna stângă. Kavanaugh scoase un urlet care îți spărgea urechile. Iar când cel mai periculos om din lume îți spune să faci un lucru, trebuie să te gândești de două ori înainte să îl refuzi.

Era clar că Mickey nu va mai avea probleme cu Kavanaugh. Și cu nimeni altcineva. Mickey instrui restul echipei, formată din Roger Brinks, cameramanul, Herb Gaines, sunetistul, Josh Richmond, operatorul de reluări, și Julie Gwenhirly, producătorul, să îl urmeze. Wayne Gale a fost descoperit tremurând sub masă.

Roger a primit indicația să înregistreze imagini cu camera betacam portabilă, altfel era mort. Apoi Mickey a făcut semn tuturor ostaticilor să iasă pe hol. Au urmat Homolka și Kavanaugh, cu mâinile sus. Toți ceilalți erau morți.

— Kavanaugh, mă duci la celula lui Mallory, spuse Mickey. Și roagă-te să fie întreagă!

La deschiderea ușii, Wayne a avut ideea să apuce telefonul celular de pe masă. Drept urmare, America a devenit martora celei mai îndrăznețe și brutale evadări din istoria lumii.

Locul Antoniei Chavez în istoria jurnalisticii a fost asigurat printr-o clasică situație în care cineva este la locul potrivit și la timpul potrivit.

Începuse ca reporter în show business, obținând interviuri scurte cu celebrități și făcând reportaje mondene. Apoi a preluat al doilea spot promoțional de la știrile de ora zece la o stație de mâna a treia din Chicago, iar peste două luni direcțiunea acesteia a hotărât să schimbe forma de prezentare a emisiunii lor stindard.

Într-adevăr, înclinarea ei către bluze transparente dăduse peste cap procente de audiență din ultimele săptămâni.

Când rețeaua a anunțat că se stabilea o legătură în direct cu Batongaville, unde Wayne Gale și echipa lui se aflau în mijlocul unei revolte generale, producătorul Scott Mabbutt s-a uitat la Antonia, care tocmai era machiată și coafată pentru avanpremieră de la zece. Nu e pregătită pentru așa ceva, s-a gândit el. Dar nimeni altul decât șeful

rețelei, socrul lui Wayne Gale, îl sunase pe șeful stației și îi impusese o transmisie directă.

Toți profesioniștii cu experiență au făcut ochii mari. Au spus că nu e posibil să transmiți în direct, că nu se poate controla fluxul de imagini care ajunge în casele americanilor. O întreagă generație de copii ar putea fi marcată de ce ar putea vedea. Dar rețeaua întrevăzuse posibilitatea de a deveni numărul unu indiscutabil al sezonului la audiență, ceea ce se putea materializa în numărul unu la încasări din publicitate în sezonul viitor. Prin urmare, s-a hotărât ca transmisia să aibă loc, cu un decalaj de șaiszeci de secunde, rețeaua fiind de părere că orice ar fi dat pe post ar fi justificat de urmărirea autenticității. Rezultatul a fost că persoanele care aveau dreptul de a apăsa pe butonul de editare nu au prea avut ce face în seara aceea.

Pe toate ecranele TV din America a apărut anunțul: „EDIȚIE SPECIALĂ”.

Vocea spartă a crainicului rețelei a umplut de fiori reci șira spinării colective a Americii.

— Întrerupem programul pentru a vă supune atenției o ediție specială.

Imediat a fost scoasă în față Antonia Chavez, care încă se lupta să-și potrivească în ureche casca.

— Bună seara. Sunt Antonia Chavez. Aceasta este o ediție specială WDN.

Cele primite în direct au fost transmise pe post, iar Scott Mabbutt fluieră ușor la vederea spectacolului apărut în fața ochilor, pe ecran.

Niciodată în istoria transmisiunilor de știri TV nu mai văzuse așa ceva.

A început să vorbească în urechea Antoniei cu voce calmă și liniștitoare, câtă mai avea.

— Vă vom transporta în direct în Penitenciarul

Batongaville, unde Wayne Gale continuă interviul întrerupt în toiul unei revolte generalizate, repetă perfect Antonia.

Pe ecranele din toată America apărură o fotografie a lui Wayne. Era dificil de prevăzut ce va urma, dar, pe măsură ce imaginile se focalizau pe situație, americanii se lipeau de fotolii șocați și uimiți de parada îngrozitoare a evenimentelor.

— Aici Wayne Gale, relatez în direct din Batongaville, unde se

poate vedea din sângele și măcelul existente în jurul meu că nu s-a scris încă ultimul capitol din cartea numită Mickey și Mallory Knox, vorbea Wayne cu tremur în voce.

Camera, săltând sălbatic pe umărul lui Roger, prindea haosul care cuprinsese închisoarea. Halele erau pline de focuri de armă și de fum.

Deținuți intrau și ieșeau din cadru, lovind gardienii, depășiți copios numeric, și bătându-se între ei cu o ferocitate înspăimântătoare. Wayne era aplecat, retrăgându-se în spatele camerei, atunci când Roger o îndrepta într-o direcție.

— Aici, la Batongaville, s-a declanșat un război incredibil, care nu seamănă cu nimic din ce am văzut până acum! Grenada, Golful... Batongaville... Vor rămâne ca...

Roger smuci repede camera, ca să îl prindă pe Mickey spulberând un deținut și deschizând o potecă pentru șirul de ostatici care îl urmau și pe care îi legase cu niște cabluri electrice.

Condamnați care strigau continuau să fugă fără o direcție prin fața camerei, ocazional oprindu-se pentru a se holba sau pentru a poza.

„Poate să pară ciudat, dar la ora aceea priveam la Mickey Knox și la pușca lui cu o senzație de securitate, își amintea Herb Gaines mai târziu. Cele mai urâte temeri ale noastre se împliniseră. Oriunde te uitai, oameni erau spânzurați, violați, trași în țeapă. Când m-am uitat și i-am văzut cocoțând capul unui gardian pe un stâlp și purtându-l ca pe un totem pe coridor, am înțeles că în acel loc se dezlănțuise un lucru pe care îl putusem vedea numai în cele mai cumplite coșmaruri ale mele”.

Kavanaugh a fost în stare să facă ce îi comandase Mickey, adică să îl ducă la celula lui Mallory, datorită faptului că un grup de deținuți reușise să intre în camera principală de control, omorând trei gardieni în cursul acțiunii și căpătând accesul nu numai prin toate porțile din închisoare – care au fost instantaneu deschise, ci și la dosarele de securitate, unde, în mod tragic, erau păstrate numele informatorilor din închisoare.

Dar în mintea lui Mickey Knox nu era loc pentru așa ceva pe când traversa coridoarele spre întâlnirea lui cu destinul.

— Asta e, spuse Kavanaugh, arătând cu degetele rupte spre ușa celei lui Mallory, deschisă la perete.

Orbitor de iute, Mickey trecu prin cadrul ușii, cu pușca în față.

— Iubito, m-am întors.

Atât el, cât și restul Americii au putut vedea imaginea lui Mallory ghemuită la podea. Mai întâi tragi, după aceea întrebi. Mickey îl doborî pe Austin. Lesh își luă arma și trase un glonț înainte de a fi trimis în zid de un foc al lui Mickey.

Probabil înainte să știe în cine, Scagnetti a început să tragă. Primele lui focuri l-au omorât pe Josh Richmond, tehnicianul de la American Maniacs, apoi Scagnetti s-a ascuns după corpul lui Austin. Mickey s-a aruncat și el la podea și s-a ascuns după corpul cald încă al lui Richmond, cu arma ațintită spre Scagnetti.

Camera lua imagini.

Unul dintre ei trebuia să moară.

Era ca un spectacol la O.K. Corral. De o parte – Mickey Knox, criminal în serie, extraordinare, un om cu o țință devastatoare și cu o aură care captivase o țară întreagă. De cealaltă – Jack Scagnetti, hulitul om al legii, apărător al modului de viață american, a cărui cruciadă justiționară făcuse milioane de oameni să se simtă în siguranță atunci când se duceau seara la culcare.

— Se pare că ne-am tras o remiză, rosti Mickey cuvintele care aveau să se întipărească în conștiința americanului mai tare decât „O să mă întorc” ale lui Arnold Schwarzenegger sau „Sincer, iubito, nu dau doi bani” ale lui Rhett Butler.

Scott Mabbutt rămăsese fără grai în cariera lui de douăzeci și doi de ani în televiziune. Surprinzătoarea Antonia a fost cea care și-a căutat cuvintele:

— Wayne? Wayne? Mă auzi? Ce se întâmplă?

Cuvintele Antoniei părură să îl trezească pe Wayne la realitate, de parcă începuse să vadă cum îi cresc procente. A luat camera de pe umărul lui Roger și a îndreptat-o direct spre fața lui Scagnetti, omițând faptul că dacă Scagnetti începea să tragă, Wayne ar fi fost expus lângă Mickey.

Scagnetti nu renunța. Prea mult din polițistul din el rămăsese ca să îl lase să plece pe ciochistul ăla.

— Împinge arma încet spre mine, rahat cu ochi, pune-ți mâinile la ceafă și fruntea la podea.

— Dacă nu, ce? Mă rănești? spuse Mickey cu un calm care nu prevestea nimic bun.

— În viața mea nu am rănit pe nimeni. Te am pe linie și te pocnesc între ochi, Knox.

— Dacă tu nu lași arma, te rup în două sau trei bucăți. Așa că, dacă mă ai pe linie, tragi. Unu... Scagnetti nu a mișcat.

— Wayne, ce se întâmplă? Întreba Chavez.

— Doi... Spuse Mickey.

Scagnetti mai avea niște milisecunde până să apese trăgaciul, când deodată și complet neașteptat, Mickey renunță.

— O.K., Jack, m-ai avut, spuse el, ridicând arma, ținând-o de țeava.

Majoritatea martorilor în direct ai evenimentului, adică un record de o sută douăzeci de milioane de americani, chiar și în estimările mai conservatoare ale Institutului Nielsen, au crezut că Scagnetti era prea prins de euforia victoriei ca să se mai gândească la Mallory Knox, care era culcată în spatele lui, amețită de spray-ul antitero. Dar, în lumina revelațiilor de mai târziu, s-a speculat pe tema că ar fi așteptat ca Mallory să se scoale și să îl termine, ca să nu fie nevoit să se situeze tot restul vieții de cealaltă parte a legii.

Grupurile feministe nu erau atât de indulgente; cele mai militante dintre ele au atribuit renașterea de Phoenix a lui Mallory, cu o furculiță în mână, unei pedepse divine pentru ceea ce îi făcuse el lui Hailey Robbins. O sută și douăzeci de milioane de americani știau ceea ce Jack Scagnetti nu știa, anume că victoria lui era iluzorie și că îi sunase ceasul.

Cu o precizie feroce, Mallory l-a înhățat pe Scagnetti de păr și i-a expus gâtul, în care i-a înfipt o furculiță obișnuită. Scagnetti a căzut pe podea, sufocându-se fără speranță.

Wayne era în extaz, privind-o pe Mallory cum se împleticește printre cadavre ca să ajungă în brațele lui Mickey. Instinctele lui înnăscute de reporter ieșiră încă o dată la iveală, covârșind instinctul de conservare, iar el începu să se plimbe cu camera pe cei doi.

— Sărutul acesta a așteptat un an, zise el, împingându-și capul aproape de ei, ca să fie sigur că a prins unghiul bun. Ei fac acum ceea ce toată lumea le-a spus că nu vor mai face vreodată. În acest moment sunt doar ei, singuri în toată lumea.

America toată era fermecată, de asemenea, pentru că Roger, cameramanul, a realizat ceea ce avea să fie cântecul lui de lebedă, făcând în jurul cuplului un cerc complet, care a amețit America, încă nevenindu-i să creadă ceea ce se desfășura în fața ochilor ei.

Pentru Mickey Knox era împlinirea profeției în care crezuse atât

de ferm, încât putuse să traverseze infernul, neatins de teamă sau de îndoieli.

Pentru Mallory Knox era o afirmare incredibilă a vieții și a iubirii ei, dovada de neatacat că îngerii veghează într-adevăr asupra ei.

Pentru Wayne Gale era Nirvâna sondajelor Nielsen.

Pentru America era reînceperea romantismului.

Pentru Jack Scagnetti era capăt de linie.

Mickey Knox se uită la el, cu arma în mână.

Ținti și trase.

Nimic.

— Ai pierdut, Jack. Mă aveai în mână. Nu mai aveam gloanțe.

Mai exista o ultimă speranță, o ultimă șansă. Cu furculița încă înfiptă în gât, Scagnetti scuipa sânge și se lupta pentru aer, în timp ce se târa după pistolul de pe podea.

Dar Mallory Knox a fost mai rapidă. Dacă îi vorbea vreun înger în timp ce îl culegea și îl îndrepta către fața lui, probabil că era cel al lui Hailey „Pinky” Robbins.

— Cât de sexy mai sunt acum? Întrebă ea înainte să îl trimită să se întâlnească cu mama lui.

În toată America, în piețele centrale ale orașelor se strâneau adolescenți înarmați cu bare și bastoane, în calitate de miliții care să-i apere pe cei doi Knox, la lumina lumânărilor. Niciodată în istoria națiunii o unică întâmplare nu unise tineretul în fascinația morbidă și, oribil și de neexplicat, în susținere.

S-au aruncat în mașini și au pornit-o pe șosele într-un abandon sălbatic, nesocotind complet semnele de circulație sau poliția de orice fel. Nebunia care lovise Batongaville se împrăștiase în toată țara prin intermediul undelor. Poliția a renunțat să mai aresteze altceva decât pe cei mai exagerați dintre contravenienți și și-a concentrat eforturile în vederea controlării mulțimilor. Situația a fost înrăutățită și de suporteri beți, care nu aveau nicio idee de ce străzile erau pline de fani ai lui Dallas Cowboys.

America aștepta să vadă dacă iubirea lui Mickey și Mallory era destul de puternică pentru a-i elibera de la Batongaville.

Capitolul 18

În momentul în care a pășit în postul de gardă exterior de la intrarea principală, Dwight McClusky a știut că era terminat.

Tocmai ieșea din birou, unde fusese frecat de viceguvernator,

care deja se gândea să îl scoată Țap ispășitor pentru interviu, când i-a ajuns la ureche că deținuții preluaseră camera de comandă din interior. Cu porțile deschise aproape peste tot în interiorul închisorii, singurul lucru pe care nu îl puteau face deținuții era să iasă.

Shawn Devlin îl urmă pe McClusky în postul de gardă și fu lovit în plin de imensitatea celor întâmplare. „Towery stătea în fața monitorului și parcă înnebunise, își amintește Devlin. M-am uitat și eu și nu mi-a luat mai mult de o secundă să îmi dau seama de ce o luase razna”.

Chiar și acum, la șase luni după, Devlin își pierde graiul când îl năpădesc amintirile. Măinile îi tremură și scoate o țigară ca să se liniștească, în timp ce povestește ororile \ pe care le văzuse în clipa aceea.

„La frizerie l-am văzut pe Baltin ținut de doi deținuți, în timp ce al treilea îi dădea cu briciul pe la gât. Surran era undeva, ținut cu capul în jos într-un tomberon cu gunoi care ardea. Unul, săracul, pe care nici nu l-am recunoscut, se bălăbănea de o grindă, plin de sânge, cu gâtul tăiat. Iar Zoumas... (Aici Devlin se oprește, căutându-și cuvintele.) Zoumas, cu care mergeam la pescuit, care trebuia să mă ajute să fac reparația capitală la motorul mașinii mele, un Camaro 396 R/S din 1968... Ei bine, nu vreau să vorbesc despre ce îi făceau în sala de mese. Aproape că m-am bucurat că l-au omorât după aceea, pentru că nu aş mai fi putut să-l privesc în față după ce am văzut ce îi făceau. Știu că dacă mi s-ar întâmpla mie aş vrea să mor”.

Dacă Devlin era devastat la vederea prietenilor lui omorâți și mutilați, McClusky tremura de furie. Probabil că Sparky Nimitz, un mare amator de blues, care se mutase din Brooklin la Chicago pentru muzică, nu a picat bine cu noile vești.

— Au scăpat, domnule, a spus el cu vocea sacadată. La început, spusele lui Sparky nu au ajuns la McClusky.

— Ce? a spus el.

— Au... Au scăpat, șefule. Mickey și Mallory Knox au scăpat.

Parcă se învârtea lumea cu el.

— Cum adică au scăpat?

— Sunt înarmați, spuse Sparky și începu să verse tot ce avea. Au pe Wayne Gale în echipă și pe Kavanaugh, și pe Homolka. Scagnetti e mort. Au camerele de luat vederi și totul e la TV chiar acum.

McClusky îi aruncă o privire de gheață, ca și cum i s-ar fi ars o

siguranță și mintea i se oprise. I-a luat un timp să-i revină vorbirea.

— Asta e! strigă el. Ticăloșii ăia doi, rahații ăia, porcii, perversii, mi-au făcut asta și o să-i duc la spânzurătoare. Asta e, Sparky, sau ei, sau eu.

„Sparky nu era un geniu, își amintește Devlin, dar știa, ca noi toți, că asta nu mirosea bine. Toți auzisem de revolta de la închisoarea din Santa Fé, numită «Măcelăria diavolului», din 1982. Cea mai urâtă revoltă de închisoare din istoria Statelor Unite. Dar povestea aia era mic copil pe lângă ce se întâmpla chiar sub ochii noștri. Iar dacă șef era unul care ținea mai mult să o plătească unora decât să facă ordine, ei bine, asta miroase a șanse mari să fim omorâți cu toții.

Toți eram șocați de replica lui, a continuat Devlin, dar Sparky era singurul care a avut curajul să i-o spună chiar atunci”.

— Despre ce vorbești, șefule? a spus Sparky. Ai o închisoare întreagă care arde și te învârti după doi rahați.

Dar McClusky era turbat de furie.

— O să-i vânez pe șobolanii ăia ca pe niște porci de câini ce sunt, mai scuipe el.

A dat ordin să fie trimis înăuntru „Tăvălugul verde”, unitatea tactică specială care era tot timpul în alertă pentru asemenea evenimente, numită așa din cauza combinezoanelor verzi fluorescente pe care le avea.

De atâta furie, lui Devlin nici nu îi venea să creadă; putea să găsească unității utilizări mult mai bune, cum și să meargă și să salveze pielea gardienilor. Dar nu el ra șeful. McClusky era. Iar șeful nu avea în minte decât scop.

— ăia doi azi or să moară.

Puteau ei să fie cei mai cunoscuți amanți din lume ai momentului, dar Mickey și Mallory aveau instinctul înăscut al supraviețuirii, acela de a lupta acum și a se iubi mai târziu. Ceea ce i-a uimit pe spectatorii americani a fost că păreau să gândească și să se miște ca un întreg, comunicându-și fără cuvinte, aproape telepatic, înțelegându-se cine și unde merge, cine și de unde vine.

Mickey îl trase de gulerul cămășii pe Wayne.

— Ia spune tu, prietene, cum ai ajuns tu aici?

— Emisiunea are o mașină specială pentru transmisiuni, răspunse Wayne, tot numai miere.

— Unde e parcată?

— Afară, în față.

— Acolo mergem. Dă-mi cheile! Wayne se execută imediat.

Pe undeva, între cantina personalului și frizerie, a început să sune telefonul celular al lui Wayne. În jurul lui, deținuții se agitau, imuni la gazele lacrimogene, aprindeau focuri și făceau grenade artisanale. Sportul general de omorâre a gardienilor făcuse loc torturării ciripitorilor, mai ales că provizia de gardieni în viață era în scădere și se pătrunsese în zona C/P. Cu dosarele de securitate ale închisorii în mâinile răsculaților nu mai existau niciun fel de secrete. Cel care își turnase camaradul închis nu avea parte de niciun fel de milă. Diavolul preluase conducerea.

— Ascultă, iubito, nu s-a întâmplat nimic! Jur! Ți-am fost credincios!, spuse Wayne în timp ce un deținut pe moarte căzu grămadă pe el, cu scalpul întreg luat și având pe spate o pancartă cu JIGODIE DE CIRIPITOR. Vorbim despre asta când ajung acasă... Bineînțeles că nu e în regulă! Aici e mai rău decât în Bagdadul ăla blestemat. Ascultă, Dolores, te iubesc!

Întrerupse legătura.

— Vacă tâmpită!

— Hai odată! strigă Mickey și își forțară ieșirea pe coridor. Șirul ostaticilor era compus acum din Wayne, Julie, Roger, Frank, Kavanaugh și Homolka. Herb Gaines profitase de ocazia oferită de un deținut care îl atacase pe Mickey, cu câteva clipe înainte, obligându-l pe acesta să se apere, și o zbughise ca din pușcă pe o ușă.

„Era foarte clar care era pentru Mickey cel mai valoros ostatic, își amintește Gaines, iar eu am socotit că în momentul acela era mai important pentru el să îl țină în viață pe Wayne decât să mă împuște pe mine”.

Gaines a reușit să iasă din închisoare și să se ascundă sub o grămadă de gunoarie lăsată în mod providențial după încuiere, unde a rămas până când oficialitățile au fost în stare să ocupe curtea închisorii, a doua zi.

Luminile clipeau deasupra capetelor lor, când, deodată, dintr-un coridor sudic care dădea spre dormitorul G, a apărut în fugă o echipă de militari îmbrăcați în verde fosforescent, cu armele în mână.

Mickey Knox nu avea de ales decât să își mâne trupa în direcția opusă a coridorului. Dar la capătul acestuia se aflau cinci gardieni înarmați care își aleseseră chiar locul acela pentru o pauză.

Părea că nu există nicio scăpare.

Gardienii au deschis focul, iar ostaticii au fost loviți unul câte unul. Mai întâi Roger, cu betacamul lovindu-se de ciment. Apoi Julie, care trăgea disperată de cablul care îi lega încheieturile, ca să se elibereze de trupul fără viață al lui Roger. Fără folos. A urmat Frank, căruia i-a explodat pe hol pieptul ca un pepene.

Wayne Gale se albi. Într-o clipită, sub ploaia de gloanțe în mintea lui a dispărut distincția dintre băieții buni și băieții răi. În ceea ce trebuie să fi fost o răbufnire dementă a instinctului de conservare, se eliberă de Kavanaugh și scoase de la cizmă un Glock semiautomat, cu care începu să tragă în gardieni în timp ce se rostogolea pe podea, căutând un loc sigur.

Mickey și Mallory ar fi avut o șansă dacă fugeau, dar ei au continuat să tragă în verdele fosforescent vizibil de la distanță, în timp ce nici gărzile de la capătul celălalt nu dădeau semne că ar înceta. Mickey a strigat-o pe Mallory, care fără vreun cuvânt îi aruncă un încărcător.

În timp ce Mickey reîncărca, focul s-a oprit brusc. Se uită la gărzile din partea cealaltă a coridorului. Erau morți. Chiar atunci, din spatele cadavrelor a apărut un om. Spân, patruzeci de ani, arăta mai degrabă a angajat civil decât a deținut.

— Tu cine dracu' ești? întrebă Mickey pe omul care purta o pușcă încă fumegândă și care în mod clar îi scăpase de cinci gardieni.

— Eu sunt Owen, spuse omul.

— Și ce vrei de la noi? întrebă Mickey.

— Vreau să mă luați cu voi, spuse Owen. Mi-a luat o grămadă de timp să ajung aici, în clubul fanilor voștri.

— Chiar acum nu avem unde dracu' să mergem, zise Mickey.

Dar Owen zâmbea enigmatic.

— Urmați-mă, spuse.

Oricine ar fi fost individul, purta salopeta de deținut și nu trăgea în ei, ceea ce Mickey nu putea să spună despre oamenii „Tăvălugului verde” care se îndreptau spre ei.

— Hello, sunt Antonia Chavez. Dacă abia ați deschis aparatele, transmitem în direct de la Penitenciarul Batongaville, unde Wayne Gale este ostatic al lui Mickey și Mallory Knox, care încearcă să scape în toiul unei revolte la scară generalizată. Wayne, mă auzi?

Tehnicienii se chinuiau să focalizeze imaginea care venea de la

camera betacam avariata. Wayne se afla într-un fel de coridor îngust și întunecat, iar fără lumină era greu să prinzi ce mai rămăsese în viață. Wayne era când paralizat de frică, aflat fiind sub o ploaie de gloanțe, când inexplicabil aflat într-o convorbire telefonică cu soția lui, Dolores, nume care a devenit curând sinonimul american pentru „târfa”.

— Nu știu exact încotro ne îndreptăm, spunea Wayne. Își scosese cravata și și-o înfășurase în jurul capului, stil comando, ca să își acopere o rană de la ureche, care sângera necontrolat.

— Acesta este coridorul de întreținere dintre aripile B vest și est, răspunse Owen monoton. Găurile pe care le vedeți duc spre fiecare celulă. Iar prin conductele alea trece doar apă industrială. Dar este calea cea mai sigură ca să...

— Taci, spuse Mickey. Chestia aia merge, și arată spre betacam.

Mergea, într-adevăr. Iar afară, Katherine Ginniss se îngrămădea în jurul unui Sony portabil împreună cu ceea ce părea a fi un batalion al Poliției Statale Illinois și se uita la drama în curs de desfășurare.

Sosise cu o oră mai înainte, în vederea unei întâlniri cu Scagnetti în biroul gardianului-șef. Acum nu mai avea niciun motiv să mai stea. Dar fie că era fascinația macabră pe care toată țara o simțea, fie că simțea vag că avea o treabă neterminată, Katherine Ginniss se uita cum Mickey Knox și trupa lui ieșeau din întuneric și găseau încet calea spre lumină.

Au ieșit din coridorul de întreținere pe la etajul doi est.

Wayne mergea în caravana ostaticilor înaintea lui Kavanaugh și Homolka. Erau așteptați de un gardian care îndreptase pușca spre Wayne.

— Nu trage – Wayne Gale – nu trage! strigă Wayne.

Nefericitul a ezitat o clipă, destul ca Wayne să golească în el un încărcător întreg de Glock.

Își aruncă încărcătorul gol, fiind pe un val de adrenalină care îl făcea să se simtă invincibil.

Omorârea omului făcuse pentru el ceea ce ani de psihanaliză Jungiană nu reușiseră.

— Sunt viu, pentru prima dată în viață sunt viu. Mulțumesc, Mickey!

Dar Mickey Knox nu își pierduse mințile de la începutul revoltei și știind că un idiot cu o armă poate să te omoare tot atât de ușor fiind de partea ta, ca și de cealaltă, profită de ocazie ca să-l dezarmeze pe

Wayne și să-i ocupe mâinile cu camera.

— Omule, tu nu ești sănătos, îi spuse el jurnalistului dezamăgit.

Dădură colțul, gata să coboare la etajul unu. Dar pe platforma inferioară, blocându-le calea spre coridorul principal și spre libertate, stătea McClusky, flancat de oamenii lui din grupa antirevolte, care tocmai reluase controlul asupra etajului B est.

— Capăt de linie, Knox. Aruncă-le jos!

Mickey îl apucă pe Kavanaugh și îl aduse la marginea scării spirale.

— Dacă tragi, îl omor, McClusky! spuse Mickey. Dar McClusky văzuse ceea ce se pare că lui Mickey îi scăpase pe moment.

— E deja mort, pută verde. Ai dat de dracu', jigodie. Foc!

Pe când el și ceilalți din grupa de intervenție îl umpleau de gloanțe pe Kavanaugh, al cărui corp dansa macabru, Shawn Devlin a înțeles că trecuse o graniță inexorabilă, între timp, Mickey l-a înhățat pe Homolka, în căutarea unui scut.

Dar Mallory a fost mai rapidă; l-a înhățat pe Wayne de gât, cu țeava la tâmplă și s-a pus în fața lui Mickey pe scara îngustă.

— Înapoi, viermilor, sau îi zbor creierii! Înapoi sau îi zbor creierii!

Nimeni nu a lăsat jos arma. Devlin spuse:

— De tipul ăla nu e cazul să ne pese. Wayne începu să bocească:

— Nu trageți! Vă implor, nu trageți! Vă rog, vă rog, vă rog...

— Ține-ți gura, Gale, maimuțoiule! strigă McClusky, uimit că până și în momentul acesta cei doi puteau să-i dea bătăi de cap.

— Mickey, Mallory, ascultați-mă...

— Tu să taci! Nu vrem să te ascultăm, spuse Mallory.

— Cred că îți dai seama, Mallory, că, dacă îl omori pe maimuțoi, ești...

Mallory îl trase în spate pe Wayne.

— Ridică-ți mâna!

Wayne ridică de nevoie mâna. Mallory i-o găuri cu un glonț.

Cenzorii de la rețea au fost atât de surprinși, încât au uitat să îl taie pe Wayne urlând.

Grupa de intervenție se dădu înapoi.

Dinspre partea de nord a scării apără Owen.

— Hai, Mickey, am făcut loc!

Camera de pe umărul lui Wayne intră ezitând la dușurile de la

etajul doi B est, pe vremuri de un alb strălucitor, acum plină de sânge, arătând ca o piață de carne de om. De tavan atârnav și gardieni, și deținuți, cu burțile spintecate și viscerele atârând.

Pe scară în sus le parveni vocea lui McClusky.

— În șaizeci de secunde am venit sus!

Cine va uita vreodată tensiunea insuportabilă din momentele când credeam cu toții că pentru Mickey și Mallory sosise ultima lor clipă de pe fața pământului?

Antonia Chavez făcea acum cu grijă trecerea lentă între diferitele ferestre în care avea imagini din alte părți ale țării, care includeau și pe mătușa Ofelia a lui Mickey, pe Darryl Gates, un expert în psihologie criminală de la Harvard și pe indignatul viceguvernator plin de sine al statului Illinois. Antonia s-a descurcat și a umplut cu comentarii și cu punctarea evenimentelor, întreaga țară depindea de ghidarea ei prin această risipă de violență în direct.

Și nu a fost nevoie să îi spună nimeni să o întrerupă 36 mătușa Ofelia amintindu-și despre cum dansa Mickey în liceu, când devenise clar că spectacolul se revigorase. McClusky îi înghesuise și era limpede că trupa furioasă de gardieni care îl însoțea nu avea să îi lase în viață.

În toată țara, tinerii suporterii strânși în sprijinul celor doi Knox au făcut liniște. Fetele au început să plângă, îngrozite că zburătorul viselor lor de preadolescente era pe cale să fie masacrat în direct pe o rețea TV.

Au privit toți, cu respirația tăiată de așteptare, cum a sunat celularul lui Wayne Gale. Era Dolores. Dar Wayne părea să fi găsit în sfârșit perechea de ouă pe care toată națiunea spera că o va localiza. În ceea ce părea să fie ultimele lui clipe, a făcut față nevastei cu puteri sporite, strigând într-un telefon celular cu bateria pe moarte:

— Scutește-mă, târâtură! Mă auzi... Nu mai vin acasă niciodată. Sunt viu! Pentru prima dată sunt VIU! Așa că, ghici ce – du-te de fă pipi!

Wayne întrerupse. Iar toată lumea care mai păstra speranța că va scăpa cumva a simțit cum i se topește inima văzându-l pe Mickey aplecându-se să o ajute pe Mallory să își bandajeze o rană care sângera.

— Orice s-ar întâmpla, să știi că te iubesc... Spuse el, în primul moment de tandrețe pe care și l-au putut permite de la reunirea lor înfocată.

Pentru el părea important să o spună acum; putea fi ultima lui

șansă de a o face. Pentru totdeauna.

— Te-am iubit mai mult decât pe mine însumi.

Mallory se uită drept în ochii lui, cu o privire plină de iubire și de abandon, care a înmuiat pe toți care au văzut-o.

— Știu. Nu mai ieșim de aici, Mickey, spuse ea. Ascultă, zic să lăsăm dracu' întoarcerea la celule. Hai să o luăm la goană pe scări, să tragem, să ieșim și să îi salutăm cu gloanțe și să luăm cu noi câți putem din labagiii ăștia.

Mickey întrevedea viitorul la care se aștepta ea. Dar era un viitor pe care nu era dispus să îl accepte pentru femeia pe care o iubea.

— Asta e poezie, spuse el. Dar dacă orice altceva nu merge, o facem.

Odată dispărută extenuarea, un plan părea să se formeze în mintea lui.

Se ridică în picioare, fixându-l pe istericul Duncan Homolka.

— Însurat?

— Nu vreau să mor, începu să bocească Homolka. Mickey îi plesni o palmă, ca să îl facă să își revină.

— Am zis, ești însurat?

Între timp, Wayne vorbea iarăși la celular, de data asta anunțându-și prietena, Ming, de proaspăta lui emancipare.

— Vin diseară cu o tonă de extaz și o să îți pun piper iute pe...

Dar Ming nu părea să îl vrea pe Wayne sub această formă nouă, după cum indica declicul auzit la celălalt capăt al liniei.

— Ming, Ming! strigă Wayne, după care pocni celularul de perete, spre ușurarea spectatorilor, care se cam saturaseră să audă despre problemele domestice ale lui Wayne.

— Respectat jurnalist, îl chemă Mickey, care tocmai își împingea țeava puștii în gâtul lui Duncan Homolka, Wayne, permite-mi să ți-l prezint pe Duncan Homolka.

În timp ce Mickey înfășură niște cablu în jurul gâtului lui Homolka, Wayne scotea un „hello”.

— Singura cale ca să ajungem la ușa din față este ca ei să nu vrea să vă omoare mai mult decât să vrea să ne omoare pe noi, spuse Mickey. În genunchi, Wayne!

Mickey înhață camera video și i-o ridică pe umăr.

— Voi ai realitate, Wayne?

— Numele meu este Wayne Gale! Sunt starul emisiunii

American Maniacs!

Wayne intră în raza vederii lui McClusky și a gardienilor, cu camera pe umăr, filmând el însuși.

„Mă uit într-acolo și văd mâna dreaptă a lui Mickey, cu degetul pe trăgaci și cu țeava lipită strâns de gâtul lui Wayne”, își amintește Devlin.

— Privit în fiecare săptămână de patruzeci de milioane de oameni, continuă Wayne cu o voce isterică. Sunt un ziarist respectat, câștigător al premiului Edward R. Murrow, printre multe altele.

McClusky îngheță, neștiind ce să facă, dorindu-și foarte mult să îl gâtuie pe Mickey cu mâinile goale, ceea ce ar fi și făcut, dacă nu l-ar fi ținut Sparky Nimitz.

„Am înțeles atunci că dacă îi împușcăm pe Mickey sau pe Mallory, atunci sau Wayne, sau Homolka ar fi murit. Puteam să ne asumăm riscul, dacă nu ar fi fost camera aia, dar ideea de a deveni unul dintre polițiștii din cazul Rodney King – târâți în tribunal de niște indivizi care doar urmăriseră o casetă și nu știau cum se ajunsese acolo –, ei bine, niciunul dintre noi nu voia asta”, a spus Devlin mai târziu.

Pe asta se baza și Mickey Knox.

— Sunteți în colimator! strigă Wayne. Suntem în direct. Dacă vreunul îmi pune viața în pericol, rețeaua îl va da în judecată pe Dwight McClusky, întregul departament al șerifilor și pe guvernatorul însuși. Grupul din care fac parte o să facă proces separat oricărui ofițer care trage...

Mickey știa ce face.

Avea efect asupra ajutorilor de șerif.

— Faceți loc! strigă Mallory, iar zidul de ajutoți începu să se retragă.

Camera îi urmări, pe măsură ce, în mod miraculos, ei își continuau drumul, în jurul lor o falangă de puști și de oameni ai legii, mișcându-se la unison, făceau un șir paralel pe scară și apoi în coridorul ultim, în drumul spre zona de primire a deținuților.

Libertatea. De partea cealaltă a porților.

Wayne striga, iar Duncan se smiorcăia. Ajutorii de șerif țineau puștile pregătite, dar făceau loc, precum apele Mării Roșii.

Dar când apărură porțile, McClusky se puse în fața lor.

— Cât de departe crezi că poți să ajungi?

— Doar până afară, spuse Mickey cu o încredere de nezdruncinat.

— Asta nu o să se întâmple niciodată, zise McClusky. Dar se întâmpla.

Caravana mergea înainte, cu Wayne și Duncan strigându-și formulele magice. Nimeni nu a îndrăznit nimic.

„Eram complet frustrați și umiliți”, avea să spună Devlin.

Mickey și McClusky au ajuns nas în nas.

— Am să te vânez personal, o să îi zbor creierii târfei de nevăstă-ta și o să te plantez în pământ eu însumi, spuse McClusky.

Dar calmul lui Mickey era de nezdruncinat.

— În altă zi, nu astăzi, șefule.

McClusky arăta de parcă urma să îi explodeze cortexul. Ceea ce se pare că a și făcut. Experții medicali au stabilit, prin analiza detaliată a benzii video, că probabil acela a fost momentul începerii atacului de inimă al lui Dwight McClusky.

„Gardianul din cealaltă parte a porții, Puce, ne-a văzut cum ieșeam de pe hol și a văzut și camera. Nu a vrut nici el să fie acela care să inaugureze un spectacol. Dacă McClusky s-ar fi întors spre el și i-ar fi ordonat să nu deschidă poarta, probabil nu ar fi făcut-o. Dar McClusky, începuse deja să lupte cu durerea, așa că Puce a deschis, iar Mickey și Mallory au ieșit”.

Mickey a închis porțile în urma lui. Camera îi urmărise pe Mickey și pe Mallory de-a lungul scărilor și la trecerea pe poartă, spre libertate. Copaci. Păsări. Nicio gratie.

Ceea ce nu a înregistrat camera a fost că sute de deținuți furioși, care trecuseră de gârzi, se îndreptau acum spre McClusky cu puști, bețe, bastoane, brice și scaune rupte.

„Înainte să iasă și să ne încuie, Mickey l-a împins pe Puce pe coridor, așa că nu aveam nicio șansă să ieșim. Am început să tragem în gloată, au căzut zeci dintre ei, dar veneau mereu alții în spatele lor”, își amintește Devlin.

McClusky s-a apucat de gratii, înhățând singura protecție care îi mai rămăsese, spray-ul, și pulverizând cu el spre mulțimea însetată de sânge în încercarea jalnică de a-și salva viața. L-au tras în jos de pe gratii și l-au trecut pe mâini, ca pe un star rock care se aruncă de pe scenă în brațele fanilor.

„Ultimul lucru pe care l-am văzut înainte să cad a fost capul lui

McClusky înfipt într-un băț și trecut din mână în mână”, își amintește Devlin, care fusese crezut mort și lăsat în pace sub trupurile camarazilor lui decedați.

Capitolul 19

În potrivea oricărei logici convenționale, Mickey și Mallory au pășit pur și simplu din cea mai păzită închisoare din America, cu nimic altceva decât niște puști proptite în beregățile ostaticilor lor.

Cu camera încă în funcțiune, nimeni din Poliția Statală, Garda Națională, sau de la Circulație nu a îndrăznit să sfideze ordinul lui Mickey Knox de a nu trimite mașini oficiale după dubita American Maniacs.

Ceea ce a făcut ca numai mașinile fără însemne oficiale să-i poată urmări pe Mickey și pe Mallory ieșind la larg, în zona rurală Joliet.

Una dintre mașinile respective era cea închiriată de Katherine Ginniss.

În mijlocul traficului post-Superbowl și în debandada generală cauzată de tinerii ieșiți pe stradă pentru a susține evadarea lui Mickey și Mallory, dubita a reușit să scape de aproape toți cei care o urmăreau. Cei care totuși au reușit să se mai țină de ea au renunțat când Mickey a intrat brusc pe un drum de țară, iar Mallory l-a aruncat pe Duncan Homolka pe ușa din spate, în încercarea mașinilor fără însemne de a evita trupul care se rostogolea, au urmat scrâșnituri de frâne, fum de cauciuc și o ciocnire în lanț a patru mașini.

Dar soarta a vrut să mai rămână o piatră în cale.

Katherine Ginniss, în drumul său spre Sud, alesese Șoseaua Districtuală 5, în ceea ce apărea să fie mai mult decât o intuiție norocoasă. Mickey Knox alesese aceeași șosea, în cursa lor spre Nord. Au trecut pe lângă ea cu o sută douăzeci de kilometri la oră, forțând-o pe Ginniss să încetinească până aproape de oprire înainte să întoarcă și să pornească în urmărirea lor. A fost o întoarcere cinstită, în U, fără scrâșnete spectaculoase de cauciucuri. Dacă patru ani de trafic de Washington o învățaseră ceva, aceasta era că graba nu era bună.

A forțat Ford Taurusul la peste 145 la oră, cea mai mare indicație de pe vitezometru. Dacă ar fi încercat să folosească celularul pentru a comunica poziția celor doi Knox, ceea ce aproape sigur că a făcut, nu ar fi putut obține un canal, tot eterul fiind plin de convorbiri ale poliției.

Trebuie să fi știut că nu avea niciun mijloc de a opri dubita, fără arme, în timp ce Mickey și Mallory erau înarmați până în dinți. Cel mai sigur plan ar fi fost să încetinească și să îi urmărească de la distanță, găsimd în cele din urmă canalul radio și contactând poliția pentru a instala baraje rutiere. Bun-simț și procedură standard.

Dar Katherine Ginniss își petrecuse mult prea mult timp la biroul ei de la FBI, lăsând pe alții să culeagă gloria, în timp ce ea migălea la metri și metri de dosare care le făceau posibilă acestora munca.

Și-a forțat motorul când a ajuns dincolo de becul roșu de avertizare.

Taurusul a intrat în bara din spate a dubitei, iar impactul a rupt bara de protecție a mașinii închiriate și i-a spart amândouă farurile.

Înăuntrul dubitei, toată lumea a fost luată prin surprindere. Mallory a băgat glonț pe țeava la ambele arme și s-a pregătit să facă față noii amenințări.

— Iubitele, de ce nu renunță? strigă Mallory peste zgomotul motorului.

Cel care a răspuns a fost Wayne.

— Lupul nu știe de ce e lup, iar căprioara nu știe de ce e căprioară. Așa i-a făcut Dumnezeu, corect, Mickey? rosti el propoziția care a făcut mai târziu psihologii să facă speculații cum că Wayne Gale suferea deja de sindromul Patty Hearst, în care frica insuportabilă se transformă în simpatie pentru răpitori.

Alții au tras concluzia că este pur și simplu idiot. Mickey a zâmbit și a cotit brusc, încercând să scoată Taurusul de pe șosea.

— Vine spre tine din dreapta, Mal! strigă el.

În timp ce Mallory se pregătea să deschidă focul, Owen Traft se uita prin fereastra din spate a dubitei, cu fata lipită de geam. Timpul și-a încetinit mersul, în vreme ce o privea pe Ginniss la volan, hotărâtă să distrugă dubita sau să moară.

Fără să își dezlipească privirea de la Taurus, a început să își scoată pantofii și ciorapii și să își desfacă nasturii de la cămașă.

— Ce paste de măsii faci? strigă Wayne, privind la omul care se dezbrăca de tot în spatele dubitei.

— Da, lasă-l, replică Mallory. E într-un fel de misiune. Poate e un fel de înger, trimis să ne salveze. Să ne elibereze de rău.

Înger sau nu, Owen Traft era acum gol pușcă, ghemuit la spatele

dubitei. Wayne privea prost cu Owen deschide ușa din spate și cum curentul de aer zboară toate hârtiile dinăuntru. Mickey nu lăsa o clipă piciorul de pe accelerator.

Ginniss păstrase o distanță de zece metri, așteptându-se la o ploaie de gloanțe.

În loc de asta, a văzut un om gol ghemuit ca Golem la spatele dubitei, cu ochii țintă la mașina ei. Și înainte ca ea să poată reacționa, el a sărit direct spre ea.

În zbor, Owen Traft s-a strâns în poziție de făt, o ghiulea îndelung exersată până la perfecțiune în copilărie la ștrandul municipal. Prima a lovit baza coloanei vertebrale, impactul crăpând parbrizul într-o mie de ațe de pânză de păianjen, care i-au făcut loc să intre în întregime. Ginniss a murit imediat, cu trei vertebre de la gât rupte, iar perna pneumatică s-a declanșat mai târziu, când Taurusul a ieșit de pe carosabil și a intrat într-un șanț de evacuare a apelor.

Mallory Knox a urcat lângă soțul ei în față.

— Ai văzut, Mickey? a zburat. Jur că zbura. Poți să crezi o chestie ca asta?

— Totul este un mister, iubito, spuse el, luându-i bărbia în mână. Cine poate ști? Pe bune, cine poate ști?

Wayne Gale își făcea încălzirea pentru interviul final al carierei lui. Părea destul de calm și de concentrat, stând cu spatele la verdele peisajului rural de Illinois, în ciuda multelor tăieturi și julituri, plus gaura de glonț din palmă, avea bravada caracteristică reporterilor de război care se respectă. Nu era un mare barosan ca Arthur Kent, dar mergea un Wolf Blitzer, acolo.

Scena care a ajuns în cele din urmă în căminele americanilor era uneori lipsită de sincronizare, din cauza deteriorării avansate a betacamului în timpul revoltei, dar nu încăpea nicio îndoială asupra a ceea ce se întâmpla.

— Aici este Wayne Gale. Din nefericire, nu toți dintre noi sunt acum vii. Eu sunt rănit, iar echipa mea e moartă.

În spatele camerei se afla acum Mallory Knox, jucându-se ca un copil cu zoomul și cu focalizarea, acum că poliția nu se mai ținea de urma lor.

— Mi-am părăsit nevasta, iar prietena m-a părăsit pe mine, continuă Wayne, rezervându-și o clipă și pentru melodrama lui personală. Planul lui Mickey Knox a mers. Am plecat pe ușa din față,

am luat mașina echipei de știri și am ieșit pe poartă. Atunci când ne-au urmărit mașinile de patrulare, Mallory l-a omorât pe ajutorul de șerif Duncan Homolka și l-a aruncat în spate.

De fapt, Mallory aruncase din mașină un Homolka cât se poate de viu, care a și supraviețuit, dar versiunea lui Wayne dădea mai bine la public.

— Mickey le-a spus autorităților pe banda mea de legătură cu poliția că dacă vor fi urmăriți voi urma eu. De ce nu s-au adus elicoptere, nu știu. Singurul lucru care îmi trece prin cap este că totul s-a întâmplat prea repede ca să se poată face pregătirile. Așa că acest interviu suntem nevoiți să îl facem la marginea drumului, unde ne-am oprit. Tensiunea este ridicată...

— Ce mama dracu', nu pot să aștept toată ziua! strigă Mickey de undeva din afara ecranului.

Wayne luă camera de pe umărul lui Mallory și o întoarse spre cuplu.

— Fără alte vorbe, iată-i pe Mickey și pe Mallory... Mallory își aranja într-un minut hainele de deținut și se dichisi și pe ea, în timp ce Wayne începea interviul.

— Mallory Knox, la ce te gândeai în cursul acestei extraordinare evadări? întrebă Wayne, care începuse să își mai vină în fire și care simțea vădit că popularitatea care îl aștepta era cea mai mare lovitură jurnalistică din cariera lui.

— Mă întrebam cât de mult va trece până când vom fi din nou împreună, răspunse Mallory. Și mă întrebam dacă puteam să aștept atât de mult.

Mickey și Mallory începură să se giurgiulească. Doi porumbei anticipând reuniunea lor amoroasă. Dar Wayne Gale voia mai întâi să capete niște răspunsuri.

— Aveți vreo legătură cu revolta?

— Nu am avut nimic cu revolta. Revolta aia a fost... Cum îi zice...

— Soartă, o ajută Mickey.

— Soarta, spuse și Mallory. Nu știam despre revoltă nici cât negru sub unghie. Wayne, cum puteam să organizăm o revoltă când am fost în ultimul an la izolarea aia împuțită? Nu ne pasă... Dacă vor ei să spună că noi am fost creierul întregii chestii, lasă-i să zică. Nu o să ne țină să nu dormim la noapte. Dar adevărul este, și aici Mallory zâmbi iubitului ei, cu încrederea unei femei căreia i s-a confirmat credința în

lume, adevărul e că a fost soarta.

— Și soartă a fost! spuse Wayne. Aici American Maniacs...

Mickey pocni din degete.

— Hai, hai, să grăbim chestia asta odată.

Dar era clar că acum Wayne se simțea în siguranță cu ei și că vechiul aplomb îi revenise.

— Încă o întrebare, doar o întrebare. Ce urmează? Mallory îl îmbrățișa pe Mickey.

— Păi, o să o lăsăm mai moale. Poate stăm într-un pat mare-mare vreo două zile. Ne bucurăm de prezența celuiilalt. Și m-am mai gândit și la maternitate. Mă gândesc că Mickey și cu mine o să începem în curând să lucrăm la treaba asta.

Mallory ganguri cunoscătoare și își puse capul pe umărul lui Mickey. El începu să îi frece drăgăstos capul. Dar și-au amintit că nu prea mai aveau timp, iar doi criminali evadați nu pot să stea prea mult într-un loc, iar Mickey mai avea ceva de făcut.

— Trebuie să mergem, zise el.

— Stați! strigă Wayne, care nu voia să-și piardă o carieră pe care tocmai o plănuiise. Cum aveți de gând să dispăreți? Sunteți probabil cea mai cunoscută pereche din lume.

— Păi, pe când erau sclavi, aveau o chestie care se numea cale ferată subterană.

— Gata, interviul s-a terminat, spuse Mickey, îngrijorat că Mallory ar putea să dezvăluie planurile și să piardă o libertate atât de greu câștigată.

— O.K., acum lăsați-mă să mă întorc și să mă filmez punând întrebări. Apoi mai facem un tur de orizont și gata!

Nimeni nu s-a așteptat la ce a urmat.

— O.K., facem turul de orizont, Wayne. Dar nu tu o să te holbezi în cameră, că arăți ca un prost și te porți ca un tâmpit, spuse Mickey, luându-și arma. În loc de asta o să te holbezi la țevile puștilor noastre, iar noi o să tragem.

Wayne se forță să pufnească neîncrezător.

— E o glumă, corect?

Mickey băgă un glonț pe țeava drept răspuns.

— La dracu', mai așteaptă un minut, spuse Wayne. Așteaptă! Credeam că – în timpul... În timpul evadării s-a stabilit o legătură între noi trei. Suntem cumva împreună în chestia asta, corect?

— Nu, nu tocmai, spuse Mickey. Wayne, tu ești un rahat. Ai făcut toate astea pentru procentele tale. Wayne, ție ți se fâlfâie de toți și de toate, în afară de tine. De asta nimeni nu dă doi bani pe tine. De asta nu au trimis elicoptere.

Pe fața lui Wayne se înstăpânea groaza.

— Așteaptă! Dar indianul?

— Ce e cu el? Întrebă Mickey.

— Nu ai spus tu, că gata cu omorâtul? Nu ai zis tu că dragostea bate demonii?

— Am zis, și chiar așa o să fie, spuse Mickey, care începuse să se cam plictisească de Wayne. Doar că tu ești ultimul, Wayne.

Wayne căzu în genunchi și începu să plângă.

— Nu, te rog, nu mă omorî.

Părea să fi atins o coardă sensibilă în inima lui Mickey, care veni la el și îi puse o mână pe umăr.

— Nu am nimic cu tine, egomaniacule. Într-un fel chiar îmi plăci. Atâta că să te omor pe tine și ce reprezinți tu e un fel de... De declarație.

Mai intim, la urechea lui Wayne, Mickey șopti:

— Nu sunt sigur sută la sută de ce spun, dar... Probabil că Wayne s-a gândit că în acest moment mai intim Mickey s-ar fi putut înmuia puțin. S-a întors să fugă, să scape printre copaci. Mickey strigă după el.

— Wayne, îl chemă el, Wayne. Jurnalistul se opri, ghemuit în apărare.

— Ai puțină demnitate, zise Mickey.

Dacă Wayne trebuia să dea în primire, nu pleca fără să mai spună un ultim cuvânt.

— O.K., sunt un parazit, spuse el, resemnat în fața destinului care îl aștepta și îndreptându-se spre perechea înarmată. Lumea acolo e foarte dură. Voi ați luat-o pe de lături, în clipa când ați omorât, ați devenit ai noștri. E vreo noutate în asta? Voi v-ați făcut treaba, eu mi-am făcut-o pe a mea. Suntem împreună, suntem căsătoriți.

Mallory Knox începu să râdă – nu se știe dacă de noul nivel de conștiință al lui Wayne sau de ideea că o să îl liniștească pentru eternitate.

Totuși roțițele din creierul lui versat nu se opriseră din mers. A hotărât să mai facă o încercare.

— Gândiți-vă, putem să facem o chestie gen Salman Rushdie – cărți, emisiuni în direct, toate de la distanță. Ne mișcăm peste tot, stăm puțin, dispărem, apoi din când în când apărem la TV. Donahue, Oprah, aveți idee cât de mari putem să ajungem?

Dar orice ar fi pus pe tapet Gale, Mickey nu cumpăra.

— Hai să facem puțină muzică, Colorado, spuse el.

— Stați, stați! strigă Wayne. Nu lasă Mickey și Mallory mereu pe cineva în viață ca să spună povestea?

— Ba da, lăsăm, răspunseră cei doi la unison. Camera ta.

Wayne Montclair Galenovitch își ridică mâinile să îmbrățișeze universul, lansând un strigăt de „Om”, în timp ce Mickey și Mallory băgau în el șaptesprezece gloanțe.

Publicul american a fost șocat să îl vadă pe Wayne căzând pe un fundal cu copaci, cu păsări care cântă, cu frunze foșnind în vânt.

Ultimul lucru pe care l-a înregistrat camera înainte ca rețeaua să taie legătura a fost Mickey Knox înfășurându-și brațul în jurul miresei sale și dispărând în soarele care apunea.

— Wayne? Wayne! striga Antonia Chavez, pe care efortul curajos de a păstra prestața o covârșise în cele din urmă. O, Doamne!

Scott Mabbutt nu era dispus să o lase să fie văzută leșinând în direct, după ce se comportase atât de bine pe tot timpul transmiterii.

Fără să întrebe pe nimeni, a comutat pe o bandă preîn-registrată de la știrile de la ora șase, o decizie care avea să îl coste postul.

Ironia sorții, reportajul era despre un masacru la o nuntă din noaptea anterioară.

S-a dus jos la Antonia, i-a înconjurat umerii și a felicitat-o în liniște pentru treaba bine făcută.

Înainte nu o luase în serios ca jurnalist, nu o considerase decât ca pe un cap vorbitor cu păr frumos și cu un set impecabil de dinți. Ea îi căzu pe umăr, suspinând liniștit câteva secunde, căci încărcătura emoțională a evenimentelor începea să-și ceară partea, după care își căută repede resursele interioare de tărie și se reculese.

— Cum se face că nimeni nu a descoperit până acum cât de tare ești? întrebă Mabbutt.

Ea se uită la el de parcă răspunsul era evident.

— Nimeni nu a întrebat vreodată.

Capitolul 20

Dragă Nora.

Probabil că nu îți amintești de mine, dar ne-am întâlnit la Convenția de la Las Vegas sponsorizată de tine, despre „îngerii”. Probabil că la vremea aceea nu știai cine sunt, dar de atunci poate că ai aflat de mine de la TV.

Am vrut să îți scriu și să îți spun cât de mult m-a influențat conferința și să îți spun că mi-ai schimbat viața. Nu vreau să îți faci probleme cu scrisoarea asta, poți să o arăți la poliție liniștită, nu o să îmi facă neazuri, pentru că am trimis-o unui prieten, care a trimis-o unui prieten, care a trimis-o unui prieten (ideea lui Mickey) și așa că nu e nicio șansă să ne ia urma după ștampila poștei. Mickey e foarte deștept, cred că s-a născut cu darul de a scăpa de urmărirea poliției.

Oricum, acolo unde am crescut nu mai am nici familie și nici prieteni (o să te surprindă cum reacționează oamenii când află că ți-ai omorât părinții) și am vrut să știe cineva ce s-a întâmplat cu noi după evadare și să îi spun că facem bine.

Sper să publici scrisoarea în buletinul tău și oamenii să afle că, dacă suntem fericiți, eu o pun pe seama îngerilor.

Am unul chiar pe umăr. Stă acolo în fiecare zi și Doamne, multe are de făcut. Trebuie să aibă un ochi ațintit mereu la Mickey și la demonii lui, pentru că știu că dacă te întorci o clipă, bum, au scăpat de sub control.

După ce l-am împușcat pe tipul ăla jurnalist, Mickey mi-a promis că e ultima dată. Eram încă supărată foc pe el pentru omorârea indianului și altele, dar eram atât de bucuroasă să îl văd după un an întreg, că nu am socotit că trebuie să fac mare caz de asta. Nu am crezut că cineva poate să iubească atât de mult pe cineva, încât soarta să fie obligată să îi reunească, indiferent de obstacole. Dar când l-am văzut pe Mickey că vine cu pușca în celula mea, am știut că nimic nu ne putea ține departe, nici măcar moartea, de care nici nu îmi era frică, dacă trebuia să mor cu el.

Din fericire, nu a fost nevoie și am stabilit cu Mickey să întoarcem o nouă pagină. Gata cu omorâțul, ne facem cuminți. Dar nu cred că a trecut mai mult de o oră și promisiunea a și fost pusă la încercare.

Dubita cu care eram nu mai avea benzină și a trebuit să o împingem până la o stație. Cred că era o stație Shell. A trebuit să cam scormonim prin mașină după niște mărunțiș, numai așa puteam să plătim și să nu omoram pe nimeni în acest timp.

Deci Mickey se duce la omul de la gheretă și pune banii pe tejghea. Dar tipul vorbea la telefon cu prietena lui sau cineva la fel. Mickey stătea acolo și se uita la mine în mașină, iar eu știam la ce se gândește, ar trebui să îl omor pe individ, dar uite ce băiat cuminte sunt.

Dar ticălosul era hotărât să îl încerce pe Mickey, cred, nu știu, pentru că vorbea și iar vorbea și nu îi acorda nicio atenție lui Mickey. Iar eu am văzut cum Mickey începe să tragă de guler, se încălzise. Și bate în geam.

„Scuze, amigo, dar sunt cam grăbit”, zice Mickey. Tipul o ține cu vorbitul, așa că Mickey bate iar în geam, doar că acum mai tare. Tipul se întoarce în sfârșit și îi zice lui Mickey că nu vede că e ocupat. Mickey spune O.K., nu e treaba lui să ia banii oamenilor, ca să își poată pompa benzină? Tipul îl ignoră.

Mickey vine în fugă la dubită să își ia pușca. Cred că, dacă ai stabilit o cale pe care să îți rezolvi problemele și a mers, e greu să îți schimbi vechile obiceiuri. Și ca să spun cinstit, și pe mine mă enervase amărășteanul ăla. Nu îmi place să îi vorbească cineva puiului meu așa.

Dar știam că dacă îl ucideam pe acesta nu o să ne mai oprim din omorât, iar îngerul meu mi-a spus „Mallory, e timpul ca tu și Mickey să o luați pe alt drum”.

Și i-am pus mâna pe braț și nici nu a fost nevoie să spun nimic, pentru că eu și Mickey știm ce gândește celălalt chiar înainte să apuce să spună ceva. Se uită în ochii mei și am văzut lucirea aia de demon în el pentru o clipă, dar cred că și el mi-a văzut îngerul și a lăsat jos pușca.

Așa că l-a lăsat lat pe tip și am mers la altă benzinărie.

Când am plecat de la pompă, am strigat la el: „E ziua cea mai norocoasă din viața ta, porcule!”

Acum să îți spun despre mândria și bucuria vieții mele, fetița mea Farrah.

E un înger pe pământ. Are păr blond ca Mickey și are mult. Mickey și cu mine nu am știut niciodată că poate fi cineva atât de frumos și de perfect ca Farrah. Înainte să apară în viața noastră, am fost puțin îngrijorată că Mickey o s-o iubească mai mult decât pe mine. Dar sunt atât de legată de ea acum, că tot ce fac sau gândesc se învârtește în jurul lui Farrah. Îți jur, Nora, este un înger născut pe Pământ.

Să o vezi cum se joacă ea cu Mickey. E o poză perfectă a fericirii de familie. Nu știu cum am ajuns la așa ceva, după toate prin câte am

trecut, dar aici ne aflăm. (Nu pot să îți spun exact unde e asta, dar trebuie să mă crezi, e nemaipomenit.) o să îți spui că, faimoși cum am fost o vreme, nu putem merge nicăieri fără să fim recunoscuți și că cineva o să ne toarne. Dar ăia de la mass-media se agață mereu de ceva nou, iar de atunci a trecut un an. Uneori chiar mă întristez puțin, am senzația că am fost înlocuiți. Dar cred că merită să fii uitat, dacă asta înseamnă să fim împreună și să o creștem pe Farrah.

Singura problemă pe care o mai avem, și e una care se întoarce în fiecare zi, este că Mickey se uită după femei. Asta mă roade tot timpul. După toate prin care am trecut împreună, ai putea crede că are respect pentru mine și pentru sentimentele mele. Ceea ce și are, adică le înțelege, dar asta nu înseamnă prea mult. Dar este destul de deștept să știe că se poate trezi dimineața cu ouăle înghesuite în gură, iar eu sunt o fată care poate face asta, așa că reușește să rămână cu fermoarul închis. Nu e ironic cum ajungi uneori în viață exact acolo unde meriți?

Aș putea să mai scriu multe, dar nu am prea multe lucruri interesante. De când am terminat cu omorâtul de oameni, viața noastră nu e atât de spectaculoasă ca înainte. Doar fleacuri, schimbat de scutece, jocul cu copiii și compania prietenilor. Și avem surprinzător de mulți, dacă ții cont. Ne-au fost de mare ajutor ca să începem noua viață și le suntem recunoscători. A fost nemaipomenit când ne-a găsit producătorul ăla de filme și ne-a plătit toți banii ăia pentru poveștile vieților noastre și am putea să nu mai trăim din generozitatea prietenilor, dar cred că nu ar trebui să spun mai multe despre asta. Mickey se înfurie și îți spune gură spartă.

Încă o dată, vreau să îți mulțumesc pentru ce ai făcut pentru mine și pentru munca pe care o faci pentru îngeri. Cred că tu însăși ești un înger, Nora! Și poți să le spui oamenilor să nu își facă griji pentru mine și pentru Mickey. Facem foarte bine.

Cu dragoste, Mallory Knox

Post-scriptum euters – Newhall, CA – Poliția a arestat astăzi pe Sara Wu, cincisprezece ani, și pe prietenul ei, Garrett Reynolds, șaisprezece ani, în legătură cu asasinarea părinților ei, Frederick și Mai-Ling Wu, cuplul din Newhall care a fost omorât prin împușcare în patul lor, vinerea trecută seara.

Adolescenții au fost arestați după ce un prieten de la liceu, pe care poliția refuză să îl identifice, a venit și a recunoscut că cei doi fuseseră auziți vorbind despre crimă în magazinul de înghețată local

Ben & Jerry, unde se opriseră pentru un desert după fapta comisă.

Deși nu există un motiv evident pentru asasinat, purtătorul de cuvânt al poliției a declarat că urmele de praf de pușcă de pe o perucă blondă cu păr lung și pantalonii din piele de căprioară indică faptul că asasinatul ar putea fi încă una dintre copiile la indigo Mickey și Mallory, al căror număr experții îl estimează între 120 și 150.

Familiile celor doi adolescenți au refuzat să facă declarații, cu excepția anunțului că avocatul Justin P. Stanley din Beverly Hills reprezintă ambele părți la negocierile cu cele patru rețele de televiziune pentru drepturile asupra povestirii.

Epilog

MICKEY și MALLORY KNOX se află încă în libertate, în ciuda faptului că ancheta F.B.I. Privitoare la prinderea lor continuă. Clubul fanilor lor, „Societatea Owen Traft”, are peste 15.000 de membri care plătesc fiecare o cotizație anuală de 35 de dolari, pentru o revistută cu amintiri despre cei doi.

NORA HAFFERTY realizează o emisiune – Angel Talk –, la o televiziune prin cablu, emisiune ce se situează între primele cinci ale postului, ca rating. De asemenea, lucrează la o carte ce urmează a fi publicată la „Penguin Books”.

ANTONIA CHAVEZ a semnat un contract, pe trei ani, cu NBC, care a câștigat „războiul licitațiilor” cu bine cunoscutele companii de televiziune ABC și CBS. În încercarea de a concura emisiunile de succes 20/20, de la ABC, și atotputernica 60 minutes, de la CBS, NBC vrea să lanseze noul ei show în sezonul următor. Ironia sorții face că emisiunea va fi transmisă exact pe segmentul orar ocupat înainte de American Maniacs, a lui Wayne Gale.

SIMON și NORMAN HUN n-au reușit să plătească taxele pentru sala lor de gimnastică – MUSCLE 2000 – și, conform legii, aceasta a fost înscrisă anul trecut pe lista societăților falimentare.

SHAWN DEVLIN a demisionat, după revolta Knox, din postul de gardian al Penitenciarului Batongaviile, înfățișarea lui de star de cinema a fost remarcată atunci când a apărut lângă Dwight McClusky, în Aripa B, la evadarea din timpul revoltei. Drept urmare, a semnat un contract pentru două filme de acțiune, în primul, Bulletproof, va apărea ca partener al lui Dolph Lundgren.

DUNCAN HOMOLKA a supraviețuit calvarului aruncării din mașina echipei American Maniacs în timpul evadării. După

Însănătoșire i s-au plătit 100.000 de dolari pentru un interviu exclusiv într-o emisiune TV și a început un turneu de conferințe despre momentele trăite alături de Mickey și Mallory Knox. Pretinde 25.000 de dolari per apariție.

RANDALL KREVNITZ este student la Universitatea Illinois. Conduce un Dodge Challenger 383 Magnum RT decapotabil.

DON MURPHY este anchetat de FBI, fiind singurul care a fost destul de perseverent ca să poată lua legătura cu Mickey și Mallory Knox după evadarea lor, asigurându-și drepturile de a publica biografiilor lor. Împreună cu partenera sa, Jane Hamsher, produce un film pentru New Regency Entertainment/Warner Brother Pictures, bazat pe povestea celor doi Knox, film regizat de Oliver Stone.

SPARKY NIMITZ s-a mutat înapoi în Brooklin, a devenit partener al companiei „Howard Stern TV”, la emisiunea matinală, și și-a deschis propriul club de blues.

WANDA BISBING a demisionat din funcția de procuror districtual, și-a schimbat numele și nu s-a mai auzit nimic de ea.

Sfârșit